

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

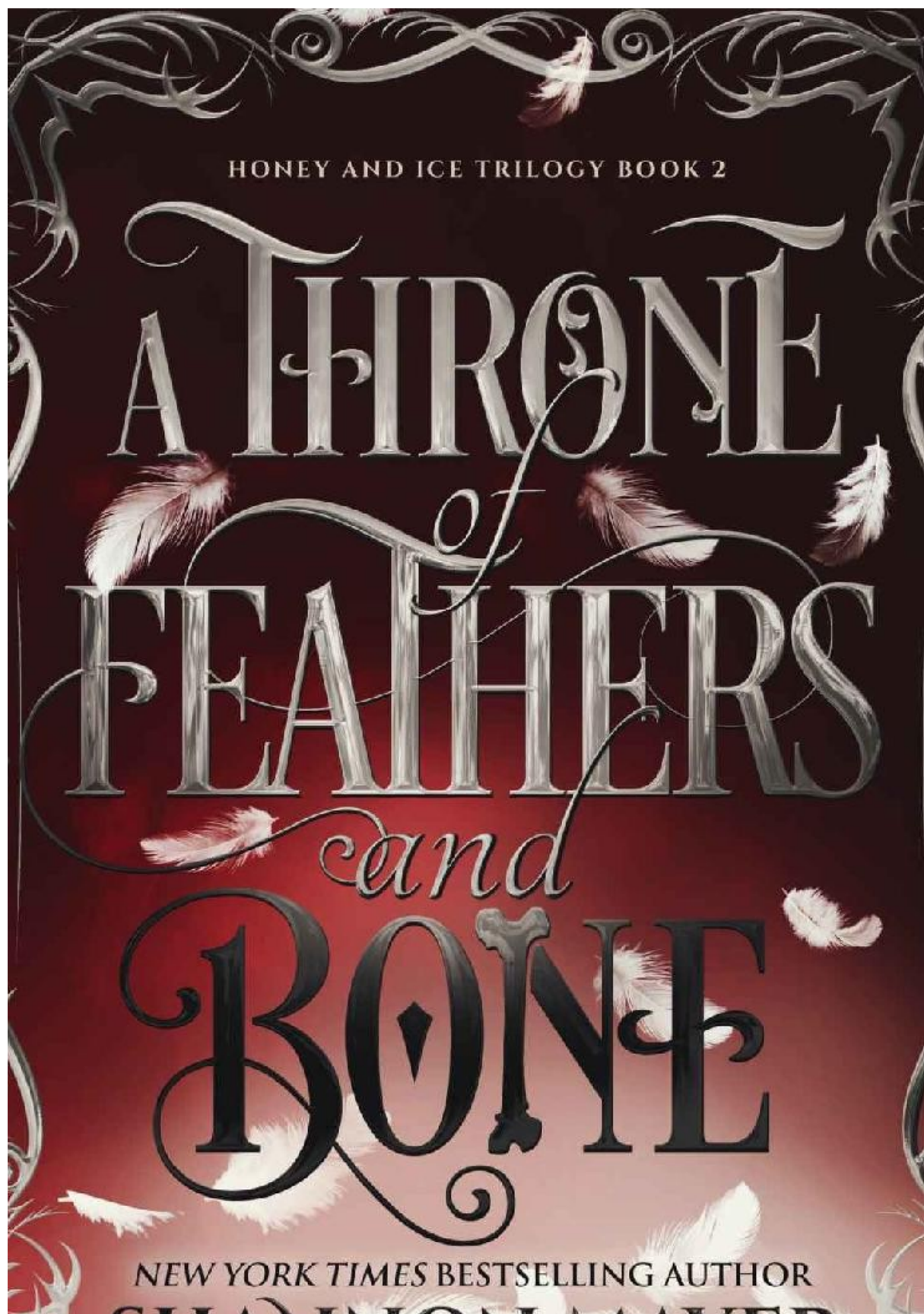
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HONEY AND ICE TRILOGY BOOK 2

A THRONE of FEATHERS *and* BONE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SHANNON MAYER
KELLY ST CLARE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

OceanofPDF.com

TÜY VE KEMİKTEN BİR TAHT

OceanofPDF.com

BAL VE BUZ SERİSİ, KİTAP 2

OceanofPDF.com

SHANNON MAYER
KELLY ST CLARE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Teşekkür Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Sıradaki!

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

© 2021 Shannon Mayer, Kelly St Clare

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri, yayıncının önceden yazılı izni alınmadan hiçbir şekilde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine yazınız.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Hijinks Ink LTD

Kutu 512

Qualicum Beach, BC

V9K1Z7, KANADA

✿ Vellum ile oluşturuldu

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

İki yazarın gerçekten bir yazardan daha iyi olduğunu fark eden okurlar için.

İyi okumalar!

OceanofPDF.com

Hkürekler büyülü ormanın yumuşak zemininde gürleyerek bahar çiçeklerini yırtıyordu. Kara kelpinin körükleri ve horultuları Seelie sarayından gelen takip seslerini bastırdı ve -Kulaklarıma ulaşan tek ses kalbimin çarpıntısı ve Faolan'ın ara sıra çıkardığı homurtu ve küfürlerdi.

Kurtarılmıştım. Kral olan babamı öldürmekle suçlandıktan sonra boğularak ölmekten kurtarılmıştım.

Kelpie'nin yelesindeki kalın buz sarkıtlarına can havliyle tutundum. Faolan ve ben, yaratığın sırtındaki üç kanattan ikisinin arasına sıkışmış olsak da, düşmeye ve acımasız kuyruk dikenlerinden herhangi biriyle karşılaşmaya hevesli değildim.

"Nereye gidiyoruz?" Omzumun üzerinden fırlattım. Unimak lanet olası bir adaydı; okyanus tarafından durdurulmadan önce koşabileceğimiz tek yer orasıydı.

Faolan'ın kolu, infazım için giydirildiğim kemerli çuval giysinin üzerinde sıkıştı. Sesi kısık ve alçaktı. "Nehrin karşısında, Majesteleri."

Majesteleri. Evet, doğru. Belki de Kral Aleksandr'ın boğazını delen bir okla beni varisi olarak ilan etmesi ve Adair'in onu öldürdüğümü haykırması arasında geçen bir saniye için.

Midemdeki ani kıpırdanmanın kelpie'nin çılgınca temposuyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey babamın boynundan fişkıran kanın taze anısıyla ilgiliydi, ama bunu bir kenara ittim. Günü atlatmak her şeyden önce geliyordu. Bok fırtınasını analiz etmek daha sonra yapılabilirdi.

Hafifçe dönerek arkama baktım ve yüzüm kızardı.

"Şirket mi?" Lan sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi sordu.

Kralın muhafızlarının tamamının ve Seçkinler'in çoğunun üzerimize doğru geldiğini görünce yutkundum. Eğer bir kelpie üzerinde olmasaydık, kaleden kaçıp buraya kadar gelebilmemizin hiçbir yolu yoktu.

Yüzümü öne dönerek, "Bir fincan şeker ödünç almak istediklerini sanmıyorum," dedim.

Lan kelpie'yi ayırıcı Danaan Nehri'nin yanına çekti ve 'şirketimizin' görüntüsü yenilgiyi teşvik etmemiş olsa da, çalkalanan, beyaz uçlu su teslim olmayı ciddi olarak düşünmeme neden oldu.

Ağzım kurudu. "Belki-"

"Oraya gidiyoruz," dedi Lan kısaca.

Kahretsin. Dudaklarımı yaladım. "Nehrin en dar kısmı insan kısmında-"

"Şimdi gidiyoruz."

Lan ağırlığını sağa doğru kaydırды ve kelpie'nin güçlü arka bacakları kasılırken boğazıma bir çığlık düğümlendi.

Ve sonra uçuyorduk. Katı toprağın yerini dondurucu, karanlık su -Adair'in az önce beni boğmaya çalıştığı suya benzer- ve ardından kayalık zemin alınca göğsüm sıkıştı.

Üç kanatlı fae atı atlayışını gerçekleştirdiğinde ciğerlerimdeki hava vınladı ve sanırım kalbim durdu.

"Yaşıyor musun?" Faolan alay etti.

Cevap vermem bir anımı aldı. Bu noktada, haftalarca avlandıktan, haksız yere Underhill'i yok etmekle suçlandıktan ve genel olarak kötü muamele gördükten sonra, gerçekten emin olamazdım. Ama sesi en azından su korkumu aştı ve kalbim bir kez daha canlandı.

Derin bir nefes aldım. "Hala tekmeliyor."

Daha ne kadar süreceğini söyleyemezdim. Lan'ın bölgesi olan Unseelie sarayına yeni girmiştik ve bu her anlama gelebilirdi. Seelie ve Unseelie sihirli bir şekilde birbirlerini dengelerdi -çünkü taban tabana zıttılar. Yaşam ve ölüm dengesinin korunabilmesi için çağlar boyunca birbirlerine *hiç* dokunmadan ya da karışmadan yan yana duracak şekilde tasarlanmışlardı. Nehrin Seelie tarafında ağaçların kalın gövdeleri ve yoğun yeşil yaprakları vardı, hepsi de ılık ılık parlıyordu. Unseelie'ler parıltıyı turistlerin yararına saklamış olsalar da, ağaçlar tel teldi

ve budaklı, dikenli çalılarla çevrili. Gerçekten çok daha karanlık bir sahanın tonunu belirledi.

Daha sert kurallar. Daha katı kalpler. Daha soğuk ahlak.

Ya da bana öyle söylendi - gerçi Seelie sarayında karşılaştığım bazıları için de aynı şey söylenebilirdi.

"Kaçış rotamız olarak tam olarak neden Unseelie sarayını seçtiniz?" Arkama bir kez daha bakarak cüret ettim.

Kralın muhafızları nehrin kenarına yeni varmıştı. Yavaşlamışlardı ve ikilemelerini tahmin edebiliyordum. Karşıya geçip Unseelie kraliçesinin gazabını göze almalılar mıydı? Bir milyon dolarlık soru buydu.

Böyle bir karar verme yetkileri var mıydı? Ve eğer yoksa, emri verecek ve tam intikam modunda olan kraliçe eşinden suçu üstlenecek kadar cesur olan kimdi?

"Çünkü gidilebilecek tek yer orasıydı. Cinth'in kurtarma görevi yürek doluydu ama birkaç lojistik sorunu vardı." Lan görüş alanından çıktıktan sonra kelpie'yi yavaşlattı ve fae yaratığına yumuşak sözler fısıldadı.

Dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Cinth bunu birlikte mi yaptı?"

"Daha azını bekler miydin? Bildiğim kadarıyla Rubezahl'a Seelie sarayı tarafından esir alındığın haberi ulaşmış. Cinth senin peşine düşmek için kıyameti kopardı."

"Sonrasında kaçmak için bir planı vardı, değil mi?" Onun kaçırıldığı düşüncesi içimde ciddi bir düğüm oluşturdu.

"O güvende," dedi Lan. "İzlerini örten bir cazibesi var."

Gözlerimi kapatıp nefes verdim. Güzeldi. "Ruby de oradaydı." "Hayır. Bazı serserileri gönderdi ama kendisi gelmedi."

Hah. Yani Bres'in omzundaki o kırmızı çaprazgaga muhtemelen bir avatar değildi. İçimde güçlü bir his vardı ama yine de ölümün eşliğindeydim ve zihnim tüm silindirleriyle çalışmıyordu.

Gözlerimi tekrar açarak kelpie'nin hızını yavaşlatan dikenli çalıları inceledim. İnsan Seelie sarayına yaklaştıkça orman daha bakımlı bir hal alıyordu. Burada, vahşi doğa ilerlemememiz için açık bir uyarı gibi görünen bir şekilde üzerimize bastırıyordu.

İnce bir dal çıplak tenime çarparken kolumu ovuşturdu. "Cinth seni nasıl bağladı o zaman?"

"Yollarımız kesişti," dedi sert bir sesle. "Seni izliyordum."

Gözlerimi kırıştırdım ve yanaklarıma kan hücum ederken çenemi sıktım. Beni unutkan olarak boyayın, ama Sevgili Babacığımın utancını bir kenara iterek bana isim vermesi arasında

Onun varisi olarak üvey annem beni öldürmeye çalışırken Lan'ın tüm bu olaylardaki rolünü unutmuştum. "Bu, en başından beri Unseelie kraliçesinin emirleri doğrultusunda beni takip ettiğini söylemenin güzel bir yolu."

Beni bu yüzden mi öpmüştü? Beni yakınında tutmanın bir yolu olarak mı? Bu düşünce içime işledi ve her ne kadar nefret etsem de, bu aptalca şey haklıydı.

Kelpie'nin adımlarının yumuşak gümbürtüsü, engebeli kaldırım taşlarına çarptığımızda takırtıya dönüştü. Unseelie sarayına sadece bir kez, bir ömür önce yaptığım bir okul gezisinde girmiştım. Bizim sarayımız tamamen rütbeyle ilgiliyken -rütbesi olanlar ve olmayanlar- onların kraliçesi tebaasını kademelere ayırmazdı. Her Unseelie kendi başının çaresine bakardı. Bir köşe bulurlar ve köşelerini korumak için savaşırlarsa, kalırlardı.

Lan arkamda sessizdi.

"Arkadaşına yine ne dedin?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Kraliçe beni canlı istiyordu, değil mi? Söyle bana Lugh'un torunu, gerçekte kim olduğumu ne zamandır biliyorsun?"

Soyunun hatırlatılması karşısında irkildi. "Kraliçe bana emirlerini verdiğinden beri biliyorum. Sana göz kulak olmamın ciddiyetini anlamam için bana söyledi."

Bunca zamandır biliyordu. Yaptığı küçük iyilikler şimdi daha anlamlıydı. Kahvaltı, flörtleşme, öpücük. Beni yakınında tutmak için, benim hakkımda daha az düşünmeye olan doğal eğilimini bir kenara itmişti.

Çok güzel.

Söyleyecek sözüm yoktu, ki bu benim için nadir bir durumdu.

Belimi sıkıca kavradı. "Onun emirlerine itaat edeceğime dair bağlayıcı bir yemin ettiğimi biliyorsun. Kendi hislerim ne olursa olsun, bu konuda başka seçeneğim yok."

Kaşlarım havaya kalktı ve dilimi buldum. "Ve sen her şeyin ötesine geçtin, Lan. Gerçekten, kendinle gurur duymalısın. Oyunculuk becerilerin için sana beş yıldızlı bir eleştiri yapacağımdan emin olabilirsin. Etkileyici olduklarını söylemeliyim."

Çünkü ormanda yürüyüş yaparken beni sanki başka kimse yokmuş gibi öpmüştü. Aptalca bir şekilde bir takım olduğumuza inanmaya başlamıştım. Bu karmaşada beraberdik. Neredeyse ...

Neredeyse ona güveniyordum.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kolunu bedenimden çektim, kelpie'nin sırtında doğrulup aramıza mesafe koydum - asla vazgeçmemem gereken bir mesafe. Tekrar bırakmaya cesaret edemeyeceğim bir mesafe.

Bir şeyler söylemeye başladı ama ben öfkeyle başımı salladım. "Kendine sakla. Beni Seelie şatosundan kurtardığın için teşekkür ederim ama son birkaç haftadır bana davranış şeklinden daha değerliyim ve bunun sebebi babamın kim olduğu değil. Öyleydi."

Beni ve kalbi olan kötü çocuğa olan aptal kızlık aşkımı sikeyim.

Lan sustu ve doğu tepesinden kaleye doğru at sürmeye başladık. Yosunlar koyu renkli taşları çevreliyordu ve aralıklarla tuğlaların arasından büyüyen küçük bitkilere rastlıyordum; eğer çiçekler siyah ve meyveler kan kırmızısı olmasaydı bu rahatlatıcı olurdu.

Korkuluktan geçerken içimdeki ürpertiye tuttum. Muhafızlar bana dik dik baktılar, sonra güvensiz bakışlarını sırtımdaki fae'ye çevirip istemeye istemeye kenara çekildiler. Kelpie demir gömülü kale kapılarının önünde durdu ve ben de sırtından kaydım, atın soluk mavi ve beyaz ceketine takılıp kırmızı bir leke bırakan bileklerimdeki acıdan tıslayarak kurtuldum. Seelie muhafızlarının demir prangaları beni gerçekten çok etkilemişti.

Ayağımın altındaki taşlardan mavi enerji çekerek çivit mavisini büyümümü güçlendirmek ve acıyı uyuşturmak için kullandım ve sonrasında yardımları için taşlara teşekkür ettim. Ayaklarımın etrafında parlak yeşil yosunlardan oluşan küçük bir iz oluştu, bu da muhafızların bana daha fazla bakmasını sağladı.

Her neyse. Yaşadığım o günden sonra canları cehenneme.

İnsan hizmetkârlar gözleri kapalı bir şekilde kapıları iterek açtılar ve Faolan Kraliçe Elisavana'nın ürkütücü evine girmek için önümde ilerledi. Seelie şatosundaki fuayenin altın parlaklığının aksine, hemen uzun ve alçak tavanlı bir misafir salonuna girdik, davetkâr olmadığı kadar soğuktu da. Ayak seslerim karanlık taşa yankılanırken, Lan'ı bir koridor boyunca takip ettim ve ona eşlik edebilmek için kendimi toparlamaya çalıştım; çuvaldan bir elbise giymiş, kan ve çiziklerle kaplıyken bunu başarmak hiç de kolay değildi. Midem yüksek sesle guruldayarak rahatsızlığımı artırdı.

Faolan sıradan bir ahşap kapının önünde durakladı, omuzları gergindi. Bana bir bakış fırlattı, koyu renkli gözlerinin gömülü mücevher tonunun her zamankinden daha karmakarışık olduğunu görmeme yetecek kadar uzun bir süre. "Yetim . . . "

"Ne?" Kollarımı kavuşturdum.

Kapı içeri doğru sallandı. Erkek bir kraliçe muhafızı orada durmuş, sırtıyordu. "Bütün gün bekleyemeyiz, Seelie. Hepimiz son rezaletinizi duymak için sabırsızlanıyoruz."

Kaşlarımı çatarak onunla Lan'ın arasına baktım. Ama muhafız şaka yapmıyordu. Lan'ın beyaz dudaklı öfkesi bir gösterge ise, arkadaş değillerdi.

Faolan muhafıza yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. "Bunun için hareket etmen gerekiyor asker."

"O zaman bir sorunun var gibi görünüyor," diye alaycı bir cevap geldi. Lan elini kılıcının üzerine koydu. "Öyle mi?"

Muhafızın dikkati kabzaya kayd ve tekrar başını kaldırmadan önce gözleri daha soğuk bir şeyle parladı. Zorla gülümsedi. "Sadece şaka yapıyordum, Seelie. Kraliçe Elisavana güncel olaylar için bir açıklama bekliyor."

Bu benim için iyiye işaret değildi.

Muhafız kenara çekildi ve ben geçerken gözümü kırpmadan bakışlarını karşıladım. O, yürümeye başlayan devlerle girdiğim çatışmanın ve ısıltılı, gri ruh insanlarla karşılaşmanın yanında bir hiçti.

Soğuk, çorak bir toplantı odası bekliyordum, bu yüzden duvarları kaplayan kalın duvar halıları ve sol duvarın yarısındaki ocağı dolduran sıcak ateş beni şaşırttı. Bir başka beklentim daha suya düşmüştü: Kraliçe tahtta oturmuyordu, onun yerine yiyeceklerle dolu bir masanın önünde duruyordu.

Faolan durdu ve alçak bir selam verdi. "Majesteleri."

"Ayağa kalk Lugh'un torunu," dedi yumuşak bir sesle ve omurgamda bir ihtiyat şimşeği çıktı. "Ve bana neden Kraliçe Eş Adair'den *neredeyse* tehditkâr bir mektup aldığımı söyle."

Bu beni etkiledi. Adair'in sinsice tahta geçmesini bekliyordum. "Yeni kral kim?" diye sordum.

Parmakları havada gezinirken bir elini sallayarak, "Neyin nesi," diye cevap verdi. "Adını hiç hatırlayamıyorum. Aleksandr'ın küçük kardeşi. Bir sivrisinek ordusuna bile zarar veremeyecek kadar şaşkın ve tombul olan ve ona gerekli kanı emdiren."

Grafik. Doğru da.

Kaşlarım çatıldı. Tabii ya. Benden sonra sırada Josef Amca olacaktı. İdamım sırasında Adair'i nasıl teselli ettiğini hatırladım. Babamın suikastını ve benim ölümümü planlayıp planlamadığını merak ederdim, ama kraliçe haklıydı, hiçbir katil içgüdüsüne sahip görünmüyordu.

"Ve bana hitap ederken uygun görgü kurallarına uyacaksınız." Kraliçenin sesinde bir değişiklik olmadı ama beni yeni bir temkinlilik sardı.

Çuval elbisemin içinde eğildim. "Özür dilerim, Majesteleri."

Soğuk, mavi bakışları sonunda yüzüme yerleşti ama hemen Faolan'a geri döndü. "Onu neden buraya getirdin?"

Rahat bir şekilde durdu. "Emirleri uyguluyordum."
Homurdandı ve bileğini nazikçe çevirerek ağzına bir ahududu attı.
"Gerçekten de öyle."

"Onları yanlış mı anladım, Majesteleri?"
"Daha iyi bir soru, onları hiç anladınız mı?" Yüz ifadesi sertleşti. "Bu akşam seninle görüşeceğim, Lugh'un torunu."

Bana gitmem için izin vermemiş olmasına rağmen görevden alındığı açıktı. Beni şimdi neyin içine sokmuştu? Başka bir idam mı?
Faolan bana doğru bir bakış fırlattı ve ağzını açtı ama itiraz etmekten vazgeçmiş gibi görünüyordu. Belki de buz gibi kaşlarımı çatmıştım?

Kraliçe beni ateşe doğru çağırdı ve ben de Lan'dan ona katılmak için döndüm. Biz otururken kapı kapandı; hızlı bir kontrol, odanın uzak ucundaki alaycı muhafız dışında yalnız olduğumuzu doğruladı.

Kraliçe, koyu gri, şifon elbisesini muhteşem kıvrımlarla sarkacak şekilde düzenledikten sonra, "Kraliyet Hanesi'nden Kallik," dedi. "Beraberinde pek çok sorun getirmişsin."

Başımı salladım. "Kralın muhafızları nehri geçti mi Majesteleri?" Her seferinde 'Majesteleri' demem gerekiyor muydu? Üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir.

Gülümsedi ama yüzünde zerre kadar sıcaklık yoktu. Adair'in yanında bu ifade yapmacık olabilirdi. Bu kadınla birlikte, onun beni bir parmak şıktatmasıyla öldürebileceğine ikna olmuşum.

Yani bu rahatlatıcıydı.

"Buna cesaret edemezler," diye cevap verdi.

"Henüz değil." Soru sorarcasına başımı eğdim.

Bir omzunu kaldırdı. "Seelie sarayının bizi kızdırma riskine gireceği pek bir şey yok. Krallarının ölümü de bunlardan biri. Adair senin kanını istiyor, Kallik. Sana ulaşmak için tebaanın kanını dökmeye razı olabilir. Bu süreçte bir savaş başlatsa bile."

"Kralı ben öldürmedim," diye sözünü kestim.

Kaşları hafifçe çatıldı. "Hayır mı? Ayrıca Underhill'in ölümünde hiçbir rolünüz olmadığına inanmam mı gerekiyor?"

Tamam, eşliğime ulaşmış olabilirim ve kendi öfkem kabarırken kaşlarım aşağı doğru indi. "Sahte Underhill'den mi bahsediyorsun yoksa gerçeğinden mi?" Gülümsemesine karşılık verdim.

Sadece onunki daha da genişledi. Gözlerini ateşe dikti. "Bir insanın hemen yanından ok atmanın zor olduğunu tahmin ediyorum, özellikle de yay taşımadan."

Şaka yapmıyorum. Adair'in suçlamasında devasa bir delik vardı. Ama kimse onun hikâyesini sorgulamaya cesaret edememişti. "Birinin tam yanında dururken boğazının ön tarafından herhangi bir yara açmak da zor."

Elleri hafifçe titredi ama dikkatini bana verdiğinde yüzünde herhangi bir duygu yoktu. "Sorun şu ki genç fae, kaderiniz gerçeğe değil Seelie'nin neye *inandığına* bağlı. Başka bir deyişle, neyin doğru ve gerçek olduğu önemli olmayabilir. Adair henüz beni sana yardım etmekle açıkça suçlayacak cesarete sahip değil. Bunun yerine, sizi Üçgen'deki dışlanmışlarla ilişkilendiriyor. Ancak zamanla, benim sarayımı da suçlamak için yeterli ivmeyi kazanabilir. Kral Aleksandr'ın katiline neden sığınma hakkı vereyim ki, diyebilir, eğer Seelie sarayını ele geçirme umuduyla onun idamını emretmediysem?"

Sessiz bir nefes aldım.

Yukarıdakilerin ve aşağıdakilerin tanrıçası, o haklıydı. Eğer burada kalırsam, saraylar arasında zaten gergin olan ilişkiler daha da bozulacak, belki de onarılamayacak hale gelecekti. Unseelie ve Seelie çağlar boyunca savaşıp durmuşlardı. Underhill'in çoğu insanın bildiğinden çok daha uzun bir süredir kapalı olduğu göz önüne alındığında, fae'ler için zaten tehlikeli bir zamandı. Çılgınlık tehlikesi havada asılı duruyordu, bir fae'nin ana topraklarımıza ayak basmadan çok uzun süre kalmasının sonucu. Şimdiden, Rubezahl'ın müdahalesi olmasa kendilerini deliliğe kaptıracak olan bir grup genç dev ve bir başıboşla karşılaşmıştım. Durum böyleyken . . . Deliliğin *beni* ele geçirmediğinden tam olarak emin değildim. Faolan'ı öptükten sonra o Unseelie'ye yaptıklarımın sonra değil. Bir ürpertiye geri çekmeye zorladım. "Bana sığınma hakkı veremezsin."

"Size önerim," dedi dikkatle, "burada kendinize gelmek ve durumunuzu değerlendirmek için zaman ayırmanız. Her zaman bizi istediğimiz şeye götürecek bir yol vardır." Soğuk gözleri parlıyordu. "Üzerinde olmanız gereken bir yol var mı?"

Kraliçenin sesi nabzımı hızlandırdı. Gerçek Underhill'e açılan kapıdan mı bahsediyordu? Ruhların beni yönlendirdiği kapıdan mı? Onu açmaya sinir bozucu bir şekilde çok yaklaşmıştım.

Unimak'tan adımı temize çıkarmak umuduyla ayrılmıştım. Underhill'in girişini yok etmediğimi ilk ve son kez kanıtlamak için. Bunda başarısız olmuştum-Adair Seelie mahkemesini suçluluğuma ikna etmişti-ama aynı zamanda çok daha büyük bir sorunu da ortaya çıkarmıştım. Gerçek fae alemi çok uzun bir süredir bize kapalıydı ve pek çok hayat onun restorasyonuna bağlıydı.

Benim hayatım. Cinth'in hayatı. Ruby, Drake ve diğer dışlanmışların hayatları. İnsan hayatları. Benden nefret eden fae'lerin hayatları bile.

Ancak bunların hiçbirini kraliçeye söylemedim. Söylediğinden çok daha fazlasını biliyordu - Lan'ın bir zamanlar bana aktardığı bilgilerden edindiğim bir şeydi bu - ama Güven benim göbek adım değildi.

Hem de hiç.

Kraliçe ayağa kalkarak, "Biraz zaman tanı," diye tekrarladı. "Adair, Kral Whatshisbucket adına henüz bir hamle yapmayacaktır."

Ben de aceleyle ayağa kalktım, yetimhane başhemşiresinin adab-ı muaşeret derslerinde bundan bahsettiğinden emindim. "Pekâlâ. Teşekkür ederim, Kraliçe Elisavana. Minnettarım."

Bakışları yırtılmış ve yanmış bileklerime kaydı ve gözlerini karartan bir gölge bir saniye sonra kayboldu. "Bana henüz teşekkür etme, Kraliyet Hanesi'nden Kallik."

Sözlerini nasıl yorumlayacağımdan emin olamadan öylece durdum. Bu ne anlama geliyordu?

Her şeye rağmen beni korkuluktan aşağı mı atacaktı?

Başını kapıya doğru eğdi. "Git. Ye. Yıkan. Uyu." Gitmek için döndüğümde ekledi, "Ve belki de kralın ölümünde hiçbir rolün olmadığını düşünmek için biraz zaman ayır."

Bunu unutmak biraz zor oldu. Tekrar siyah saçlı ve soğuk güzel kraliçeye baktım.

Bana ciddiyle baktı. "Başka bir deyişle, başka biri yaptı ve belki de o kişinin kim olduğunu biliyorsunuzdur."

OceanofPDF.com

Tunseelie kraliçesinin sözleri kafatasımda yankılanırken, insan hizmetkârı kalenin derinliklerine giden uzun, halı kaplı koridorda takip ettim. Bilinçaltımda babamı kimin öldürdüğünü biliyor muydum? Biliyor muydum?

Elisavana'nın kastettiği bu muydu?

Kaşlarımın çatıldığını hissettim ve insan hizmetçi - koyu kahverengi gözleri ve uyumlu saçları olan genç bir kadın - kapalı bir kapının önünde durup bana bakarken gıcırdadı. "Burası size tahsis edilmiş oda. Sizin için bir banyo hazırlandı ve birileri size yeni giysiler getirecek. Giyinmek için yardıma ihtiyacınız olursa-"

Bir elimi kaldırdım ve yüz hatlarımı düzelttim. "Üzgünüm, zor birkaç gün geçirdim. Kendi kendime giyinmekte iyiyimdir."

Kadın reverans yapıp geri çekilirken gülümsemesi kısa sürdü.

"Bekle."

Dondu kaldı.

"Açlıktan ölüyorum, bir şeyler yiyebilir miyim?"

Bunun ne anlama geldiğini bu kadar net anlamasaydım yüzündeki rahatlamaya gülerdim. Kendisine bok gibi davranılmasına alışkındı. "Tabii ki. Tabii ki."

Bununla birlikte, döndü ve yanımdan kaçtı.

"Teşekkürler!" Seslendim ve kendimi odaya bıraktım.

Hiç ışık yanmıyordu ve ısı çekebileceğim, alev oluşturabileceğim bir şeyle bağlantı kurmaya çalıştım.

Büyü gücümün merceğinden odaya baktığımda, büyük şöminenin közlerinde hafif bir ateş titreşimi olduğunu görebiliyordum

tam karşımda. Taş yapıya doğru ilerleyerek, elementin kırmızı iplerini öne doğru çektim ve alevleri körükledim, kömürleri tutuşturana kadar fiziksel olarak üfledim. Bazen çözüm sadece büyümlü bir çözüm değildi - tam kanlı fae'lerin unutmaya meyilli olduğu bir şey.

Yanımdaki yığından birkaç parça odun atarak kısa sürede ateş harladım ve sadece ışık değil, aynı zamanda sabit, iliklerinize kadar işleyen bir sıcaklık yaydım. İç çektim. *Bu daha iyi.*

Dönüp odayı taradım.

Yatak takımı koyu bordoydu, örtüler ve posterlerden sarkan perdeler ağır kadifeden yapılmıştı. Zemin de diğer mobilyalar gibi zengin bir maundu -bir masa, bir dizi sandalye ve bir yazı masası- ama odanın ortasında duran şeye bakarken diğer tüm ayrıntılar silikleşti.

Dört kişiyi rahatlıkla alabilecek büyüklükte bir küvet. Zemine gömülmüştü. Odadan geçerken içine düşüp kendimi öldürebilirdim ama kıl payı kurtulduğum için onu affetmeye hazırdım. Suyun üstünden buhar kıvrılıyor, yoğunlaşma bakır kenarları kaplıyordu. Lavanta ve okaliptüs kokusuna bakılırsa, birisi suyu yaralarımaya iyi gelecek bitkilerle doldurmuştu.

Bir iniltiyle soyundum. Her hareketim çok sayıdaki kesik ve yara kabuğumu çekiştirdi ve sonunda çıplak kalana kadar hareketlerimi yavaşlatarak birden fazla kez yüzümü buruşturdum.

Konuşabileceğim hiçbir silahım yoktu, hepsi benden alınmıştı ve bu - kıyafet eksikliğinden daha fazlası - beni ... savunmasız hissettirdi. Odanın içinde dolaşırken masanın üzerinde ucu sivri bir mektup açacağı ve bir noktada bırakılmış bir çatal buldum.

Pek etkili silahlar sayılmazlar ama ben olsam alırdım.

Önce küvetin kenarına tünedim, suya girdim, su dudaklarımdan bir tıslama çıkardı. Sıcaklık çok fazlaydı ama yine de göğsüme kadar battım, sonra yorgun bir iç çekişle arkama yaslandım.

Hay sikeyim. Ne gündü ama? Hafta mı? Ay? Anlayamayacağım kadar yorgundum.

Suyun altında bir bank vardı ve mektup açacağımı bir tarafa, ölümcül çatalımı da diğer tarafa koydum. Belki de çatalıma Ölüm Çatalları adını vermeliydim. Bu düşmanlarımdan dehşet içinde kaçmasına neden olurdu.

Göz kapaklarım kapandı ve kraliçenin sözlerini bir kez daha düşündüm. Belki de babamı kimin öldürdüğünü zaten bildiğimi ima etmiyordu.

Belki de bunu çözebileceğime inanıyordu.

Babamın ölmesi kimin işine *yarar*?

Bariz cevap onun varisiydi, yani bendim. Ama bunu yapmadığımı bildiğimden beri

...

Hmm, Adair bir numaralı şüphelimdi, ama o yapmadı.

aslında tahtı kazanmıştı. Benden sonra sırada Josef Amca vardı. Elbette Adair benim için bir kardeş doğurmuş olsaydı, o kardeş benim önümde olurdu - piç ite göre meşru varis olurdu - ama doğurmamıştı. Bildiğim kadarıyla İrlanda mahkemelerinde ya da Drake'in geldiği Louisiana'daki mahkemelerde taht için rakip olabilecek uzaktan kuzenler bile yoktu.

Kral Aleksandr'ın bilmediğim başka düşmanları yoksa, potansiyel suikastçılar listesinde gerçekten de fazla bir şey yoktu. Babamla olan sorunlu ilişkiye rağmen, Seelie tarafından çok seviliyordu.

Adair ve Josefe döndüm, elinin kızın sırtındaki görüntüsünü hatırladım. Baloda ona yaptığı yumuşak dokunuşu.

Nazik. Hatta *samimi*.

"Siktir. Vuruşuyorlar!" O ani ve aydınlatıcı farkındalıkla gözlerim açıldı ... ve kendimi siyahlar giymiş birinin altın gözlerine bakarken buldum. Küvetin diğer ucunda çömelmiş, elinde kısa bir hançer vardı.

Düşünecek zaman yoktu.

İleri atıldım, sağ elimde mektup açacağı, sol elimle davetsiz misafiri yakaladım ve onu suya sürükledim. Mektup açacağını boynunun yan tarafına üç kısa ve keskin darbeye saptırdım ve yüzükoyun yere yığıldı, son nefesini verirken su fokurduyordu.

Çabucak uzaklaştım, pembemsi sudan çıkarken çatalımı kaptım ve suyun taş zeminde şıprıdamasına neden oldum. Sırtımı şömineye dayadım. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor, odanın etrafına bakıyor, başka bir suikastçının gelmesini bekliyordum.

O gerçek bir suikastçıydı. Biri beni *öldürmeye* çalışmıştı. Belki de son olaylardan sonra şok olmamalıydım ama bir şekilde bir yabancı tarafından doğrudan öldürülmeye çalışılmak, bir savaşa ya da düelloya girmekten daha farklı hissettiriyordu. Hatta neredeyse idam edilecek olmamdan bile farklı.

Odanın kapısı açıldı ve insan hizmetçi içeri süzüldü. "Leydim, elimde-" Gözleri bana takıldı, sonra da ziyaretçimin yüzüstü yattığı küvete doğru kaydı. "Oh."

"Git Faolan'ı getir," diye mırıldandım.

Ama buna gerek yoktu. Onun hemen arkasından içeri girdi.

Hızlı bir bakışla manzarayı inceledi, banyodaki *gerçek* bedenden çok benim çıplak bedenimde daha uzun süre durakladıktan sonra hizmetkârın omzuna dokundu. "General Stryk'i getirin."

Ateşin önündeki pozisyonumdan kıpırdamadım ama içimde kesinlikle örtünme isteği vardı. Çıplaklık pek önemsedığım bir şey değildi ama Faolan'la birlikte . . o kalp yaraları, onları kapatma arzuma rağmen hala sızmaya devam ediyordu.

Kollarımı kavuşturdum.

"Bu bir çatal mı?" diye sordu gömleğini yavaşça çıkarırken.

Ağzım kurudu ve hain öfkem gidecek başka yerler buldu. Çünkü ben çıplaktım ve o kıyafetlerini çıkarmış bana doğru yürüyordu. Daha hızlı mı nefes alıyordum? Tabii ki nefes alıyordum. Ama bu korkuydu. Adrenalinin artçı etkileri.

Ve, kahretsin, biraz da şehvet.

Bir kol mesafesinde durdu ve gömleğini uzattı. "Yeni kıyafetler gelene kadar bunu giymek isteyeceksin."

Gömleğini tutup başımın üzerine çekerken elimin titremesi hoşuma gitmedi. Ölüm Çatalının dişlerine takıldı ama tek korumamı bırakmayı reddettim. "Evet, bu bir çatal. Mektup açacağını küvette düşürdüm."

Kaşları havaya kalktı. "Onu bir mektup açacağıyla öldürdün."

"Bak, elimdeki tek şey buydu," diye tersledim, kollarımı tekrar göğsümün üzerinde kavuşturarak. Gömleği kalçalarımın üstüne ancak ulaşıyordu. Üstümü örtmüştü ama bu yetersiz giysi gerginliğimi daha da artırmıştı.

Silah ve zırh şakırtıları, kırılgan gri saçları ve buradaki dekora çok yakışan bordo gözleriyle generalin gelişini haber veriyordu. Küvetin etrafında dönerek odaya girdi. Elinin bir hareketiyle, yine bordo olan büyü kolunun etrafında kıvrıldı ve suikastçıyı dışarı çıkarmak için öne doğru fırladı.

Küvetteki su, ısını Unseelie büyüünü güçlendirmek için kullandığında dondu. Elinin bir başka hareketiyle suikastçıyı yuvarladı ve yüzündeki örtüyü çekti.

"Seelie *pisliği*," diye hırladı, sonra bana baktı. Yüzünün her iki yanındaki sert çizgiler ve yara izi onun bir savaşçı olduğunu gösteriyordu. "Onu sen mi öldürdün?"

"Mektup açacağıyla," dedi Faolan ve sesinde bir gurur belirtisi var mıydı? Ki bu da neydi? Bana nasıl dövüşüleceğini öğretmemişti. Bu onur

beni idama götüren Bres'e gittim.

Generalin gözleri parladı. "Bir mektup açacağı." Cesede döndü ve boynunu inceledi. "Mükemmel darbeler. İkincil silahınız mı?"

Sertçe yutkundum. *Ölüm Çatalları*. "Bir çatal."

Dondu kaldı ve sonra omuzları titremeye başladı. "Lanet bir çatal mı? Tanrıça beni senin gibi yaparsa lanet olsun, Seelie iti." Tamam mı? Bu adamla ne yapacağım dan emin değildim.

Beni tekrar inceledi. "Yani senin için gelen Seelie'leri öldürecek misin?"

Tek yapabildiğim yavaşça başımı sallamak oldu. "Hayatta kalmak benim amacım."

Sırttı ve bu hareket yüzüne kazınmış sert çizgileri yumuşattı. "Mükemmel."

Belki ben de ondan hoşlanabilirdim. Bana Bres'i hatırlatıyordu ama umarım o da beni ölüme götürmeye çalışmazdı. Kapıda kendisiyle birlikte gelen iki muhafıza döndü. Kalplerinin üzerine kırmızı hilal işlenmiş siyah deri üniforma giyiyorlardı. "Görevde olan ya da olmayan her kale muhafızı, önümüzdeki dört saat içinde on kırbaç için kışlaya rapor verecek."

Benim çenem düşerken onu selamladılar. "Bu gerekli mi?"

General Stryk bana bir bakış attı. "Bu"- suikastçının cansız bedenini işaret etti-"kabul edilemez. *Sen* ölsem bile Balor'un sol taşağı umurumda değil ama bu suikastçı kraliçemiz için de gelebilirdi. Adamlar özensiz." Gözleri Faolan'ın üzerinde gezindi. "Sana yirmi kırbaç, Lugh'un torunu."

Faolan keskin bir selam verdi. "Emredersiniz efendim."

General yine gülümsedi ve ben artık anlaşılabileceğimizi düşünmüyordum. Bu karar acımasızcaydı ve tam da Unseelie'den beklediğim şeydi.

"Hemen şimdi," dedi hoş bir şekilde. "Gömleğin çoktan çıkmış olduğuna göre."

Faolan'ın çenesi gerildi ama başını salladı ve ellerini şöminenin yanındaki taş duvara dayadı. Arkamızdan hizmetçi kız gıcırdayarak odadan fırladı ve kapıyı arkasından çarptı.

Kendimi Lan ile generalin arasına yerleştirdim ve çatalımı tuttum. "O burada bile değildi. Ve kraliçe-"

"Onu savunma, Seelie. Onun görevi sana göz kulak olmak ve seni güvende tutmaktı. Bunun yerine, *odanıza* bir suikastçının *girmesine* izin verdi." General Stryk bana bir el hareketi yaptı, büyüsu beni bir yılan gibi sardı - ona bunu nazikçe verirdim. Beni yatağa yatırdı, dizlerim altımda kaldı ve kendimi Lan'ın çıplak, gergin sırtıyla karşı karşıya buldum.

Beni tutan büyüye karşı mücadele ettim ama onu yerinden oynatamadım.

General yan tarafındaki uzun deri kırbaçını açtı. İçindeki parıltılar bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Son zamanlarda beni bağlayan ipler gibi, malzemenin içine demir filament dokunmuştu.

Büyüm tamamen içgüdüsel olarak yukarı doğru kıvrıldı, ama nasıl vereceğimi bilmediğim talimatları bekleyerek faydasızca havada asılı kaldı.

General savurdu ve ilk kırbaç Lan'ın çıplak sırtına indi. İrkilmedi bile.

"Kes şunu," diye bağırdım, sözlerime güç katarak. General beni görmezden geldi ve öfke iliklerime kadar işledi.

"Yapma," diye homurdandı Lan. "Sadece yapma, Yetim."

Bir kırbaç daha ve bir tane daha, ta ki sırtındaki deri gevşeyip açılana, yaralardan serbestçe kan akana kadar.

Kalbimi incitmiş olması umurumda değildi, bu *daha kötüydü*. Çünkü bunun adil olmadığını biliyordum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Büyüm tekrar yükseldi, koyu çivit rengi girdaplar etrafımda kümелendi, fısıldadı, beni onları kullanmaya çağırdı ve onları generalin bordo tutuşuna karşı itmek için savaştım.

Bana bakmadı bile. Onun yerine, duruşunu ayarlayarak, on kırbaçtan sonra kolunu tekrar kaldırmadan önce bir nefes aldı.

Benim büyüm generalin büyüünün toprak kırmızısına çarparak döndü. Çarptı ve sonra ... içine girmeye *zorladı*. Nefesim kesildi ve çivit mavisi büyümü çevreleyen bordoya göz kırptım.

Sonunda general durakladı ve bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

Bilmiyordum ama bunu ona söyleyecek miydim? Söylemeyecektim. Hâlâ içgüdülerimle hareket ederek, belki bir balon gibi patlar umuduyla sihrimi onunkine soktum. Doğrusu ne işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki ona *daha fazla* güç verirdi.

Büyüm onun bordosundan kıvrıldı ve kayboldu. Harika.

Bu ... en ufak bir işe yaramadı, tanrıçanın canı cehenneme.

Kırbaçlar yeniden başladı ve onlar düşerken, kaçan gözyaşlarımı durduramadım. Kafamın içinde onları saydım, gözyaşlarımı ve kirpiklerimi. Bire bir.

General aynı hoş ses tonuyla, "Onu Kraliçe Elisavana'nın yanındaki süite götürün," dedi. "Bununla kalacaksın-" beni tutsak eden büyüünün dağılmasına izin verirken parmağını bana doğru uzattı. "Kraliçe Elisavana'nın

bir sonraki emre kadar gece gündüz her saat onun yanında olacağım, yoksa mahkememizde tam olarak nerede durduğunuzu öğreteceğimden *emin* olabilirsiniz."

Faolan döndü ve generali selamladı, ancak hareketinde biraz sertlik vardı. "Emredersiniz efendim."

OceanofPDF.com

I Unseelie kraliçesinin kraliyet konutunun yanındaki odaların tavanına bakıyordum. Sanki ona yakın olmak yeterince rahatsız edici değilmiş gibi, kızgın olduğum ama aynı zamanda korumacı hissettiğim adam da yanımda yatıyordu.

Yirmi kırbaç yemişti ama yine de uyanık kalması gerekiyordu. Evet, Faolan için cilt uyuşturan lapa ya da söğüt kabuğu çayı yoktu ama en azından onu kapının yanında yüzünü buruşturarak nöbet tutmak yerine yatakta yüzüstü dinlenmeye ikna etmiştim.

Geriyeye dönüp baktığımda bir hata.

Bedenim farkındalıkla dolup taşıyordu. Gerginlik. Çözümün ondan uzaklaşmak mı yoksa mesafeyi kapatmak mı olduğunu bilmiyordum. Burnumdan nefes aldım, dimdik durdum, kollarım ve bacaklarım tek bir hizada kilitlendi.

"Git uyu," diye mırıldandı

Faolan. "Uyuyamam," diye

mırıldandım.

Yatak eğildi ve ben kaskatı kesildim. Az önce yaklaşmış mıydı? Yoksa uzaklaştı mı? Kalbim küt küt atıyordu.

Sesi acının sınırlarını taşıyordu ama onun dışında alçaktı. "Peki neden, Majesteleri?"

"Bir, bana öyle demeyi kes. İki-" Yalan söylemeye çalıştım: "Çünkü buradaki uygulamalar barbarca."

"Sizin çok önyargılı Seelie görüşünüze göre."

Yüzümü ona döndüm ama karanlıkta silüetinden başka bir şey seçemiyordum. "Bu nasıl *senin* fikrin olmaz? Sana bir yabancı gibi davranıyorlar."

Sessizdi.

Lan bir Seelie kahramanının torunuydu. Yüksek statülü Seelie'ler ondan bu yüzden nefret ediyordu, ama burada bile bundan kaçamamak . . . "Bu sarayda sıralanmak nasıl bir şeydi?"

Nefes verdi. "İkimiz de Seelie'lerin kendilerini herkesten üstün görme eğiliminde olduklarını biliyoruz. Ve aşağılık muamelesi görenler, yüksek ve kudretli olanın düştüğünü görmekten daha fazla bir şey sevmezler." Bir elini başının üzerinde ovuşturdu.

Seelie'nin bu gurur zaafını taşıdığına şüphe yoktu. Ama . . . "Kendini hiç kimseden üstün görmedin."

"Belki de değil. Ama ben Lugh'un torunuyum, duymadın mı?" dedi ve alttan alta acı akıntıyı fark ettim. "Benden çok şey bekliyorlar ve ben büyükbabamın mirasını yerine getiremiyorum."

Kimsenin yapabileceğinden şüpheliydim.

Rahatlamak için kıpırdandım -çeşitli ağrı ve sızılarımla tamamen geçmesi için banyoda bir saate daha ihtiyacım vardı. Ellerimi başımın altına sıkıştırdım. "Seni etkilediğini düşünmezdim. Hiçbir şeyden rahatsız olmuş gibi görünmüyorsun."

Bir süre geçti. "Burada olmak . . . iyi ve kötü çoğunlukla dengeleniyor." İç çekti, tekrar yer değiştirdi.

Dizinin uyluğuma değmesiyle gerildim, içimde bir elektrik şimşegi çıktı. Nefes almadan bacağımı bir santim geriye kaydardım. "Oh?" Nefes nefese sordum. *Kahretsin, Kallik. Kendine gel.*

"Artık bir yalanı yaşamama gerek yok." Sesi derinleşmişti. Bu benim hayal gücüm değildi.

"Yalan neydi?" Sesimin gırtlaktan çıktığını fark ederek kaşlarımı çatarak mırıldandım.

Bacağım yine onunkine değiyordu. Ve bu sefer, öylece kaldı.

Sanki banyonun sıcaklığı yorgun kaslarıma ve zedelenmiş eklemlerime yeniden nüfuz ediyormuş gibi içimde bir şeyler gevşedi. Aynı anda daha yakına eğildik ve karanlığı bana doğru uzandığında, büyüümün yasak dansa katılma davetini kabul ettiğini hissettim.

Sesi, bedenimi saran sıcaklığı yansıtan durgun bir nitelik taşıyordu. "Yalan, büyüümün Unseelie olduğunu bilmiyormuşum gibi davranmaktı. Ölüm beni takip ediyordu ve bunu saklamak zorlaşmıştı."

Sıralamadan önce biliyor muydu? "Ne zaman anladın?"

"Annem bunu yıllarca sakladı, büyü kullanımımın etkilerini gizledi. Gerçeği on altı yaşında keşfettim."

O zaman beni ziyaret etmeyi bırakmıştı. "Seni korumaya çalıştı."

Benim büyüm onunkinin etrafına dolanmaya başladı ve sanki bu kademeli, geçici açılımdan hoşlanmamış gibi, onun büyüsu onu yakalamak için ileri atıldı.

Alay etti. "Beni korumak mı? Hayır."

Aklımı ve kalbimi zorlayan öfke ve ihanetin bana ait olmadığını anlamam bir saniye sürdü. Aramızda gizli bir kapı açıldığında nefesim kesildi ve yabancı bir anıya adım attım.

Önümdeki kişi, nehrin batı yakasındaki ailesinin yanına dönerken gülümsüyordu, sıralanmış bir Seelie.

Bu, Unseelie ve Seelie'nin aynı mekânda karşılaştığı nadir durumlardan biriydi. Geniş bir köprü ayırıcı nehrin üzerinden geçiyordu ve karanlık saray doğu tarafından izliyordu, sadece içlerinden birinin Unseelie olduğu doğrulandığında ürpertici sessizliklerinden sıyrılıyorlardı.

Kral Aleksandr bana bakarken kraliçeleri geri çekildi, yüz ifadesi her zamanki gibi önsezili ve ciddiydi. "Lugh'un torunu. Öne çık."

İşte buydu.

Olaakları bile bile, kendimi on altı yaşındaki Fae'lerin sıralandığı uzun sıranın en arkasına ilıstırmıştım. Sanki bunu yapmak kaçınılmaz olanı durdurabilirmış gibi. Sanki sihrim hakkındaki gerçeğı gizleyebilirmış gibi.

Nefret ettim.

Fae yeteneklerimi beslemek için yaşamı tüketme fikri, kaleden gizlice kaçtığım, zor bir ağaca tırmanmak için büyü kullandığım ve bedelini ödemek için bir yuva dolusu yavru kuşun ölümünü izlediğim günden beri içimi tiksintiyle doldurmuştu.

Soyum beni nasıl terk etmiş olabilir? Seelie olmam gerekiyordu.

Aynı zamanda, bunun benim hatam olmadığını da biliyordum. Ailemin suçu bile değildi -gerçeğı öğrendiğim ilk yıllarda onları suçlamış olsam da. Ama bu bende bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

Değersiz olduğum anlamına geliyordu.

Sol tarafa baktım ve ailemle akrabalarımı her zamanki gibi soğuk ve katı bir şekilde en ortadaki ve en yakın masada buldum. Babam soydan biriyle evlenmişti ama kışına sokmayı sevdiği sopadan bunu anlayamazdı insan. Annem Lugh'un kızıydı ve acı bakışlarım annemin sırtında bir kılıf içinde taşıdığı yadigârı Lugh'un ateşli mızrağının üzerinde gezindi.

Asla benim olmayacaktı.

Önümüzdeki anlar bunu sağlayacaktır.

Dikkatini krala çevirmeden önce berrak, mavi bakışları kısa bir an için benimkilerle buluştu.

Ayağa kalkıp krala ve yanındaki kambur kadına yaklaştım. Kahin.

O kadar derin bir kukuleta takmıştı ki yüz hatlarını görmek imkânsızdı, gerçi benim yaşımdaki diğer fae'ler arasında birinin pelerinini çekip çıkarması ve böylece bizim de bakabilmemiz için bir meydan okuma vardı. Elinin derisi yıpranmıştı ve yaşın kahverengi lekelerini taşıyordu. Bunun dışında, dizlerimin üzerine çöküp başımı eğmeden önce sadece bir tutam gri saçını görebildim.

"Lugh'un torunu yere bakmaz," dedi Kahin. Kral önce ona, sonra da bana baktı.

Çenemi eğdim ve uzattığı ele baktım. Onun yanından geçip, düşmanca bir kalabalık oluşturan Unseelie'lere baktım. Acımasız. Rafine edilmemiş. Duygusuz. Soğuk. Onlar hakkındaki hikâyeleri duymuştum, tıpkı tüm Seelie'ler gibi. Ve buz kraliçeleri karanlık ünlerini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Ben onlardan biri değildim ama yine de öyleydim.

Gözlerimi sıkarak 'iyi' düşüncelere odaklandım - doğa sevgime. Gülen çocukların sesi. Şafak vakti kuşların yumuşak cıvıltısı.

Uzun, güzel saçları.

Belki. Sadece belki. Yanılmışımdır.

Çünkü o şeyleri korumak istedim. Onları yok etmek istemedim.

Biri bana yardım ederse, belki bunun olmasını engelleyebilirim.

Gözlerimi açarak Kahin'in elini tuttum, tutuşunun gücü karşısında gözlerim büyüdü.

Elimi çevirdi ve diğer elindeki kötü görünümlü hançeri fark ettim. Ön kolumda derin olmayan bir kesik açtı ve kanım bıçağa damlayana kadar ucunu içeri bastırdı. Elim bırakmadan kanı inceledi. Hançer kapüşonuna girdi ve ben de tadına baktığını düşünerek burnumu kırıştırdım.

Kahin bıçağı indirdi ve ben de gözlerinin olabileceği yere baktım.

-eğer gözleri varsa- ama sadece zifiri karanlıkla karşılaştı.

Kral yaklaşmıştı ama dudaklarımdan zar zor anlaşılır bir şekilde dökülen tek kelimeye engel olamadım. "Lütfen."

Elimi bıraktı ve parmaklarını şaklattı. Bunun diğerlerine de olduğunu görmüştüm ama bu sanki ansızın karnıma yumruk yemek gibiydi. Kara büyüm herkesin görebileceği şekilde ortaya dökülürken iki büklüm oldum.

Her zaman mırıldanmalara yol açardı - bir Seelie için bu kadar kara büyü olağan değildi, ama varsayım her zaman çok koyu bir mavi olduğu yönündeydi - soğuk tonlu bir Seelie büyü.

Hayır.

Kahin'in hançeri, sihrimi örüp incelterek ışığa doğru yönlendirdiğinde kaybolmuştu, böylece herkes utanç verici gerçeği görebilecekti.

Mürekkepten bir parça daha açık yakut rengi, iğrenç bir yaratığın kanı gibi.

Onu bir zar kadar ince bir şekilde gerdi ve hayret mırıltıları şok soluklarına dönüşürken havada tuttu. Zalim kahkahalara. Tıslayan fısıltılara.

Anneme bakmadım.

Çünkü arkasına bakmayacağından emindi. Yanımda durmayacaktı. Bunu geçen hafta bana söylediği için biliyordum.

Tek başımaydım. Ailemin koruması gereken bir itibarı vardı. Seelie fae ona inanırdı, Lugh'un gücüne.

Ve bana asla inanmazlardı.

Kâhin tembel bir el sallayışla sonunda büyümü kovdu. Ama olan olmuştu ve ben sadece bir anlık umut hissettiğim için kendimi azarlayabilirdim.

Kral Aleksandr'ın yüzü sertleşmişti ama geri çekildi ve Kraliçe Elisavana, yaşlı, kambur kadın bileklerimdeki ve ayak bileklerimdeki prangaları kilitleyecek kelimeyi gürlerken Kahin'in yanındaki yerini aldı.

"Unseelie."

Lan'ın hafızasından o kadar sert bir şekilde itildim ki, bedenim hareket etmemiş olsa da yataktan düşeceğimden emin bir şekilde kollarımı savurdum. Hâlâ onun yanında yatıyordum, dokunuyordum.

Nefes nefese kalışım yarı insan olduğumu acı bir şekilde hatırlatıyordu ama yanımda yatan sessiz adama bakarken gereksiz içgüdülerime yenik düşmekten kendimi alamadım.

"Lan," diye mırıldandım. Tanrıça. Ne korkunç bir anı.

Ağzını açtı ama geriye sadece boğuk bir homurtu kaldı. Büyü içime işledi ve yakut karanlığı zihnimi hırpalarken, çivit rengimi kaplarken, kanımı yakarken haykırdım.

Ve ona uzandım.

Yüzünü ellerimin arasına alarak, bana uygun olan her yerine bastırdım. Kafamdaki küçük bir ses bunun yasak olduğunu fısıldadı, ama beni Faolan'a çeken şeyin katıksız gücü tarafından boğuldu.

Bir Seelie ve Unseelie tutkuya teslim olursa, birinin öleceğini bilerek yetiştirildik. Düello büyülerinin bedeli

zayıf olanın hayatta kalamayacağını iddia ediyordu. Geçmişte Lan'a dokunduktan sonra gösterdiğim şiddetli tepkinin nedeni bu muydu yoksa biri beni gerçekten ele mi geçiriyordu bilemiyordum.

Ama kararım aynıydı.

Tüketilmek istedim.

Gözlerimi kapatmak ve bu her neyse onu kucaklamak için. Bu-

Ağzı benimkine çarptı ve ben de ikimizi de yara bere içinde bırakacak bir güçle geri ittim. Bu yeterli değildi.

Pek sayılmaz.

Aramızda kullanılmamış bir şey, daha derin bir bağ ve güç vardı ve ben bunu bulmaya çok yakındım. Sadece ona biraz daha sıkı bağlanmam gerekiyordu.

Gümbür gümbür bir kapı sesi duyuldu ve Lan ilk başta geri çekilmese de sarsıldı ve ardından yaralarından dolayı acı içinde inledi.

Ve umursamadım. Umursayamazdım. Yaklaşmak zorundaydım.

Daha fazla.

Kapı tekrar çaldı. Bağırışlar da beraberinde.

"Bu-" Lan güçlükle söyledi. Öfkeli bir hırıltıyla yerinden fırladı ve yuvarlanarak oturdu.

Daha önce sadece bir kez hissettiğim türden bir öfke beni uçurumun kenarına kadar doldurdu.

Bana doğru bir bakış atan Lan ayağa kalktı ve sert adımlarla kapıya doğru yürüdü, hançerine uzanmaya başlamıştı bile.

Zihnimi kırmızı bir örtü kapladı ve hareket ettiğimi fark edene kadar çömelmiştim. Suikastçı gibi, yataktan gölgelerin içine doğru kayarak hareket ettim. *Öldürmek.*

Birisi aramızdaki büyüü bozmuştu ve ölmesi gerekiyordu.

Düşüncelerim, elimdeki tek silahı çekerken beni hayrete düşürdü. Az önce öptüğüm adam bir başkasıyla konuşuyor, onun kıyafetlerini alıyordu. Öptüğüm kişiyi öldüremezdim ama o öpücüğü engelleyen yaratığı yok edebilirdim. O kişiyi lime lime ederdim. Kemikleriyle ziyafet çeker ve onları leş yiyicilere atardım.

Çatalı yüksekte tutarak, sessiz adımlarla ilerledim. Daha yakına.

Daha yakın.

Gülümsedim ve kapıyı açmak için ileri uzandım. Saldırmak için.

Ama Lan kapıyı kapattı ve kollarında giysilerle döndü, benimle karşılaşınca geri adım attı. "Kallik?" dedi ihtiyatla, kapıyı kapatarak.

"Çıkıştan uzaklaş, erkek fae," diye emrettim, sesimde güç çınlıyordu.

Bakışları benimkileri aradı. "O dili konuşamıyorum."

Uzun ve sert bir şekilde küfrettim.

"Kiminle konuşuyorum ben?" diye sordu sessizce. "Kallik'e canlı olarak ihtiyacınız varsa, dışarı çıkmanızı ve başka bir zaman dönmenizi öneririm. Saldırı altındayız."

Her düşüncemi ve hissimi boğan kırmızı renk dalgalandı. "Saldırı mı?"

Başını iki yana salladı. "Dilinizi anlamıyorum. Ama bunun için zamanımız yok. Eğer Kallik'in hayatına değer veriyorsan gitmelisin."

Hırladım ve ondan u z a k l a ş t ı m ama kırmızı çoktan kaybolmuştu. Azalıyor. Küçülüyor.

Tamamen yok olana kadar.

Nefes nefese göğsümü tuttum ve dizlerimin üzerine çöktüm. Taş zemin ellerimin altında sertleşmişti. Yukarıdakilerin ve aşağıdakilerin tanrıçası, bir dakika önce hiç de benim değillerdi. Onlar-

"Lan, o da neydi?" Sesim titriyordu.

Beni çevreledi ve ayağa kalkmama yardım etmek için uzandı.

"Dokunma bana," diye haykırdım, kendimi ondan uzağa attım ve kırımın üzerine devrildim. Sıçrayarak uzaklaştım. Dokunduğumuzda kötü şeyler oluyordu. Sadece kendimizi kaybetmemiz değil. Bir şey beni ele geçirmişti. "Neydi o?"

Faolan bana baktı, çenesi sıkıca kenetlenmişti. "Emin değilim ama sanırım onunla daha önce karşılaştık."

"Tüm o fae'leri öldürdüğümde," diye fısıldadım ikimizin de düşündüğü şeyi. "Bende bir sorun var." Garip bir şekilde, vücudumda buz gibi yükselen anlık korkuyu dile getirmekte tereddüt etmedim. Lan'ın anısına tanık olduktan sonra değil.

"Hayır, Yetim," dedi kararlı bir şekilde. "*Hayır* ama bunu anlamamız için uygun bir zaman değil. Yalan söylemiyordum, saldırı altındayız."

Çenemi kaldırdım ve yıllar önce Kahin'in cezasını vermesini beklerken onun da aynı şeyi yaptığını düşündüm.

Benimkini teslim eden oydu. "Seelie'ler burada. Zamanınız tükeniyor. Unimak'ı terk etmeliyiz."

OceanofPDF.com

"N "Kötülere rahat yok," diye homurdandım ve Faolan'ın bana fırlattığı giysi yığınına yakaladım.

Üzerimde gömleği vardı ama dövüşebileceğim bir şey yoktu. Hızla deri pantolonumu, bol gömleğimi ve onun üzerine de kaynatılmış deriden yapılmış yeleğimi giydim. Sırada botlar vardı. Tanrıya şükür üzerime tam oturdular ve yepyeni değillerdi.

Tüm *bunların* üzerine, bu lanetli kalenin her yerinde bulunan koyu bordodan yapılmış kalın bir yün pelerin giydi. Lan hızla vücudunun üst kısmını keten bir kumaşla sardı, ardından benimkine benzer tarzda bir gömlek, yelek ve pelerin giydi.

Kapıya doğru giderken bana elini uzattı ve bir yanım ona tutunmak istese de başımı salladım. "Hayır. Beni ele geçiren her neyse, aramızdaki büyüye kendimi kaptırdığımda bunu yaptı. Bu tekrar olamaz, Lan. Başka birini daha öldürebilirdim."

Çenesi gerildi ve elini indirdi. "Yakın dur o zaman."

Tam arkasında duracak şekilde adım attım, öne doğru eğildiğimde vücudum göğsünden kalçasına kadar onunkine sıkıca bastıracak kadar yakındım. Bu bana Bres'in bize birkaç kez yaptırdığı bir eğitim egzersizini hatırlattı: Bir başkasının hareketlerini ona dokunmadan olabildiğince yakından taklit etmek. Bir kişinin dövüş stilini okumayı öğrenirken yardımcı oluyordu. Bir rakibi izlemek çoğu zaman eldeki tek seçenektir ama bir kişinin enerjisinin nasıl değiştiğini *hissetmek* altın standarttı.

"Hiç Tavşan oynadın mı?" Mırıldandım. Evet, neden öyle dendiğini sormayın, hiçbir anlamı yoktu.

Omzunun üzerinden baktı, gözleri o ana kadar görmek istediğimi fark etmediğim bir parıltıyla parlıyordu.

Kalenin ışıkları titredi ve söndü.

"Bu bizim işaretimiz." Havalandı ve ben de tam arkasıdaydım, tamamen vücuduna odaklanmış ve hareketlerini okuyordum.

Kalenin köşelerini ve kıvrımlarını unutmuştum ama umurumda değildi. Buraya bir daha asla geri dönmeyecektim.

Üç basamaklı merdivenden indikten sonra, uzun zaman önce çıkan bir yangında kararmış kalın ahşap bir kapının önünde durduk. Faolan küçük bir odaya girmeden önce durakladı.

"Çıkış yolu bu mu?" Fısıldadım.

"Henüz değil," dedi usulca ve tek dizinin üzerine çöktü.

Odanın karanlığına baktım, büyüğü canlanmadan önce sadece bir anlığına onun dış hatlarını görebildim.

Kraliçe Elisavana karşımda duruyordu, tepeden tırnağa vücudunun her kıvrımına yapışan simsiyah bir deri giymişti. Sırtında çapraz duran iki kılıç, göğsündeki kılıfın içinde güvendeydi ve kalkanı da kılıçların üzerinde duruyordu. Saçları, zaten keskin hatlı olan yüzüne her zamankinden daha sert bir görünüm veren sıkı bir örgü halinde toplanmıştı.

Kızdırılacak biri değil.

"Majesteleri." Kendimi diz çökerken buldum. "Benim yüzümden saldırıya uğradığınız için üzgünüm."

"Phah," diye tükürdü. "Zaten sıkılmaya başlamıştım ve Adair'in gerçekten savaşa girecek omurgası yok. Whatshisbucket da öyle."

Sertçe yutkundum. "Josef?"

"Whatshisbucket ona daha çok yakışıyor, sence de öyle değil mi?" diye sordu ve gözlerim onunkilere kaydı.

Bu bir şaka mıydı? İçinde olduğunu bilmiyordum.

Dudakları kıpırdadı. "Gitmeden önce seni uğurlamak istedim. Seni hayal edebileceğin her yönden değiştirecek bir yolculuğa çıkmak üzere olduğuna inanıyorum. Ve belki de keşke ... neyse, boş verin bunu. Silahlara ihtiyacınız var." Ve böylece göğüs kılıfını çıkardı ve iki kılıcıyla birlikte bana uzattı.

Lan keskin bir nefes çekti ama hiçbir şey söylemedi.

Ağzım sulandı. *İmkânı yok.* "Kendi silahlarınız mı, Majesteleri?"

Kraliçe o zaman gülümsedi. "İhtiyacım olandan daha fazla silahım var Kallık. Al onları. Onları pişmanlık duymadan kullanın. Eğer kılıcını çekmek zorunda kalırsan,

o zaman bunu sorgusuz sualsiz yapmalısınız. Hayatta kalmak ve yanınızdakileri korumak dışında hiçbir düşünceniz olmadan."

Göğüs kılıfının içine omuz silktim, deriyi yer yer sıktım ve bakır tokaları bağladım.

Sonra kalkanı bana doğru itti. "Ve bunu. Bırak seni düşmanlarından korusun."

Normalde bu işi Shields yapardı, ama bunu belirtmenin kibarlık olmayacağını düşündüm, bu yüzden hediyeşi şaşkın bir sessizlikle kabul ettim.

"Onu anakaraya geri götürün kaptan," diye emretti Kraliçe Elisavana. "O zaman bırakın liderlik etsin. Onu hedeflerinden alıkoyacak herkesi öldürün."

Tamam, bu biraz gergin oldu.

"Memnuniyetle," diye mırıldandı *çakıllı* bir tonda, sihrimiz dokunmadan hemen önceki gibi ve dizlerimin bağı çözüldü. Sadece birazcık. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi.

Alt bölgelerimde biriken ısıdan uzaklaşmak için kalkanı elimde kaydurdım ve sırtıma doğru hareket ettirdim. Koşum onu bir şekilde tutacak mıydı? Kraliçe onu nasıl sabitlemişti? Kalkan kılıçların üzerinde öylece dururken kaşlarım havaya kalktı. Yine de kılıçları kınlarından çıkarmak için yeterince yerim vardı. *Vay* be. Böyle kalkanlar duymuştum. Bu, kendi başıma asla yapamayacağım ağır bir sihirdi.

Kraliçe yanımdan geçti. "Gidip Adair ile güzel bir sohbet edeceğim. İletmek istediğin bir mesaj var mı, Kallik?"

Gözlerimi kırptım. Neden bu kadar nazik davranıyordu ki? Ama mantıktan tamamen yoksun değildim, bu yüzden başımı salladım. "Ona saçlarının bir felaket olduğunu ve her zaman çok fazla insan makyajı kullandığını düşündüğümü söyle. Burnu da yamuk. Sola doğru."

Kısık bir kahkaha attı. "Çok güzel. Demek onun zayıflığını iyi biliyorsun."

Kraliçe gülerek odadan çıkarken eğildim. Kalesine benim adıma saldırıldığı için gülüyordu.

"Haydi." Lan ayağa kalktı ve küçük odanın sonuna doğru ilerleyerek taş işçiliğinin bir kısmına yaslandı. Dişlilerin gıcırtısı havayı yırttı ve serin bir hava dalgası uzun saçlarımı çekiştirerek bana doğru geldi.

Önce Faolan çıktı ve gözden kayboldu. Başımı çıkışa doğru eğdim. Düşüş üç metreden biraz fazlaydı.

Oh, pekala. Bunun için bir şey yok. Atladım.

Sırtımdaki kalkan neredeyse ağırlık yapmadan hafifçe yere inerek, yıldızlara bakılırsa kuzeydoğuya doğru ilerleyen dağ silsilesinde onun peşinden koştum. Elimde olmadan saray ormanları arasındaki keskin farkları tekrar fark ettim. Ancak ... Unseelie florası düşündüğüm kadar kötü değildi ve ay ışığının altında yakından baktığımda bir dizi zengin ton ortaya çıktı.

Renkler daha derin, daha zengindi ve beklenmedik yerlerde gümüş, altın ve bakır loş ışığı yakaladı.

Burada, Seelie dünyasında ya da annemin insan dünyasında olduğu kadar çok güzellik olduğunu fark ettim.

Kaşlarımı çatarak, koşarken düşüncelerimin dağılmasına izin verdim. Bedenimin hareketi, kanımın damarlarımda dolaşması ve kalbimin düzenli atışı neredeyse bir meditasyon biçimiydi ve olayları farklı bir gözle görmemi sağlıyordu. Duygularım uçup gitti ve geriye sadece daha net anlamam gereken bulmacanın parçaları kaldı.

Ve hızlı.

Kabaca sözüm kesilmeseydi bunların hepsi iyi ve güzel olacaktı.

Üç gölge bize doğru yaklaşıyordu.

Daha nefes bile almadan iki kılıcımı da çıkarmıştım.

Gölgeler parıldadı ve yer değiştirdi, sesleri garip bir gece yarısı korosu gibi birbirine karıştı.

"Kraliçenin kılıçlarını tutuyor."

"Bırakın geçelim gölge muhafızları," dedi Faolan kararlılıkla. "Bizzat kraliçe tarafından geçiş izni verildi."

Üç gölge alçak bir gümbürtü çıkardı. *"Bu kadın bizden biri değil. Geçmesine izin veremeyiz."*

Arkamızdan, ayaklarımızın altındaki zemini sarsan bir patlamanın gürültüsü geldi.

Yalpaladım ama iki bıçağımı da kaldırdım. "Bunun için zaman yok.

Üzgünüm çocuklar."

Bıçakları ileri doğru ve dairesel bir hareketle, birbiri ardına savurdum, ilk gölge figürünü ve ardından ikincisini kolaylıkla kestim.

Kesime giden bir çift domuz gibi çığlık atarak parçalandılar.

Üçüncü gölge figür kaçtı.

İki kılıcı bir kenara bıraktım ve Faolan'ı bana sertçe bakarken yakaladım.

"Ne, katılmıyor musun? Benim bilmediğim bir zamanımız mı var?"

Başını salladı ve tekrar hızlı bir koşuya başladık.

Devrilmiş kütüklerden atlarken, yaşlı adamın sakalı denen kalın yosunla kaplı alçak dalların altından eğilirken ve bulanık su birikintilerinden geçerken nefesimin altında küfredip mırıldandım.

Okyanusa açılan sahile ulaştıımızda *işim bitmişti*. Daha önce çok yorulmuştum ve şimdi ayaklarımı altımda tutmak ve olduğum yerde sallanmamak için yapabileceğim tek şey buydu.

Bu noktada Seelie zindanını kabul ederdim, eğer biraz uyumak anlamına gelecekse. "Pikabımız burada, sadece beklememiz gerekiyor." Lan'ın sırtı bana dönüktü.

yere katlandı, dizleri soğuk kuma battı.

Gözlerimi kırdım ama göz kapaklarım kapandıktan sonra bir daha açılmadı. Ve işte bu kadar. Yana doğru yığıldım, yorgunluk beni daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ele geçirdi.

Bizi alan kişi ya uyumama izin verecek ya da beni hemen öldürecekti çünkü öngörülebilir bir gelecekte göz kapaklarımı açmam için tek bir şans bile yoktu.

OceanofPDF.com

W Uyku vücudumdan çekilirken kollarımda bir ağırlık hissediyordum. Gözlerimi kapalı tutmaya ve kulaklarımı mutlu bir şekilde cahil tutmaya çalışırken, etrafımda ne kadar battaniye varsa

Bir santim bile kıpırdayamıyordum. Saçlarımı karıştıran buz gibi soğuk hava artık Unimak'ta olmadığımızı söylüyordu ve içine girebileceğim bu battaniye kozası varken soğukta durmaya hiç niyetim yoktu.

Sesler havayı kesiyordu, kadınsı ve hafif. "Bizi kuzeye doğru sabit tutmaları gerekiyor. Henüz doğuya yönelmek istemiyoruz. Etrafında dolaşılacak çok fazla küçük ada var." Kelimeler Tlingit dilindeydi.

Kelimeleri anlasam bile sesi tanıyamadım. Bir an için öldüğümü ve tekrar annemin yanında olduğumu düşündüm. Ama yorgunluk beni öldürmeyecekti ve bu annemin sesi de değildi.

Battaniyeleri üzerime çekerek yavaşça doğruldum, birkaç ağrı ve sızı kendini belli ediyordu. Yine de, ölümle burun buruna geldiğim birçok an göz önüne alındığında şaşırtıcı derecede iyi hissediyordum.

Bering Denizi olduğunu tahmin ettiğim yerde sallanan eski bir balıkçı teknesinde nerede olduğumu ilk kez gördüğümde altımdaki sallantı anlam kazandı. Ayağa kalktım ve küpeşteye doğru ilerledim, kulaklarım teknenin gövdesine çarpan suyun ve ahşap gıcırıltılarının sesini duyuyordu. Su karanlıktı ve sanki içine mürekkep balığı mürekkebi dökülmüş gibi garip şekillerde dönüyordu. Sıçrayan dalgaların tepesindeki köpük bile karanlıktı.

Az önce konuşan kadın yanımdan yana eğildi, dalgalara dokunmak istercesine uzandı.

"Ruhlar çok kızgın," dedi -hâlâ Tlingit dilinde- sağ tarafımdan.

Yüzümü buruşturdum ve ona aynı şekilde cevap verdim. "Biliyorum."

"Ama nedenini anlıyor musun, Küçük Kıvılcım?" Bana bakmak için başını eğdi ve ben de gerçekten dönüp baktım.

Annemin insanların rengini taşıyordu, sadece bu kadın daha uzun, daha inceydi . Gözlerinin mavi olması dışında kız kardeşim olabilirdi. Bir de vücudu parıldıyordu.

Son zamanlarda, ruhların benimle çeşitli şekillerde Tlingitçe konuşma alışkanlığı vardı - radyoda, diğer fae'ler *aracılığıyla* ve şimdi de "Hayatta değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Ben değilim. Ama herhangi bir ruhun sana verebileceğinden daha fazla yardıma ihtiyacın var." Gülümsemesi genişti. "Ve görünüşe göre ben sana yardım edeceğim."

"Sen de kimsin?" Ben sordum. "Benziyorsun..." Hakaret olarak algılar diye bana benzediğini söylemek istemedim ama o bilerek gülümsedi.

"Çünkü ben öleli elli yıl olmasına rağmen çok akrabayız," diye cevap verdi. "Belki daha da uzun. Burada zaman çok garip."

İnsanlar güvertede kıpırdandıkça, daha önce fark etmediğim uyuyan formlar ortaya çıktıkça onun görüntüsü titriyordu.

"Bana yardım edebilir misin?" Fısıltıyla sordum. "Underhill'i bulmak zorundayım." Ve babamı öldürmediğimi kanıtlamalıyım.

Uzun bir liste değildi ama imkânsız bir listeydi. Oh neyse. Underhill meselesini çözer, katil zanlısı meselesiyle daha sonra ilgilenirdim. Bir kız bir yerden başlamalıydı.

Kadın başını salladı. "Sana rehberlik edebilir ve öğretebilirim, Küçük Kıvılcım ve belki de benim yapamadığımı sen yapabilirsin."

Kaşlarım çatıldı, parmaklığın kenarına tutundum. "Ne demek istiyorsun?"

Benimle omuz omuza durarak, denizde girdap gibi dönen suya, hiç olmaması gereken dalgalara baktı.

"Çünkü gerçek Underhill'i arayan ilk kişi sen değilsin. Bir sebep için doğdunuz. Bir amaç için." Bana döndü ve saçıma dokunacakmış gibi bir elini kaldırdı. "Benim doğma sebebim de aynı, ama Underhill'i yeniden açmadan öldüm ve bu yüzden ruhum eziyet çekiyor, başarısız kaderimi yerine getirmenin bir yolunu bulana kadar bu dalgalar arasında ileri geri seyahat etmek zorunda kaldı."

Lugh'un sol taşığı ve Balor'un sağ, ciddi miydi? "Sen . . . Sahte Underhill'i de mi kırdın?"

Benim gibi insanlar için bir kulüp var mıydı?

Kahkahası havada fısıldadı. "Hayır, ama ben de senin gibi bir it olarak doğdum. Dışarı atıldım. Ve sonra Underhill'i avlamak için bir sebep verildi. Ve senin gibi ben de göremediğim düşmanlarla, ne pahasına olursa olsun tepeyi yeniden açmamı engellemek isteyen düşmanlarla karşılaştım." Görüntüsü soldu. "Seninle olacağım, Küçük Kıvılcım. *Yalnız değilsin.*"

Sadece bir saniye önce durduğu yere baktım.

Güvertedeki ceset kalabalığı devam ediyordu ve arkamda ayak sesleri duyunca Faolan'ı görmeyi umarak döndüm.

"Drake?" Yüzündeki kesiklere, morarmış gözüne ve her iki gözünün altındaki yorgunluktan oluşan koyu mora henüz bakmıştım ki beni tek koldan sıkıca kucakladı.

"Sana yardım etmek için çok geç kalacağımızı düşünmüştüm," diye mırıldandı. "Yarrow konusunda aptallık ettiğim için özür dilerim, Alli. Gerçekten."

Onu, koluna mal olan o pislikten kurtarmıştım. Bu onun gururuna bir darbe indirmişti, pek çok erkeğin kabul etmek istemeyeceği bir şeydi bu. Ama Drake karmaşık olmayan biriydi ve Cinth'ten sonra tanıdığım en açık insandı.

İlk başta sert bir şekilde ona sarıldım ama çam, kar ve deri kokusu beni etkiledi ve kendimi yüzümü boynuna gömerken buldum. Güzel ve güvenli kokuyordu ve bu, her şey ters gittiğinden beri yaşadığım ilk 'normal' dokunuştı, çünkü aramızda lanet olası çılgın bir büyü yoktu.

"İyi misin?" Drake alçak sesle sordu, bana bakabilmek için geri çekildi.

Ona baktım ve başımı salladım, iyi bir önlem için yavaş bir gülümseme ekledim. "Evet, iyiyim. Seni gördüğüme sevindim."

Bedenimde ağır bir bakışın ağırlığını hissedebiliyordum. Faolan yakınlarda bir yerdeydi ve beni izliyordu. Çünkü bu onun işiydi, kraliçeye ettiği yemindi. *Bu* yüzden yakınımda duruyordu ve onun sadakatinin aslında Unseelie hükümdarına olduğunu unutamazdım.

Lan beni bir an öpüp bir an s o n r a ihanet edebilirdi. Bana ihanet etmek.

Tekrar. Ona karşı hissettiklerime rağmen bunu unutmamalıydım. "Yetim," diye seslendi Lan arkamdan.

Yeni kararlılığıma rağmen, onun tanıdık sesini duyunca göğsüm sıkıştı. Kendimi toparlamak için bir saniyeye ihtiyacım vardı yoksa Faolan yüzümdeki kalp kırıklığını görecekti. Çünkü gerçek şuydu ki, evet, bana ihanet ettiği için Lan'a kızgındım. Bunu tekrar yapabileceği için de kızgındım. Ama ne zaman birbirimize dokunsak yaşanan şiddetli serpintiler yüzünden kafam çok karıştı.

Yutkundum. "Hey, Drake? Cinth'in nerede olduğunu biliyor musun?"

Tüm bu saçmalıklar hakkında konuşulacak kız oydu.

Drake'in yüzü karardı.

Kalbim küt küt atıyordu. "Cinth bu gemide, değil mi?" Eğer değilse, Lugh'a denize atlayıp Unimak'a geri yüzeceğime yemin ettim.

Lan arkamdan konuştu. "Onu buluşma noktasına götürecek zaman yoktu. Gemi sen bayıldıktan dakikalar sonra geldi. Yine de o güvende. Rubezahl ile kontrol ettiğimden emin oldum, böylece herhangi bir sorun yaratmadınız."

Onun umursamaz ses tonu karşısında dişlerimi sıktım. Kalp ağrım azaldı, üzüntünün yerini kızgınlık aldı. Öfke. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona kızmak, kafamdaki karmaşayı çözmekten çok daha kolaydı. Döndüm. "Şimdi mi yaptın?"

Kısa cevabımdan etkilenmemiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Evet. Konuşman bittiyse Yetim, bir sonraki adımımıza karar vermeliyiz." Lan'ın sesi rüzgâr kadar soğuktu.

Her ne kadar henüz onunla birlikte olmak istemesem de, gerçekten de bir sonraki adımı belirlememiz gerekiyordu.

Parmak uçlarımda yükseldim ve Drake'in yanağına bir öpücük kondurdum. "Gitmem gerek ama seni görmek gerçekten çok güzel."

Drake eğildi. "Git konuşmanı yap. Ama bil diye söylüyorum, eğer sohbetimize devam etmek istersen benim odam merdivenlerden inince sağdaki ilk kapı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi?"

Drake'i bırakarak pilot evinin köşesinde Lan'ı takip ettim. Beni görüş alanından çıkarırken eli ön koluma dolandı.

OceanofPDF.com

"**D** *Bana dokunma,*" diye soluk soluğa bağırdım ve paniğe kapılarak elini çektim.

Beni sıkıştırdı ve ben de duvara yaslandım.

Ona ters ters baktım. "Ben ciddiylim. Yapma. Ne olacağını biliyorsun."

Lan ellerini arkamdaki duvara dayayarak beni içine hapsetti. "Bu iyi hissettirdi mi, Yetim?"

Beynim kekeleydi ve yeniden başladı. "Ne?"

"Serseriye öpmek."

Ona bakakaldım. "Onu yanağından öpmekten mi bahsediyorsun?" Faolan bana ters ters baktı.

Cidden mi? Öfke içimde sert ve hızlı bir şekilde yükseldi. "Evet, Lan. Drake'i öpmek güzeldi. Gerçekten güzeldi."

"Öpüşmelerimizi 'hoş' olarak tanımlayabilir misin?"

Güzel miydi? Hayır. Onlar . . . alemi sarsıyorlardı. Ve bütün mesele de buydu. "Drake'le birlikteyken aklımı kaybetmiyorum."

Lan'ın karanlık bakışları mücevher benzeri bir renkle parıldamaya başladı. "Anlıyorum. O güvende."

Kızardım. "Onun ne olduğu önemli değil. Sadece yanaktan bir öpücüktü. Ayrıca bu seni ilgilendirmez. Beni sırtımdan bıçakladın. Delilik ya da sahiplenme bir yana, neden *seni* bir daha öpeyim ki?"

Nefesini içine çekti, burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaştı. "Hiçbir fikrim yok, Yetim. Hem de hiç."

Gözleri çok karanlık ve sertti. Ailesini memnun etmek için büyüünden Unseelie'yi eğitmeyi o kadar çok isteyen çocuk hala orada mıydı? Benim

Sıralama anısı ve yakın zamanda yediği kırbaç yüzeye çıkınca midem bulandı ama onun için üzülmemek için yumruklarımı sıktım. Beni incitmişti. Ve bu bir yana, ben bir katile dönüşmeden birbirimize dokunamazdık.

Yüzümü çevirdim ve bakışlarımı çalkantılı denize sabitledim. Lan itti ve aniden tekrar nefes alabildim.

Parmaklıklara doğru yürüdü. "Kraliçe'nin emirleri açıktı. Seni güvenli bir yere götürecektim, sonra da sen yolu gösterecektin. Rubezahl'ın seni alması için bir gemi gönderme teklifi varış noktasını açıklamayı içermiyordu, bu yüzden sana nereye yanaşacağımızı söyleyemem. Ama nereye gitmeniz gerektiğini biliyorsanız bunun bir önemi yok."

Drake'in varlığından buranın dışlanmış bir gemi olduğunu zaten anlamıştım. "Ruby ile temas halinde miydin?"

"Cinth ile temas halindeydim, o da Rubezahl ile temas halindeydi," dedi tekrar bana dönerek.

Eğer bu gemiyi Ruby gönderdiyse, o zaman ya serserilerin sığınağına yanaşacağımızı ya da eninde sonunda oraya varacağımızı varsayabilirdim. Dev, Unseelie ve Seelie saraylarının üyelerinin sığınığın yerini öğrenmesini engellemek için büyük adımlar atmıştı. Ve Faolan'ın güvenli sığınağa girmesine izin vermeden önce onu öldüreceğini açıkça belirtmişti.

Daha da önemlisi, gitmem gereken başka yerler vardı. "Bir yere gitmem gerek."

"Kapı mı?" Lan sordu.

İrkildim ve sarsılarak ona baktım. "Ne?"

"Hatırlamadığın için seni suçlamıyorum. O sırada yaralıydın ve yatırılmıştın. Herkese bir kapıdan bahsediyordun."

Detaylar bulanıktı ama beni hapsettikten sonra, Seelie'lere teslim edilmeden önce bu konuda bir şeyler mırıldandığımı hatırlayabiliyordum. Yine de Lan'a ne kadarını anlatmak istiyordum? Bana bir süre önce Underhill'in girişiyle ilgili bazı bilgiler vermişti - kraliçe sayesinde - ama kraliçenin bana *neden* yardım ettiğini hâlâ bilmiyordum ve bu beni duraksattı. Bana kılıçlarını ve süper havalı kalkanını vermiş olsa bile.

Faolan'ın sadakati kraliçeye idi.

Benimki mi? Şey . . . Bunu düşünecek yerim yoktu. Sanırım dışlanmışlara. Ama kendimi toparlayana kadar onlarla aynı hizaya gelemezdim.

"Gitmem gereken bir kapı var, evet," diye kısaca cevap verdim, tekrar çalkalanan suyun koyu beyaz kapaklarını inceleyerek. "O gece olduğum yerde.

bahar ekinoksu."

Faolan, "O zaman bir sonraki soru bu geminin tam olarak nereye yanaşacağı, böylece biz de oraya doğru yol alabiliriz," dedi. "Bir fikrin var mı?"

Öğrenebilirim. Ama cevap paylaşabileceğim bir cevap olmayabilirdi. "Bana bırak. Ne bulabileceğime bakacağım."

"Birlikte çalışırsak bu iş çok daha kolay olacak Yetim," dedi çenesi titreyerek.

"Katılıyorum," dedim espri yapmadan gülümseyerek. Sorun şu ki, birlikte çalışacağım kişi sadece o değildi. Kraliçe bana yardım etmiş olsa da, ona güvenmenin akıllıca olduğundan emin değildim. "Burada kal."

Öfkeli mırıldanmalarına sırtarak pilot mahallini dolaştım ve güvertedekileri inceledim. Birkaç vahşi fae en uçta oturmuş, yaylarını ve oklarını tutuyor ve mürettebatın geri kalanına güvensiz bakışlar fırlatıyordu. Lan ve benim Seelie sarayından kaçmamıza yardım eden kara kelpisi onların yanındaydı, bacakları altında kıvrılmıştı ve uyurken üç çift kanadı da kıvrılmıştı.

Güvertede yürürken, Üçgen'den kutsal alana doğru yaptığımız yolculuktan tanıdığım çeşitli insanlara başımı sallayarak selam verdim ve mırıldandım. Fazla zamanımız olmamasına rağmen onları eğitmeye yardım etmiştim.

"Patron Kallik," sırık gibi bir sarışın beni selamladı.

Bu aptal isme lanet olası midyeler gibi yapışmışlardı. "Yoland, bu gemiden Rubezahl'a ulaşmanın bir yolu var mı?"

Yoland başını salladı. "Gemide bir avatarı var. Bir puffin." Umduğumdan daha iyiydi. "Teşekkür ederim."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım, Patron Kallik."

Gülümsemeye zorladım ve Ruby'nin avatarını aradım. Çeşitli ahşap kasaların ve sarmal halatların etrafında hızlı bir aramadan sonra, onu sarılmış çapa kablosunun tepesinde nöbet tutarken buldum. Ya da en azından ben o olduğunu düşündüm.

"Rubezahl?" Ben sordum.

Martı başını kaldırdı ve devin yumuşak sesi kısa, kavisli turuncu gagasından döküldü. "Hiçbir Haneden Kallik, ya da Kraliyet Hanesi'nden Kallik mi demeliydim, seni hayatta ve iyi gördüğüme çok sevindim."

Avatarın yanına bağdaş kurup oturdum. "Teşekkürler. Hâlâ hayatta ve iyi olmak güzel. Bir süre bunun böyle olacağından emin değildim."

"Hyacinth bana her şeyi anlattı. Size zamanında ulaşabildiğimize sevindim."

İçimi çektim. "Teşekkür ederim Ruby. Mahkemelerin nefesini ensende hissettiğin için bunun politik açıdan pek akıllıca bir hareket olmadığını biliyorum."

Martı gagasını şaklattı. "Yapılması gereken doğru şey, yapılması gereken doğru şeydir."

Ben de kabul ettim. Bu yüzden Underhill'i düzeltmek adımı temize çıkarmaktan önce geliyordu. Deliliğin dünyamıza daha fazla sızmasına izin veremezdim, hele ki onu durdurmanın bir yolunu bulmaya bu kadar yaklaşmışken. "Sığınaktakiler nasıl?"

Puffin başını salladı. "Pek iyi değil. Zamanımı onların zihinlerini dengede ve iyi tutmaya adadım. Bu yüzden sizi almaya kendim geledim."

Dudaklarımı büzdüm. "Fae diyarının kapanmasının Üçgen'dekileri diğerlerinden daha fazla etkilediğini düşünüyor musunuz?"

Tüylerini karıştırdı ve kuş duruşunu düzeltti. "Hayır, genç olan. Sanırım mahkemeler, çılgın deneklerini kontrol altına almak ve onları halkın gözünden uzak tutmak için ortak çaba sarf ediyor."

Adair'e hak vermemek elde değil. Gerçi Elisavana'nın aynı şeyi yapacağını hayal bile edemezdim ama görebildiğim kadarıyla Unseelie zaten yarı deliydi. "Underhill'i tamir etmem gerek Ruby."

"Var," dedi martı.

"Hayır," dedim daha sert bir sesle. "Ben istiyorum."

Martılar kaşlarını çatabilir mi? Tuhaf bir görüntüydü. "Bir şey oldu. Bana her şeyi anlat."

"Bildiğiniz gibi, Yarrow'un peşinden gittik. Sanırım insan gemisini duymuşsunuzdur?"

Yarrow bir yolcu gemisinde variller dolusu Glimmer'ı ateşe vermiş ve bu sırada sayısız insan, kadın ve çocuğu öldürmüştü. Başboşları suçlamak ve beceriksiz izlerini kraldan gizlemek gibi basit bir amaçla işlenmiş bir katliam.

"Evet," dedi ciddiyetle. "Sürümün kısa bir süre sonra kutsal alana ulaşması büyük şans. Yolcu gemisindeki patlamada hayatını kaybedenler bizim ve duyduğuma göre onun da kaderini belirledi."

Yarrow'un ölmekte olan bedeniyle ziyafet çeken ışıltılı gri yaratığın sesleri zihnimde yükseldi. "Öyle oldu."

"Drake'in mücadele edebileceği bir şey."

"Beni gördüğü için yeterince mutlu görünüyordu," dedim usulca.

"Onu mutlu ediyorsun. Geçmiş onu çoğu kişiden daha fazla rahatsız ediyor ama o iyi bir adam. Mükemmel bir adam. Ve bir kez güvenini kazandığında, sizin için sonuna kadar gidecektir."

Ruby bana ilişki tavsiyesi mi veriyordu? Fiziksel olarak orada olsaydı, yüz ifadesinden ne demek istediğini anlayabilirdim ama öyle bir şansım yoktu. "Elimden geleni yapacağım."

"Şimdi-" puffin kıpırdandı ve tekrar yerleşti, "-Underhill ile temas kurdunuz."

Bir nefes aldım. "Evet. Bahar ekinoksunun dolunayında. Bana bir yol gösterildi. Onu takip ederek bir ağaca kazınmış bir kapıya ulaştım. Ama Unseelie peşime tazılarını taktı ve kapıya ulaşmam engellendi." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Underhill o kapıyı açmamı istedi, bunu biliyorum. Ruhlar ona ulaşamadığım için hayal kırıklığına uğradılar. Oraya geri dönmem gerek."

Ruby hemen cevap vermedi ve cevap verdiğinde de kelimelerini dikkatle seçtiğini anlayabiliyordum. "Underhill seni buna layık bulmalı."

Bu duygu kraliçenin bana söyledikleriyle örtüşüyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Fae aleminin eski efsanesi, genç olan. Buna göre, layık görülen bir fae'ye bir giriş gösterilebilir."

Ağzım kurudu. Bunu zaten biliyordum ama martının gagasından çıkan sözleri duymak bana umut verdi. "İlk girişin neden kapandığını bilmiyorum ama her ne sebeple olursa olsun, Sahte Yeraltı'nı paramparça etmeme rağmen, bir şekilde yenisini açmak için ben seçildim."

"Ya da belki de illüzyonu parçaladığın için seçildin," diye düşündü.

Bunu düşündüm. "Underhill'in sahtekârlığa kızdığını mı düşünüyorsun?" "Underhill'den bir insanmış gibi bahsediyorsun."

Bir insan mı? Pek sayılmaz. Ama bir varlık, belki. Underhill kesinlikle dışıydı. "Bilmiyor musun?"

"Hayır, kesinlikle biliyorum. Ve tıpkı bir insan gibi, Fae aleminin de bazen duygularıyla hareket ettiğine inanıyorum. Sahip olduğu güç nedeniyle, bu duygular doğal olarak değişken ve öngörülemezdir. Küçük bir kırgınlık onun alemini göz açıp kapayıncaya kadar vahadan kupkuru bir çöle dönüştürebilir. Ve gerçek *öfke* .

.. bunun nelere ilham verebileceğini hayal edin."

Underhill'in kapanışı mı? Kastettiği bu muydu? "Sanırım bu mantıklı."

Puffin bana baktı ve Rubezahl'ın benimle konuşurken bir kamp ateşinin yanında oturup çay karışımlarından birini içip içmediğini merak ettim.

"Seni bu kapıya götürmeliyiz, Kraliyet Hanesi'nden Kallik," dedi.

"Sanırım hiçbir hanenin Kallik'ini tercih ederim," diye mırıldandım.

Minik kuştan kahkahalar yükseldi ve ben bu uyumsuzluk karşısında gözlerimi kırdım.

"Ben de bunu tercih edebilirim," diye yanıtladı dev. "Ama tercih ettiğimiz şey her zaman gerçeği değiştirmez. Söylesene genç adam, nasılsın?"

Sesindeki ani yumuşaklık neredeyse gözlerimi yaşartacaktı.

Babam ölmüştü. Neredeyse son nefesini verene kadar benden hep uzak durmuştu. Sonunda fikrini değiştirmemiş olmasını dilerdim. Keşke tiksintisini ve mesafesini korumuş olsaydı. Çünkü şimdi keşkelerle doluydum. Tüm bunların en acımasız yanı da buydu; eğer ölmemiş olsaydı, yeni anılar yaratmak için zamanımız olacaktı. Bir şeyleri düzeltmek için.

Adair muhtemelen beni Seelie tahtının varisi ilan ettiğinde babamı öldürmesi için bir suikastçı tutmuştu. Benden nefret ettiğini hiç saklamamıştı ve benim de ona olan nefretimin farkında olmalıydı. Sanırım Josef Amca aracılığıyla hüküm sürmek Adair'e daha güvenli bir bahis gibi görünmüştü. Yine de Josef Amca'nın böyle bir komploya bilerek katılacak kadar katil içgüdüsüne sahip olduğunu düşünmüyordum. Büyük ihtimalle onun piyonuydu.

Ve konu Lan'a geldiğinde duygularım karmakarışıkta. Kraliçe Elisavana. Underhill.

"Şimdilik kendimi toparlamaya çalışıyorum," dedim. "Ama çok şey oldu. Çoğunu henüz sindirebildiğimden emin değilim. Şu anda dikkatimi dağıtmak güvenli değil. Keşke Cinth burada olsaydı. Ama aynı zamanda, eğer Unimak'ta güvendeyse, o zaman onu orada istiyorum çünkü tehlike bugünlerde kötü bir koku gibi etrafımda dolaşıyor."

Ruby, "Arkadaşınız tamamen güvende," dedi. "Yakın zamanda onunla konuştum. Ne dediğini bilmek ister misin?"

Bir ayı ormana mı sıçtı? "Ne?"

"Kraliçe Konsolos Adair'in yaydığı yalanlardan hoşnut değil. Hyacinth'in tam ifadesiyle, 'Orospu, kızım hakkında söylediği saçmalıkları bir an önce geri çekse iyi olur.'"

Güldüm. "Tam da ona benziyor."

"Arkadaşınız, her ne kadar şef olsa da, birçok bağlantıya ve onu tanıyan ve seven birçok kişiye sahip. Unimak'ta kalmayı ve gerçeği *güvenli* bir şekilde yaymayı tercih etti. Sizin adınıza."

Bu beni derinden sarstı. "Öyle mi?" Sesim kısıktı.

"Evet, genç olan. Ve onu özlemeye gelince, aranızdaki fiziksel mesafeyi aşmanın bir yolunu bulabileceğimize eminim. Ne de olsa biz Fae'yiz."

Boğazımdaki gerginliği yuttum. "Teşekkürler, Ruby."

"Çok rica ederim. Şimdi, eminim bu geminin gideceği yeri tahmin etmişsinizdir."

"Mabet."

Martı başını eğdi. "Gerçekten de öyle. Ama siz kapıyı bir kez daha bulmayı tercih edersiniz. Tercihler her zaman ses getirmez ama bu durumda size yardımcı olabilirim."

Bahar ekinoksu gecesi nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu, bu da sorunun bir parçasıydı. Ama adımlarımı geri takip edersem, ruhlar oraya ulaşmama yardım edebilirdi. Underhill'in yeni kapısının hemen yanında büyük bir su yolu yoktu, bu yüzden zaten çoğunu yürüyerek yapmam gerekecekti. "Yarrow'un yolcu gemisini havaya uçurduğu rıhtım. Oraya ulaşabilir miyiz?"

"Yapabiliriz. Kaptana emri ben vereceğim."

Göğümde bir rahatlama hissettim. Bazen insanın arada bir yardıma ihtiyacı oluyordu. "Çok minnettarım."

Martı ayağa kalktı ve ahşap güverteye ulaşmak için birkaç kez zıpladı. Tekrar bana baktı. "Bahsettiğin ruhlar. O zamandan beri onları gördün mü?"

Kısa bir süre önce ortaya çıkan kadını düşündüm, ama ruhlarla önceki karşılaşmam kişisel hissettirmemişken, *onun* ziyareti hissettirdi. Bunu paylaşmaya hazır değildim. "Bahar ekinoksundan beri değil."

Bir siren çalarken bağırışlar yükseldi. Ayağa fırladım, güvertede bir grubun toplandığı yere doğru koşmadan önce etrafıma bakındım.

Aralarına girdim. "Ne oldu? Neler oluyor?"

Sırlıklam olmuş Drake küpeştenin üzerinden çekildi ve nefes nefese, titreyerek güverteye yığıldı.

Yoland yanımdaydı. "Onu gördüm, Patron Kallik. Küpeştede duruyordu ve birden bacakları başının üzerine çıktı ve denize düştü. Hiç böyle bir şey görmemiştim."

Gözlerim kısıldı.

Ben de böyle bir şey görmemiştim.

Ama kesinlikle *hissetmiştim*. Tıpkı izlerini gördüğüm gibi. Sadece hızlı bir araştırmayla erzakların bulunduğu ahşap kasalardan birinin çürümüş ve parçalanmış olduğunu gördüm; yakın zamanda kullanılan Unseelie büyüsünün bir kalıntısıydı bu.

Yoland, Drake'i ayağa kaldıran mürettebata yardım etmek için öne atıldı ve ben de Faolan'ı bıraktığım pilot kulübesine doğru hışımla ilerledim.

"Bu aptalca ve tehlikeliydi!" Hayatının azarlamasını yapmaya hazırdım. Ama Lan duvarı iterek yanımda durdu ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Sanırım biz limana yanaşana kadar seninle görüşemeyecek kadar ısınmakla meşgul olacak. Ne yazık."

Çenem düştü. Bu ifadenin katıksız küstahlığı aklımı başımdan almıştı. "Benim ne yaptığımı kontrol edemezsin."

Sırıttı. "Az önce yaptım."

Yanaklarıma sıcaklık doldu. Sonunda Lan'ın son gün duvarlarının bir kısmını yıktığını hissetmişim. Ve kırbaçla birlikte kendimi çok korumacı hissetmişim. Her dokunuşumuzda yaşanan çılgınlıklara rağmen Drake'le romantik bir şeyler yaşamayı ciddi olarak düşünmüyordum. Bu, Lan gidip duvarlarını tekrar yıkmadan ve bir pislik gibi davranmadan *önceydi*.

Şimdi de beni kızdırdı.

Hayal kırıklığı damarlarımda ateş gibi dolaştı. "Bunu göreceğiz."

OceanofPDF.com

DRake'in beklenmedik bir şekilde Bering Denizi'ne dalması sonucu titremesi, ki bu aslında peri tozunun üzerindeki sıvı buzdu, vahşi fae'nin ne yapacağını şaşırmasına neden oldu.

Öne doğru yürüdüm. "Onu soyun. Islak giysilerini çıkarın ve onu yatağına yatırın." Etrafımızda büyüyen rüzgârı kesmek için kelimeleri şaklattım. Bir fırtına bulutu başımızın üzerinde homurdanarak benim kötü ruh halimi taklit ediyordu.

"Emredersiniz, Patron Kallik!" Yoland tersledi ve diğerleri Drake'i güverteden indirmeden önce birkaç saniye içinde doğum günü kıyafetine kadar indirmeye yardım ettiler.

Lan'a baktım. "Sen bir aptalsın." Diğerlerine bağırdım, "Biraz sıcak su getirin. İyi bir sert kahve yapın ve şekerle doldurun. Drake'in kamerasında bana getirin."

Lan'a sırtımı döndüm ve kabinlere giden merdivenlere doğru yöneldim. Kolumu tuttu, ten tene temas etmiyordu ama büyüm yine de alevlendi. Sarsılarak geri çekildim, korku içimde dolaşıyordu. Kendimi birleşik büyümüze kaptırmak her koşulda kötü bir fikirdi ama buz akıntısının ortasındaki bir teknede gerçekleşirse tam bir felaket olurdu.

"*Bana dokunmamanın* nesini anlamıyorsun?" Hırladım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Onu ısıtmayacaksın." Yüz ifadem buz kesti.

"Az önce ne dedin sen?"

Lan'ın çenesi titredi. "Ona yardım etmesi için diğerlerinden birini gönder."

Parmaklarımı göğsüne saplama dürtüsü o kadar güçlüydü ki ellerimi iki yanımda yumruk yapmak zorunda kaldım. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım.

Ne yapacağıma ya da kiminle yapacağıma sen karar veremezsin. Eğer yüz adamı ısıtmak istiyorsam, o zaman bunu yaparım."

Faolan benim öfkeme karşılık vermek yerine gülümsedi. "Sorun değil, Yetim. Elbette kraliçeye ettiğim yemin gereği benim de odada bulunmam gerekecek. Güvenliğinizi sağlamak için. Umarım bu havayı bozmaz."

Eminim öyledir.

Parmağımla yüzünü işaret ettim ve cesaret edebildiğim kadar ona yaklaştım. "*Dene bakalım.*

Kılıçlarımın biraz kana ihtiyacı var." Göz

kırptı.

Göz kırptı.

Lan'a saldırmamla aramda bir parça soğukkanlılık kalmıştı ama öfkemi dizginleyerek ona tutundum. Drake'in şu anda gerçekten yardıma ihtiyacı vardı. Başka kimse ne yapacağını biliyor gibi görünmüyordu. Ve Lan'ın biz limana yanaşana kadar Drake'i yatalak tutma planını bozmak bana büyük bir tatmin sağlayacaktı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu Yetim?" diye alay etti benimle.

Bu piç kurusuna karşı olan duygularım beni kamçıladı. Kısa bir süre önce, onu kırbaçlayan generale saldırmak istemiştim. Şimdi ise Lan'ı denize atmak istiyordum. Ters ters baktım. "Gemi yön değiştirecek. Birkaç saat içinde limana yanaşacağız." Ve o zamanın tamamını Drake'le geçirecektim. Lan kamarada *olmadan*.

"Nerede?"

"Yarrow'un yolcu gemisini havaya uçurduğu yer. Oradan geri döneceğim." Tekrar ona döndüm.

Hırıltısı beni takip etti. "Nereye gidiyorsun, Kallik?"

Ha. Kızgındı. Güzeldi. Arkama baktım. "Hipotermik birini ısıtmanın en iyi yolunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çatarak hiçbir fikri olmadığını söyledi ve ben de ona yavaşça gülümsedim. "*Ten t e n e* vücut sıcaklığı."

Tepkisini beklemeye zahmet etmedim. Umursamadım. Hayır, bu doğru değildi, *umursayamazdım*. Umursamak kalbimi çok ağırlaştırıyordu. Ve bunun farkına varmak beni en az Drake'i denize itip ne yapabileceğimi dikte etmeye çalışması kadar sinirlendirdi.

Odaklanmam gereken çok fazla şey vardı, çok büyük şeyler. Hedefime odaklanmalı ve diğer her şeyi unutmalıydım.

Merdivenleri hızla inip Drake'in küçük odasına doğru ilerlerken boğazım düğümlendi.

Battaniyelere sarılmıştı, çok hareketsizdi.

"Isınıyor musun?" Ağır pelerinimi çıkarıp onun üzerine koyarak sordum. Yatak çok küçüktü ama bunun bir önemi yoktu. Yakınlaşmak ve kişiselleşmek üzereydik.

"Hayır." İç çamaşırlarıma kadar inene kadar kat kat giysilerimi çıkarmaya devam ederken yeşil gözleri beni izledi.

"Yardım etmek için burada olduğum için şanslıyım o zaman." Yorganı geri çekerek onunla birlikte yatağa tırmandım ve vücudum onunkine değdiğinde nefes nefese kaldım. İleri geri bir güç çekimi yoktu ama lanet olası bir buzdağına sarılıyor da olabilirdim.

"Co-ooo-llld olacaksın," diye gevezelik etti.

"Oh, lütfen. Seni hemen ateşlendirip rahatsız edeceğim." Sırtına iyice sokuldum ve kollarımı vücudunun üst kısmına doladım. Birbirimize çok iyi uyuyorduk ve hipotermi yavaş yavaş tersine dönmeye başladığında hareketsizliğinin kemiklerini titreten bir takırtıya dönüşmesi uzun sürmedi. Olay buydu. Eğer bir insan çok üşürse, titremeyi bırakırdı ... işte o zaman vücut pes etmeye başlardı. Ve biz fae olduğumuz ve birçok şeye dayanabildiğimiz halde, bilinmeyen bir bölgeye giderken Drake'in havasız kalmasına izin veremezdim.

Burada olmamın tek nedeni basit pratiklikmiş gibi davranamazdım. Evet, ona güçlü ve bütün olarak ihtiyacım vardı. Gerisi... Drake'in dondurucu ayakları Lan'a olan öfkemi dindirmiş olabilirdi ama hayal kırıklığı hâlâ içimde erimiş halde yanıyordu. Lan ve ben pek çok nedenden dolayı birlikte olamıyorduk. Çoğu zaman onunla birlikte olmak istediğimden bile emin değildim. Öte yandan, Drake tam buradaydı. Beni güldürebilen bir adam. Ruby'nin dediği gibi *iyi* bir adam. Hipotermisini iyileştirmek için bile olsa dokunabilirdik. Eğer bunu Lan ile deneseydim, şimdiye kadar masum bir fae'yi öldürmeye çalışıyor olurum. Belki dokunma kavramı basitti ve küçük görünüyordu, ama sevdiğin adama dokunmadan geçen bir hayat? Bu bana soğuk ve boş bir varoluş gibi geliyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Yoland başını içeri soktu, sonra hemen kızardı ve geri çekti.

Tabii ki yataktaki titreme başka bir şey gibi görünecekti. Güldüm.

"Yoland, sorun o değil. Kahveyi getir lütfen."

Hâlâ kızarmış bir halde kafasını içeri attı. "Üzgünüm, öyle görün-"

Onu susturmak için el salladım. "Sorun değil, gayet makul. Demek istediğim, soğuk su her şeyi küçük paketler halinde tamamen buzlaştırmamış olsaydı."

"Hey!" Drake itiraz etti.

Yoland homurdandı, sonra diğer tarafa geçti. Birlikte Drake'e sıcak kahveden biraz vermeyi başardık. Hastamız çok sıcak olduğu için fazla sızlanmadan kahveyi h  p  rdeterek i ti.

Fincan boşaldığında, o yeşil gözler benimkilere kaydı ve kaşlarını kaldırdı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, paketimde bir sorun yok ama muhtemelen şu an bir şeyleri kontrol etmeni isteyeceğim bir zaman değil."

Çocuklar gülerken gözlerimi devirdim.

Yoland boş f ncanı topladı ve omzunun üzerinden konuştu. "On dakika içinde daha fazla kahve ile döneceğim."

Drake hâlâ soğuk olan kollarını bana dolayarak beni göğsüne çekti. "Biliyor musun, seni yatağıma sokmanın yolunun bu olduğunu bilseydim, kendim atlardım."

Gülümsedim. "Eğer kendin atlasaydın, Yoland'ın vücuttan vücuda ısınma işini yapmasına izin verirdim."

Bakışları yüzümde gezindi. "Biliyor musun, sen bir rüya gibisin. Bir anda kapımda belirdin ve hayatıma girdin. Hiç düşünmemiştim. Senin gibi bir kadının mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

Kaşlarını çattım, bir elim sırtında gezinirken diğer elim nemli saçlarına yerleşti. "Ne demek benim gibi bir kadın?"

Kayıp eliyle kolunu havaya kaldırdı. "Kadınlar bu k t k rutininden pek hoşlanmıyor. Fae'ler bunun hem rezil hem de sakat olduğum anlamına geldiğini biliyor ve insan kadınlar bile Onlar için her şey olabilecek bir erkek istediklerini fark ettim. Genellikle iki ele sahip olmak listede yer alıyor."

"İyi d v ş yorsun ve seni odun keserken gördüm," diye belirttim. Ve gerçekten, bunları kendim de yapabilirdim.

Sırıttı ve beni kendine çekti, bir bacağına kal alarımdan üzerine attı, böylece artık soğuktan *hiç* de etkilenmediğini hissedebiliyordum. "Demek istediğim de bu, benim kırık par alarımdan görmüyorsun. Sadece beni görüyorsun."

Drake eğildi ve beni öptü, önce yumuşakça, ve ben biraz geri çekildim, aniden kendimi ... sadakatsiz hissettim? Hayır, bu ne bana ne de ona, hatta Lan'a bile haksızlıktı. Ben *kimseye* ait değildim. Lan'la olan durum ne kadar zor olsa da, onunla ilgili gerçekte hiçbir temeli olmayan hayallere tutunamazdım. Birbirimize dokunamazdık.

Gelecekteki mutluluğumu da düşünmek zorundaydım.

Drake elini kalın saçlarımdan arasına soktu, parmaklarını saçlarıma doladı ve ağzımı kendine yapıştırdı. Evet, bir kız buna alışabilirdi.

İyi  p ş yordu. Beni öptüğünde ne hissettiğini merak ettim.

O da bu kadar düşünüyor muydu?

Lan'ı öptüğümde, hiç düşünemiyordum.

Lanet olsun! Burada bile o piçi aklımdan çıkaramıyordum.

Cesedimi çiğnemedim.

Yavaşça nefes alarak daha derin bir öpücük için ağzımı açtım ve istediğim, ihtiyacım olan kıvılcımı bulmaya çalıştım. Drake hırladı ve bu ses omurgamdan aşağıya elektrik çarpması gibi indi.

Küçük yatağın üzerinde kalabilmek için dönerek üzerime yuvarlandım. Boynumdan köprücük kemiğime doğru öpücükler kondururken kalçalarını benimkilere bastırdı. Gözlerimi tavana diktim. Hoşuma gitmişti, ama ...

"Dur," diye fısıldadım.

Hepsine lanet olsun.

Lan'ı aklımdan çıkaramıyordum.

Drake hemen geri çekildi, gözleri kocaman açılmıştı ve vücudu açıkça harekete geçmeye hazırdı. "Seni incittim mi?"

Gözlerimin kenarları yaşlarla doldu ama başımı salladım ve ona yanıma uzanmasını işaret ettim. "Hayır, hayır. Ben sadece-" Bunu ona nasıl açıklayacaktım? Hiç çıkmadığım, seks bile yapmadığım, zar zor dokunabildiğim ama bir şekilde kalbimin bir parçasını alan bir adamdan ayrılmaya çalıştığım için hazır olmadığımı.

"Şu anda çok şey oluyor," dedim zoraki.

Drake beni kendine çekti, bir kolunun altına sıkıştırdı ve sıkıca tuttu. "Bunun için endişelenme. Daha sonra zamanımız olacak." Beni başımın yanından öptü ve sanki ereksiyon olmuş ve taşakları morarmış değilmiş gibi sırtımı ovdu.

Yanaklarım sıcaktan yanıyordu ve yüzümü göremediği için mutluydum.

"Sen iyi bir adamsın. Tanıdığım en iyi insanlardan birisin," dedim usulca, teknenin süküneti beni bir uyuklama büyüünün altına çekiyordu.

"Bundan şüpheliyim." Kıkırdadı, nefesi saç tellerime değdi. "Ama güvenoyu için minnettarım."

Yoland bir fincan kahve daha getirdi ve ben giyinirken Drake bu kez kahveyi kendisi içti.

Sonraki bir saat boyunca orada uzanıp eğitim hakkında, tüm bu çılgınlıklardan önceki hayat hakkında ve hiçbir şey hakkında konuştuk. Sanki bir randevudaymışız gibi.

Güzeldi. Açıktı. Dürüsttü.

Lan ile olan etkileşimlerimden çok farklı. Çok kolay. Kaos yok. Ele geçirme yok. İhanet yok.

Drake, "Kaşlarını göğsüme yasladığını hissedebiliyorum," dedi. "Özellikle bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

Bir iç geçirdim. "Belki mi? Bilmiyorum. Bu çok garip." Lan'ı

Drake ile gerçekten tartışacak mıydım?

"Faolan'la ilgili, değil mi?" diye sordu. "Seni nasıl izlediğini ve sen farkında bile değilken ona nasıl baktığını görüyorum."

Yüzünü görmek için başımı eğdim. "Ben-"

Gülümsedi. "O her kızın istediği erkek, Alli. Kötü çocuk. Ama bir zamanlar ben de öyle bir adam olduğum için biliyorum ki asla burada kalmayacak. Her şeyi berbat etmenin bir yolunu bulacak ve o gittiğinde ben hâlâ burada olacağım. Çünkü ben artık o adam değilim."

Gözlerimi kapattım ve gözyaşlarımın akmasına izin vermemeye çalıştım. "Orada işler karışık. Bir geçmiş var. Çocukken birlikte takılırdık. Ama o değişti. Unseelie sarayına olan bağlılığı ve Unseelie *oluşu*. Orada bir gelecek olmadığını biliyorsun. Zaten beni pek düşünmüyor." Bunun doğru olup olmaması umurumda bile değildi. Lan'ın beni bir it ya da korkunç bir şey olarak gördüğüne inanmam gerekiyordu. Çünkü onunla birlikte olmak *beni* korkunç bir şey yapıyordu. Bir geleceğimiz olmadığını söylerken yalan söylemiyordum.

"Sonunda onu bıraktığında bu onun kaybı olacak," dedi Drake, başımın yan tarafına bir öpücük kondurarak. "Onun kaybı. Hazır olduğunda sana sıkıca sarılacağım ve asla bırakmayacağım. O zamana kadar sabırlı bir adamım."

Ona döndüm, yumuşak sözleri hiçbir zorlamanın yapamayacağı şeyi yaptı.

Tabii ki her şey o zaman boka sardı.

Tekne iskele tarafına doğru sallandı, bizi yere fırlattı, güverteden gelen bağırışlar kalp atışlarımı hızlandırdı. Bir dakikadan kısa bir süre içinde ayağa kalkmış, elbiselerimi ve pelerinimi çekiştirmiş, silahlarımı kuşanmışım. Üst güverteye doğru koşarken Drake hemen arkamdaydı, tekne sancak tarafına doğru sertçe savruldu ve ikimizin de dengesini bozdu.

"Neler oluyor?" Okyanusu yalayıp geçen ve güverteye tuzlu su püskürten şiddetli rüzgâra doğru bağırdım. Bu kadar öfkeli suyu görünce göğsümde bir korku hissettim ama bunu üzerimden attım.

Vahşi fae'ler tekneye yapışmış, gözlerini kocaman açmış azgın okyanusa bakıyorlardı. Bunu şimdiye kadar nasıl hissetmemiştim?

Kendimi kış tarafa çekip baktıkları yöne doğru bakarken dik durmak için küpeşteyi kullandım.

Bu mümkün değildi.

Üzerimizde bir dalga yükseldi, mezar kadar sessizdi ve bizi önüne katıp sürüklüyordu. Ama uzun sürmedi. Yüzlerce metre yükseklikteki karanlık su ve içindeki karanlık şekiller hepimiz için soğuk ve sulu bir ölüm vaat ediyordu. Tabii bu konuda bir şey yapmazsak.

Göğsüm sıkıştı ve nefesim hırıltılı çıktı. *Odaklan, Alli.*

Kendimizi toparlamak için en fazla bir dakikamız vardı. Ancak birilerinin özellikle suyla bir bağlantısı varsa, bununla uğraşmak için ellerini kaldırmıyorlardı.

Ana tanrıça, başımız beladaydı.

Fırtına gürledi, bir şimşek kıvılcımı gökyüzüne yayıldı ve doğrudan dalgaya çarptı. Dalga şimşekten uzaklaşırken bakakaldım.

Sanki yaralanmış gibi mi? Sanki yıldırımdan kaçıyormuş gibi?

Az önceki kadın figürü dalgalanarak yanımda belirdi, saçları rüzgârın savurduğu dalgalar tarafından karıştırılmamıştı. "Sende dalgayı durdurabilecek bir şey var, Küçük Kıvılcım. Sadece yeterince cesur olmalısın. Benden daha cesur."

Küçük Kıvılcım. Kallik. Yıldırım çarpması. Gözlerimi ona diktim. "Ne demek istiyorsun?"

Başını Faolan'a doğru eğdi.

"Bu doğal değil," diye bağırdı Lan azgın suyun içinden, az önce kendi gözlerimle gördüğüm şeyi yüksek sesle söyleyerek.

Ona baktım, birden ne demek istediğini anladım: Aramızdaki sihir o dalgayı durdurabilirdi.

Ya da en azından bize bir şans verirdi.

Beni, bizi hedef alan ve bu dalgayı kontrol eden her kimse, kendi başına durmayacaktı ve böyle bir şeyi başarmak için ciddi anlamda güçlü olmalıydı.

Tökezleyip güvertede kaydım ve Faolan bana doğru uzandı. Onu yakaladım ve kendime doğru çektim, yüzünü yüzüme getirdim ve dudaklarımızı birbirine bastırdım.

Tökezledi ve uzaklaşmak için hamle yaptı ama sihrimiz birbirimizin etrafında dönüp dans etti. Üzerinde hiçbir kontrol yoktu. Onu yönlendirmenin bir yolu yoktu.

Ama lanet olsun, denemek zorundaydım.

Çivit mavisi ve en koyu yakut rengi dallar canlandı ve aramızda her zamankinden daha sıcak ve vahşi bir şekilde yükselirken büyüünün çağrısına karşı koyamadım.

Bunun yerine, her ne kadar ölümcül bir hata olsa da, her bir parçasını benimsedim.

Ağzının benimkinin üzerindeki hissiyle inledim, ellerinin vücudumdaki hissinin esiri oldum, Drake ile olduğundan çok farklıydı. Sıcak bir ocağa karşı canlı bir tel gibi.

Sert bir rüzgâr tekneye çarpıp bizi devirdi ama Lan ve ben bunu fark etmedik bile. Bacaklarım onun kalçalarına dolandı ve düşerken beni vücuduna kenetledi.

Düşüş o kadar uzun sürdü ki artık teknede olmadığımızı fark ettim.

Su başımızın üzerinden geçerek bizi okyanusun yüzeyinin altına itti. Nefesimizi kesmesi gerekirdi ama sihir bizi bir kozanın içinde tuttu. Nefes almaya gerek yoktu, korkmaya gerek yoktu.

Duramadık.

Neden duralım ki?

Büyü yukarı ve dışarı yayıldı ve etrafımızdaki su duruldu.

Bana ait olmayan bir ses kafamın içinde yankılanıyor, kafatasımın içine başka hiçbir şeye benzemeyen bir güç çarpıyor ve ondan kurtulmak için zihnimi tırmalamak istememe neden oluyordu.

Artık güvendesin. Bana gel.

Bir değişim gerçekleşirken içimden bir inilti yükseldi. İnkâr edilemez, manyetik güç kontrolü ele alıyordu. Beni canlı canlı yakacaktı.

Lan'dan uzaklaşmaya çalıştım ama sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana sıkıca tutundu. Ki muhtemelen öyleydi.

Büyünün büyüklüğünü aynı şekilde hissetmiyordu - hissedemezdi, yoksa benimle böyle savaşırdı.

Göğsümdeki acıdan dolayı çığlık attım.

Ayaklarım kayalık, kumlu bir yüzey buldu ve ona doğru ittim, Lan'a ve birleşik büyümüze karşı iterken yüzeye çıkmak için savaştım.

Ona tekme atıyor.

Sonunda tutuşu serbest kaldı ve nefes nefese suyun yüzeyine çıktık, insan yanımda nefes almaktan çok memnundu.

Ancak bunu yaptığım anda soğuk içime çarptı ve ölümcül yoğunluğuyla boğuldum. Lan yanımda belirdi ve dehşete düşmüş bakışları benimkilerle buluştu.

Sudan ıkımamız gerekiyordu.

Ama . . . dışında. "Diğerleri," diye bağırdım kargaşanın içinden, duyup duymadığından emin değildim.

Tekrar yüzeyin altına dalmak *tüm iğüdülerime* ters düşüyordu. kaburgalarıma vuruyordu. Ama başardım.

Buz gibi sıcaklık kafatasıma saplanıyor, yeni yürümeye başlayan bir çocuğın yumruğundaki diş macunu tüpü gibi sıkıyordu. Suyun içinden baktım, diğer yolculara bakmak için döndüm.

Hiçbir şey.

Siyah mürekkepli *hiçbir şey*.

Ya benim fae gözlerim buradaki yoğun karanlığa uymuyordu ya da gemiden atılanlar sadece Lan ve bendim.

Aşağıda biri olsa bile, zamanım tükeniyordu. "Kimseyi görüyor musun?" Lan da suyun üzerinde yeniden belirince nefes nefese kaldım. Başını sallayana kadar duyduğundan emin değildim.

Kıyı çok uzakta değildi ve sıkı yüzdük, Lan benimle birlikte geride kaldı, gerçi o açık ara daha güçlü bir yüzücüydü.

Bacaklarım sert bir zeminle karşılaştığında yol vermek istedi ama onları çalışmaya zorladım ve tökezleyerek sahile çıktım. Donmuş bedenimin öfkeli sarsıntıları arasında kıyafetlerimi güçlükle çıkardım.

Bir yerlerde bir ısı dalgası olmalıydı. Herhangi bir yerde. Bir ateşe ihtiyacımız vardı. Arkamda Faolan'ın da aynı şeyi yaptığını, ıslak giysilerinin kayalık sahile vurduğunu duyabiliyordum.

Rahatlamış bir ses çıkardı ve bulduğu enerjiyi kullanıp koyu yakut büyüsunü bir parça dalgaların karaya attığı oduna yönlendirirken ben de onu yankıladım. Elimden geldiğince kuru malzeme toplamak için sendeleyerek etrafıta dolaştım ve ikimizin arasında birkaç dakika içinde bir ateş yaktık.

Neredeyse çırılçıplak bir halde ve öfkeyle titreyerek ateşin önünde onun yanına uzandım.

Tanrıça, az önce ne olmuştu?

Lan sonunda gıcırdayan dişlerinin arasından konuştu. "Bu da neydi böyle, Yetim?"

Gözlerimi kırptım, kirpiklerim rüzgârda neredeyse donmuştu. "Sanırım Sanırım o Underhill'di."

"W 'Sanırım o Underhill'di' derken ne demek istiyorsun?"
Faolan geveze bir sesle, kıvrılmış ve ateşe olabildiğince yaklaşmış bir halde sordu.

O dalga *büyüliydü* - bu kadarını kesinlikle biliyordum. Ve her şey kontrolden çıkmadan önce, gemiyi hedefimize yaklaştırıyordu. Başka bir deyişle, ağaca kazınmış olduğunu gördüğüm kapıya doğru.

"Underhill beni kapıda istiyor. Şimdi." Titrememin etkisiyle kelimeler sarsıntılı bir tempoyla çıksa da, kesin bir şekilde cınlıyorlardı.

Ruby, Fae aleminin değişken olduğuna ve duygularıyla hareket ettiğine inandığını söylememiş miydi? Ve onun eylemlerinin gücü nedeniyle orantılı olmadığını?

Dalga, davasını engellemeden önce ona yardım etmişti. Gerçi bu doğru muydu?

Etrafıma bakındım. "Neredeyiz biz?"

Lan şiddetle sarsıldı ama sonra iç çekti. "Yanaşma kasabasından bir gün uzaktaydık. Oraya ulaşmak için büyük bir kara kütlesinin etrafından dolaşmamız gerekti. Sanırım şu anda o kara kütlesinin üzerindeyiz."

"Yarımada gibi mi?" Şüphelerim giderek artarken sordum.

"Kaptan öyle söyledi."

Titreyen bir nefes aldım ve kendime daha sıkı sarıldım, görkemli alevlere yaklaşmaya cesaret ettim. "O zaman gerçekten Underhill'in bizi bilerek tekmeden attığını düşünüyorum. Eğer haklıysam, *burada* kapıya, geminin patladığı yere yanaşmış olmasından daha yakınınız demektir."

Lan görmek için dışarı baktı. "Tekneyi göremiyorum."

Görünür ufku yavaşça taradığımda -ki karanlıkta pek bir şey yoktu- aynı sonuçla karşılaştım. Kıyı şeridini de soluk soluğa kalmış bedenler için kontrol ettim ama sahilin tek sakinleri bizdik. "Suyun altında kimseyi göremedim. Sence iyiler midir?"

"Ben de öyle. Artık bilmemize imkan yok. O suya bir daha giremeyiz. Orası bir ölüm tuzağı." Faolan bu sözleri rahatsız edici bir sakinlikle söyledi.

Ama haklıydı.

Diğer mürettebat üyeleri de fae'ydi ve o sırada dikkatleri ... tarafından dağıtılmamıştı.

"Lan," dedim kaşlarımı çatarak. "Mmm?"

"Sence büyümüze müdahale eden şey Underhill'i kapalı tutmaya çalışan bir varlık mı?" Şimdiye kadarki her karşılaşmamızda, Lan'ın dallarının benimkilerle olan bağlantısı, kesintiye uğrayana kadar sadece baştan çıkarmış ve memnun etmişti. Ancak *o zaman* bağlantı öfkeli ve ölümcül bir hal almıştı. Bu sefer, hâlâ birlikteyken beni fiziksel olarak incitmişti, iyiliği geçersiz kılacak kadar.

Her ne oluyorsa... evet, gittikçe güçleniyordu.

Lan'ın koyu renk gözlerinde o girdaplı nitelik yoktu ve buz gibi sulara doğaçlama dalışımızdan sonra onun da benim kadar yorgun olduğunu biliyordum. "Sana bunu düşündüren ne?"

Ona ruh kadını anlatmalı mıyım? Tereddüt ettim.

"Kallik, bana artık güvenmediğinin farkındayım. Ya da belki de hiç güvenmedin.

."

Kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Şunu söyleyebilirim ki sen Aslında güvendiğim tek insanlardı. Bir süre için."

Ve sonra ziyaret etmeyi bıraktı.

Beni görmezden gelmeye başladı.

Şimdi, sıralamayla ilgili kendi sorunları olduğunu anlıyordum. Kısmen.

Ama bu bana kraliçeye ihanet etmesini mazur göstermez. Yemin etse bile, bunu mazur gösteremezdim.

Bunu yapması canımı *yakmıştı*.

"O zaman bunu kırdığım için sandığından daha çok üzgünüm," dedi kısaca, bakışlarını başka yöne çevirerek.

Öyle miydi? "O zamanlar bir şeyler yaşadığının farkındayım."

Lan bana baktı. "Ne zaman? Kraliçe'nin emirlerinden mi bahsediyoruz?"

Uh . . . Başımı salladım.

Karanlık bakışları yüzümde gezindi. "Yani daha önce mi? Unseelie sarayına gittiğim zaman mı?"

Bir omzumu kaldırdım. "Sanırım öyle."

Lan bana baktı, ağzını bir kez açıp kapadı. Aklından geçenleri söylemesini, onu bu kadar ani bir şekilde terk etmeye iten şeyin ne olduğunu açıklamasını diledim.

Ama kelimeler gelmedi.

Arkasına yaslandı. "Görünüşe göre buradan sonra yaya olarak devam etmemiz gerekecek." Ayağa kalktı, giysilerine doğru yürüdü ve büyülü görüşüme göz kırparak, giysilerini kurutmak için ateşten yavaş bir akışla kırmızı enerji çekişini izledim. Ona en yakın su birikintileri buna karşılık olarak belirgin bir çürük yeşile döndü.

Tamam. Kapı. "Teorimin doğru olduğundan gerçekten emin değilim. Sonunda tamamen yanlış yöne gidebiliriz."

"İçgüdülerin sağlam."

Kaşlarımın arasında bir kırıkkılık oluştu. "Hasta mısın sen? Benimle aynı fikirde olmana alışkın değilim."

Bu bana çekik bir sırıtış kazandırdı. "Bir erkeği suçlayabilir misin? Sinirliyken görülmeye değer birisin."

Tatlı dilli Faolan. Bön bön baktım, sonra hızla giysilerimle meşgul oldum, ateşimizi söndürmemek için önce onun eşyalarını kurutmayı bitirmesini bekledim. Ben alevlerden uzaklaşırken ve giysilerim buharlaşmaya başlarken, Lan'ın Seelie büyüm sayesinde kristal berraklığında bir sıvıya dönüşen çürümüş su havuzlarını nasıl incelediğini gizlice izledim.

Çenesi gerildi ve ben işimi bitirip tekrar giyinirken dikkatini yıldızlara kaydırıldı. Soğuğun yerini sıcaklık almıştı ama ateşimizin sıcaklığından ayrılmak isteyeceğim son şeydi.

"Geçen sefer liman kasabasından güneybatıya doğru koşmuştum," dedim sessizce, onun yanına gelerek. "Sanırım kuzeydoğuya doğru gideceğiz."

"Yolu gösterin, Majesteleri." Kenara çekildi ve bana önden gitmemi işaret etti.

Kahin tarafından sıralanma anısını gördüğümünden beri ilk kez Lan'ın ne kadar çok duvarı olduğunu görünce kalbim burkuldu. Her zaman.

Keskin dilinin, sert bakışlarının ve daha da sert sözlerinin arkasına saklandı.

Bana 'Majesteleri' diye hitap ederek babamın kim olduğunu hatırlatmak, bu bariyerleri tekrar yıkmanın bir yolu muydu? İçgüdülerim tam olarak bunu yaptığını söylüyordu. Ve eğer Lan içgüdülerimin sağlam olduğu konusunda haklıysa, muhtemelen onlar da *onun* hakkında haklıydı. Asıl soru şuydu: Bu bariyerleri yıkmak için çaba sarf etmeli miydim? Birbirimize dokunamazdık. Karşı saraylardan geliyorduk. Kraliçeye bozamayacağı bir yemini vardı. Bana defalarca zarar verebilecek bir yemin. Peki ya duvarlarını yıkmak mümkünse... o zaman ne olacaktı? Birlikte olmamızın önünde Faolan'dan bile kaynaklanmayan pek çok engel vardı.

Tek bildiğim? Bugünlerde kalbim çok ağırdı.

Dikkatimi ağaçlara verdim ve bir kılıcın kabzasına dokunmak için omzumun üzerinden uzandım. Kraliçenin hediye ettiği silahlar hâlâ sırtımdaydı ama kalkanın yasını tutuyordum; kalkan şimdiye kadar denizin dibini boylamış bile olabilirdi.

"Hadi gidelim." İtiraz eden bacaklarımı ve kollarımı pompalamaya zorlayarak koşmaya başladım. Yıldızlara bakarak rotamı belirledim ve vücudum ısındıkça ve kaslarım gevşedikçe yavaş yavaş arttırdığım bir ritme kendimi bıraktım.

Bir kulağım Lan'ın hareketlerindeyken onun bana ayak uydurduğundan emin olmak için hızımı artırdım ve kısa süre sonra yolcu gemisindeki insanları kurtarmak için elimden geleni yaptığım, Yarrow'la savaştığım ve sonra o fae'leri öldürdüğüm ormanda hızla ilerliyorduk.

Tamamen yanlış mı anlıyordum? Dürüst olmak gerekirse, tüm bunlarla boşa kürek çekiyormuşum gibi hissediyordum: ruhlar, ısıltılı yollar, dolunaylar ve ekinokslar. Şu anda hangi cehenneme koşuyordum ki?

Küçük bir derenin üzerinden atlayarak, "Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadım.

Kollarımdan elektriğe benzer bir şey aktı, parmaklarımın arasından geçti ve işte oradaydı, teknedeki kadın.

Onu hevesle izledim, sıcak bir gülümseme sunduğunda bir yanımda garip bir şekilde rahatladı.

Belki de gülümsemesine güvenmemeliydim. Ne de olsa, birilerinin benim ve Lan'ın büyüüne müdahale ettiğine dair büyüyen teorilerimin gerçekte bir temeli varsa, o zaman Underhill ile başka bir güçlü varlık arasındaki savaşta bir piyondum. Lan'a dokunmamı ve dalganın gücüne karşı koymamı ima eden *ruh* olmuştu. Ve bakın bu bizi nereye getirdi.

Aynı zamanda sanki onu tanıyor gibiydim. Belki de o da benim şu anda içinde bulunduğum kötü durumdan geçmişti? Emin değildim.

Tüm bunlar bir yana, tüm bu alanı çeyreklere ayırmak ve birkaç yıl boyunca sistematik olarak çalışmak istemediğim sürece, resmi olarak en iyi seçeneğim oydu.

"Ne taraftan?" Ona bağırdım.

Yeri işaret etti.

Hafifçe yavaşlayarak etrafıma bakındım. Burası kesinlikle doğru yer değildi. Şaşkınlıkla ona baktım, Lan'ın yakınlığının yakıcı bir şekilde farkındaydım. Omuz silktim ve ne demek istediğimi anladığımı umduğum sessiz bir mimikle yüzümü buruşturdum.

Tekrar yeri işaret etti ama ağzını açtığında yüzü kızardı ve arkama bakmak için döndü.

Onları aynı anda duydum. "Misafirimiz var," diye omzumun üzerinden tıslayarak en yakın ağaca doğru koştum.

Bir ok başımın yanından ısıklık çalarak geçti ve I keskin bir nefes çekti. En kötüsünü bekleyerek döndüğümde içimi bir korku kapladı.

"Sana çarptı mı?" diye sordu, beni çılgınca ararken.

Sarktım, onu bir ağacın arkasına çektim - sadece pelerinine dokunmaya dikkat ederek. "Seni yakaladığınızı sanmıştım."

Onu bırakarak ağacın etrafına baktım.

"Nereye gittiler?" diye mırıldandı.

Ok tam karşıdan gelmişti. "Birden fazla ayak sesi duydum, yani bir taneden fazlası var."

Tepemde bir hışırtı duyuldu. Yukarı baktım ve vahşi bir fae Lan'ın üzerine inerken boğazımda bir alarm çığlığı düğümlendi.

"Ağaçların içindeler!" Fae'nin omuzlarını kavramak için ileri atıldım, ama Lan döndü ve adamı ormanın zeminine itti.

Çılgına dönmüş gözlerine bir bakışım bana bilmem gereken her şeyi anlattı. "Onlar deli-"

Sırtıma bir ağırlık çarptı. Momentumun beni ileri taşımasına izin verdim ve ayağa fırlarken bunu bir yuvarlanmaya dönüştürdüm.

Bu bir kadındı, gördüğüm ilk vahşi fae kadını. Ve bakışlarında tek bir akıl zerresi bile yoktu.

"Ağaçların arasında iki kişi daha var. Kulaklarınızı dört açın." Lan homurdanarak kılıcının kabzasını ağır bir çatırtıyla erkeğin şakağına indirdi.

Yetenekli kılıçlarımdan birini çektim ve yukarıdan bir ıslık sesi gelirken sola doğru döndüm. *Hay sikeyim*. Az önce durduğum yerde toprağa bir ok saplanmıştı. Etraftaki ağaçlardan yeşil enerji çekerek, dallarını başımın üzerinde bir kafes oluşturmaya teşvik ettim ve çivit rengi bir sel akıttım. Öfkeli çıtırtılar ve yaprak yağmuru bana ağaçların bunu yaptığını söyledi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, kadın bana doğru hamle yaparken dans ederek geri çekildim. Kendini açıkta bırakmıştı, ben de arkasına geçip kılıcımı savurdum ve kabzasını sıkıca tutarak çenesine morartıcı bir yumruk indirdim.

Yere yığıldı, gözleri yuvalarından fırladı.

Daha fazla ayak sesi Lan'la beni tekrar kuzeydoğuya döndürdü ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Vahşi ve tamamen *delirmiş* bir *fae* duvarı üzerimize doğru geliyordu. Bir köy ya da bütün bir topluluk, bir ordu görüntüsü.

"Evet, bu rakamlar konusunda kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedim bıçağı kınına sokarken.

Lan da kılıcını kaydırıldı. "Şimdi kaç ve sonra yaşa?"

Bana çok iyi geldi.

Oklarını işe yaramaz hale getirmek için ağaçların arasından kaçarak önden gittim. Arkamızdaki ağaçlara çarptılar ve Lan'ın arkada, tehlikeye daha yakın olmasından nefret ettim.

Yeni kalkanımı kaybetmek için ne zaman ama.

Uçuşuma yardımcı olması için ayağımın altındaki kayalardan mavi enerji çektim ve kısa süre sonra -geçmişte olduğu gibi- ayaklarım yere neredeyse hiç değmiyordu.

Dişi ruh yanıma koştu ve dikkatimi çekmek için el salladı. "*Ona ihtiyacın var.*"

Ha?

Arkama baktım.

Oh, kahretsin. Lan neredeydi? Korku göğsümde zirve yaptı, durdum ve iki büklüm geri dönerek geldiğim yöne doğru koşmaya başladım.

Onu son yokuşun tepesine ulaşırken buldum. "İyi misin?"

"Sadece yetişmeye çalışıyorum," dedi kuru bir sesle. "Kovalamacayı bir süre önce bıraktılar."

"Benimle olduğunu sanıyordum." Yüzümü buruşturdum.

"Yaşayan herhangi bir şeyin sana ayak uydurabileceğinden emin değilim," dedi homurdanarak.

Bu konuda yanılmamış olabilir. Etrafıma bakınıp ruhu aradım ama o yine ortadan kaybolmuştu. "Neden durdular?"

Lan bir kayanın üzerine tünedi. "Hiçbir fikrim yok. Arkama baktım, az önce durmuşlardı.

Hepsi."

Bir nefes verdim. "Etrafta deli fae'ler olabileceğini tamamen unutmuşum. Ruby'nin hepsini birliğine çağırabilmesinin imkânı yok." O kapıyı bulmak için her zamankinden daha fazla neden vardı.

Ve eğer ruh yardımcım haklıysa, o zaman Lan benimle olmalıydı. Yedek olarak, belki de kraliçeye söz verdiği gibi bir koruyucu olarak. Bu da ruh arkadaşımın tehlikeye doğru gittiğimizi bildiği anlamına geliyordu. Aslında bu şaşırtıcı değildi, küçük bir vahşi fae ordusunu bir şekilde geçmemiz gerekiyordu. Benim endişem, ordunun diğer tarafında tehlikenin yine daha kötü olmasıydı.

"Hangi yöne doğru gittiler? Etraflarından dolaşmamız gerekecek," dedim.

"Her yöne dağıldılar."

Drat.

"Onları ayıklamak zor bir iş olacak," diye devam etti Lan. "Dinlenmeye ihtiyacımız var, yoksa dikkatsiz olacağız. İlk nöbeti ben alacağım."

Evet, neredeyse yerinde sallanıyordu. En son ne zaman uyumuştum? İyileşmesi gereken onca kirpik vardı. "Teknede uyuduktan sonra kendimi uyanık hissediyorum. Önce ben gideyim."

Bana bir bakış fırlattı ama yüzündeki yorgunluk o kadar belirgindi ki, neredeyse boyun eğecekmiş gibi görünüyordu. "Eğer eminsen?"

"Eminim. Seni birkaç saat içinde uyandırırım."

Faolan yaprakları ve dalları büyük bir yığın haline getirip zemine karşı bir bariyer oluşturduktan sonra, dinlenmek için pelerinini sıkıca üzerine çektikten sonra, gece için dinlenme alanımızın etrafında bir daire çizdim. Hem gözlerimle hem de büyülerimle görebildiğim kadarıyla her yönden açtık.

Vahşi fae'yi en son gördüğümüz yöne bakan bir kaya bularak nefesimi yavaşlattım ve ormanın seslerine uyum sağladım.

Önümde bir kırmızı tatar kuşu süzüldü ve neredeyse kayadan geriye doğru düşüyordum ki kuşun konuşmasını duymak için kendimi tam zamanında yakaladım.

"Kallik," diye Ruby'nin rahatlamış sesi kuşun gagasından yükseldi. "Güvendesin."

Kalbim lanet olası göğsümden çıkacak kadar sert atarken, "Faolan ve ben güvendeyiz," dedim. Her ne kadar Unseelie'liğimi sormamış olsa da

ve gerçekten, umursamasını beklemezdim. "Teknedeki diğerlerinden ne haber? Onlar başardı mı?"

Kuş tüylerini karıştırdı ve başını salladı. "Hepsinin hesabı tutuldu. Yakında varış noktalarına ulaşacaklar, ancak Drake kasabaya ulaşmadan önce demir atmanın en iyisi olacağını düşündü - kısa süre önce orada olanları göz önünde bulundurarak."

Drake iyiydi; rahatlama içime akıyor, beni ısıtıyordu.

Ve Yarrow'un karıştırdığı kasabayla bir kez daha karşılaşmaktan kaçınması akıllıcaydı. Son zamanlarda insan haberlerine pek dikkat etmemiştim ama bizden pek memnun olduklarından şüpheliydim, çünkü türümüz bir yolcu gemisini havaya uçurmadan *önce* de bizden memnun değillerdi.

"Kapıya ulaşmaya çalışıyoruz," diye fısıldadım ona. "Ama ormanda deli fae'ler var. Kısa bir süre önce onlar tarafından saldırıya uğradık ve girişle aramızda takılıyorlar. Eğer doğru pozisyonda olursak."

"Seni bulmak için güneydoğuya uçtum," dedi bana.

Doğru yöne gidiyorduk. Bildiğim iyi oldu. "Yakında yola devam etmeyi planlıyoruz. En fazla birkaç saat içinde, umarım."

Kuş bilgece başını salladı. "Bir yerde fazla oyalanmamak en iyisi. Hangi yöne gideceksiniz? Ormanda size yardımcı olmaları için gemidekileri göndereceğim."

Burada bir arkadaşımızın olmasının mantıklı olduğundan emin değildim. Birincisi, bize ayak uyduramazlardı. İkincisi, ne kadar çok gürültü yaparsak, fark edilme şansımız o kadar artardı. Ayrıca, girişe geri döndüğümde bir şey beni izleyicilere sahip olmaktan alıkoydu. "Hayır. Teşekkür ederim ama olmaz. Lan ve benim yalnız devam etmemiz en iyisi. Dikkatli olursak, misafirlerden kaçınmamamız için bir neden yok. Lütfen Drake ve kaptana mümkün olan en kısa sürede onlarla orada buluşacağımızı söyleyin."

Ruby ciddiyetle, "İnsanlar ve mahkemeler halkımızın peşinde, genç adam," dedi. "Mürettebatın bir gün daha limanda kalmasını isteyeceğim. Eğer göreviniz bunun ötesine geçerse, onları sığınağa götürmeliyim."

Doğru. "Evet, düşünemedim. Tabii ki onlar için de güvenli değil."

"Sanırım sığınağın nerede olduğunu biliyorsun."

Başımı salladım.

"O zaman tekneye zamanında ulaşamazsan ne yapacağını biliyorsun." Sözleri ağırdı ve nedenini çok iyi biliyordum.

Arkamda uyuyan adam mabette hoş karşılanmazdı. "Anlaşıldı."

Çaprazgaga başını eğdi. "Geldiğinde senin için bir şeyim var. Sana mutluluk getireceğine inandığım bir şey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ogre demlemesi mi?"

Rubezahl derin ve zengin bir kahkaha attı. "Bu aynı zamanda ertesi gün ağrıyan bir baş getirir. Hayır, bu hediyeği daha çok seveceğini düşünüyorum. O zamana kadar güvende ol ve dikkatli hareket et. Önünüzde uzananlar için tahmin ettiğinizden çok daha fazla ihtiyacınız var."

Gecenin karanlığına doğru uçarken çaprazgaganın ardından bakakaldım. *Bu* da ne demek oluyordu?

Zaten olmak istediğimden çok daha fazla bu işin içindeydim. Kuzeydoğuya, şu anda ulaşmak için *çaresiz* olduğum yere baktım. Cevap oradaydı, biliyordum. Ve ölümsüz bir ordu ve kara ateş cehennemi beni ondan uzak tutamazdı.

OceanofPDF.com

I Faolan'ın dört saat boyunca uyumasına izin verdim, ben önümde neler olabileceğini düşünürken ona göz kulak oldum. Ateş kısık yanıyordu ve ben onu dallarla besliyordum, ıslak odunlar tutuşmak için mücadele ederken duman yukarı doğru kıvrılıyordu. Dumanın içinde, ben Cinth ve benim küçükken bulutlara baktığımız ve onları hayal edene kadar tam olarak orada olmayan şekiller için onları incelediğimiz gibi neredeyse görüntüleri görebiliyordum.

Elimi dumanın içinde sallayarak dumanı dağıttım ve Cinth'e karşı bir özlem dalgası hissettim. Keşke burada olsaydı da sırtımı dayayabilseydim. Ve belki benim için yemek yapmasını. Karnım yüksek sesle homurdandı.

Açlıktan ölüyordum.

Etrafıma bakarak ormanda yiyecek olarak neler olabileceğini düşündüm. Hareket yoktu, yabani tavşan ya da geyik yoktu ve zaten bütün bir geyiği tek seferde yiyemezdik. Böyle bir ölümü boşa harcamak istemezdim.

İlkbahar ekinoksu geçmişti ama bu Alaska'da büyüme mevsiminde olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Belki işleri hızlandırabilirim?

Büyümün merceğinden bakarak bölgeyi taradım, düşmanlar için değil ama hala donmuş toprağa gömülü tohum veya bitki izleri için.

Orada, ateşimizden çok uzakta olmayan bir yerde, bir huckleberry bitkisinin nabzının attığını hissettim. "Bingo," diye fısıldadım.

Ateşin yanında diz çöküp ellerimi donmuş toprağın etrafında birleştirerek çivit mavisini büyümden bir damlayı tohumun kendisine aktardım. Ateşten ve etrafımızdaki diğer bitkilerden yararlanarak, tohum cebinden çıkıp artık yumuşak ve ılık olan toprağın içinden geçene kadar bitkiye enerji vermeye devam ettim.

"Hadi, küçük bitki," diye fısıldadım, parlak pembe çiçeklerle kaplı küçük bir ağaç olana kadar büyümle onu daha da yukarı doğru ittim. Bu bir huckleberry çalısı değildi ama duracak değildim.

Çaba sarf etmekten yanaklarımdan terler süzüldü - bir şeyler yetiştirmek benim uzmanlık alanım değildi, ama sonunda yiyecek bir şeyimiz olursa buna değecekti. Çiçekler sarktı, yapraklar düştü ve meyveler ortaya çıktı -ilk başta küçük ve bezelye büyüklüğündeydi- ama küreler koyu altın rengine ve iki yumruğumun toplamı büyüklüğüne ulaşana kadar enerjimi onlara yönlendirmeye devam ettim.

Büyünün kaybolmasına izin verdim ve derin bir iç çektim.

Tohumlar başlangıçta öyle başlamış olsa da, bu gerçekten de huckleberry çalısı değildi. Parmaklarımı bana en yakın meyvenin kadifemsi dış kabuğunda gezdirdim ve kopardım. Burnuma götürerek bir nefes çektim ve koku beni dizlerimin üzerine çökertti. Yaz esintilerinin, baharatlı romun ve ev yemeklerinin keskin fısıltıları, hepsi bu tek meyvede toplanmıştı. *Nasıl?*

Belki de umurumda değildi, o anda değil.

Isırdım ve dilimi bir lezzet ve meyve suyu seli kapladı. Ama bundan da öte, sanki on bardak espresso içmişim gibi enerji fışkırdı içime, hem de acı tadı olmadan.

Ayağımı Lan'ın bacağına koymaya cüret ettim, onu biraz ittim ama bir bağlantı kıvılcımlanmadan geri çektim. "Uyan, bunu sen de isteyeceksin."

Çünkü çalı çoktan küçülmüş, soğuğun ölümcül büyüüne kapılmıştı. Kalan meyveleri kopardım -sadece yedi tane vardı- ve bir tanesini halsiz Lan'a uzattım.

Bir ısırik aldı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne. Bu. Bu mu?"

"Yemek yapamıyor olabilirim ama görünüşe göre meyve yetiştirebiliyorum." Güldüm, tüm bu fiyasko başladığından beri hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissediyordum.

"Bunu sen mi yetiştirdin?" dedi bir lokmanın etrafında. "Bu Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir huckleberry çalısı olarak başladı." Meyvemini son parçasını da bitirdim ve karnım mutluydu. Dahası, vücudum bir papatya zinciri kadar taze, günlerce devam edebilecekmiş gibi hissediyordu.

"Çantan var mı? Bunları yanımıza almalıyız" dedim.

Lan onları aldı ve parmaklarımız birbirine değdi. Sihrimiz canlandı ve ben tökezleyerek geri çekildim, ateşten uzaklaşmak için

Onu. Kömürler ormanın zeminine savruldu ve pelerinimi ve deri giysilerimi yakmadan önce onlardan kurtulmak için yuvarlandım.

Faolan'ın tepkisi de daha iyi olmamıştı ve şaşkınlıkla açıklığın öbür ucundan ona baktım.

"Siktir," diye mırıldandı başını sallayarak.

"Aslında bunun yapabileceğimiz en kötü şey olduğuna inanıyorum." Küçük bir parçam kaos çıkmadan gerçekten dokunamayacağımız gerçeğine kırılrsa da kendimi g  l  msetmeye çalıştım. Belki de kraliçeye ettiği yeminle ilgili tüm o dalavereden sonra ona tekrar tam olarak g  venemezdim - hiçbir fikrim yoktu - ama birlikte olma se  eneğimizin elimizden alınması çok ... acımasız ve nihai hissettiriyordu. Basit bir dokunuş anarşiye neden oldu, ikimizin soyunup birlikte yuvarlanmamızı bir kenara bırakın.

Bu düşünce kafama bir   eki   darbesi gibi indi ve bir anda Lan'ı yine çırılçıplak, ateşin başında ısınırken görebildim. Zihnim sahneyi biraz değiştirdi - birbirimizin ısınmasına yardım ediyorduk. Oh, evet.

"Yetim, iyi misin? Sesin nefes alamıyormuşsun gibi geliyor," dedi, sesinde ağır bir endişe vardı.

Sertçe yutkundum ve başımı eğdim. "Evet. Bana bir saniye ver."

Mighty Lugh, biraz almam gerekiyordu.

Çıplak Lan resimleri yardımcı olmuyordu ve ben de başka şeyler düşünmeye çalıştım. Vahşi Fae'ler gibi. Underhill. Gidecek uzun bir yolumuz olduğu gerçeği.

Seelie sarayı beni ele geçirirse öleceğim gerçeği. Evet, bu işe yaradı.

"Hadi gel." Ayağa kalktım ve yüzüne bakmadan pantolonumun tozunu aldım. Çünkü yatak odamdaki gözlerime bir kez baksa beni hâlâ ne kadar kötü etkilediğini anlayacağını hissediyordum. Lan'ın bana tarafsız bir şekilde inanması şarttı, o zaman ikimiz için de güçlü olabilirdi. Eğer o kırılırsa, ben de kesinlikle kırılırdım.

  kimiz de tazelenmiş ve o meyve her ne haltsa onunla dolmuş bir halde   nden giderek kuzeydoğuya doğru ilerledik. Kapıdan ne kadar uzakta olduğumuzu bilmiyordum ve vahşi fae'lerle tekrar mücadele etmek zorunda kalabilirdik.

  leride bir dal çatırdadı ve onlara rastlayacağımızı anladım. *Cidden mi?*

Yani, uyumamıza izin vermeleri çok hoştu ama cidden *mi*? "Onları öylece öldürecek miyiz?" Lan beni şaşırtarak sordu.   ld  rmek isteyeceğinden değil.

Onları   ld  rmesi gerekmiyordu ama bana güveniyordu.

"Deliliğin onları ele geçirmesi onların suçu değil." Benim de ele geçirilme ile karşılaşmam ve bunun sonuçları zihnimde tazeliğini koruyordu. Her ne kadar benim tekrarlayan akıl sağlığı kayıplarımın diğer fae'leri pençesine alan delilikten farklı bir doğası olduğundan emin olsam da, bu deneyimler bana Underhill'in kapanışından muzdarip olanlara karşı yeni bir empati kazandırmıştı. "Akılları başlarında olsaydı, bunlar olmazdı."

Mesele şu ki, şu anda üzerimize gelen fae'ler silahlarını göstermiyorlardı, hatta saldırgan bile değillerdi. Yiyecek arayan hayvanlar gibi havayı kokluyorlardı.

Oh, kahretsin.

"Sanırım menüde biz de varız," dedim dehşet içinde.

Lan'ı önümden iterek yola çıktım. "Sadece git. Git!"

Vahşi fae'lerin tuttuğu bölgeden kaçarken itiraz etmedi.

Başka bir yol denedik.

Denedim.

Sonraki birkaç saat aynı senaryonun birkaç tekrarından oluşuyordu: ikimiz gitmek *istediğimiz* bölgeye giriyorduk, ancak yolumuza çıkan oklar ve silahlarla kovuluyorduk. Yakında hiçbir yere varamayacaktık.

Saatler geçiyor ve hayal kırıklığım artıyordu. "Hepsine lanet olsun!" Vahşi fae'leri geçmek için yedinci denememizden sonra tersledim. "Burada daha fazla şey oluyor."

Bu daha önce karşılaştığım çılgınlıklara hiç benzemiyordu. Ruby ile ilk karşılaşmamdan hemen önce, bir grup dev sırf beni gördükleri için bana saldırmıştı. Ivan'ın diğer sokak hayvanına saldırması da aynıydı. Eylemlerinde ne bir mantık ne de bir neden vardı.

Bu düzen şu anda geçersizdi. Bizi güdüyorlardı ya da bir şeyi koruyorlardı ama hareketlerinde kesin bir bütünlük vardı.

"Katılıyorum," diye homurdandı Lan.

Çömeldim ve gerçekten ihtiyacım olmayan havayı içime çektim. "Bunun Underhill olduğunu sanmıyorum. Belki de bizimle uğraşan her kimse aynısını bu vahşi fae'lere de yapıyordur."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Ya da Underhill sabırsızlanıyor ve sinirleniyor."

Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim. Ses tonum acımasızdı. "Onları nasıl atlatacağız?"

"Onları öldürmeye hazır mısınız?" Faolan kara gözlerini eğlendirerek konuştu. Hem de çok *eğlenmişti*.

Ona ters ters baktım. "Hayır. Onların dikkatini dağıtmanın bir yolu olmalı. Sadece biz bulamadık."

"Meyve sevmiyorlarsa elimizde bir şey yok," dedi ve sonra gözlerimiz kilitlendi. Çantasından altın renkli, sihirli meyvelerden birini çıkardı. "Sence?"

"Bir tanesiyle deneyip işe yarayıp yaramadığına bakabiliriz. Eğer işe yararsa ... onları el bombası gibi kullanabilir, yaklaştıklarında fırlatabiliriz." Orada dururken, havaya yayılan meyve kokusu beni baştan çıkardı. Evet, belki bu işe yarayabilirdi.

Lan başını salladı. "Kapıya vardığımızda, sonra ne olacak?"

"Sonra geçeceğiz," dedim.

"Öylece mi?" Kaşlarını çatı. "Bu kadar kolay olacağını mı sanıyorsun?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok." Yani, bu kadar kolay olmasını umuyordum ama kimsenin itiraf etmek istemediği kadar uzun süredir kapalı olan bir kapıyı nasıl açacağım konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Ruhun bana söylediklerine bakılırsa, bu durum onlarca yıldır, belki de daha uzun süredir yaşanıyordu.

Artık 'yasak bölge' olarak adlandırdığım yere doğru koşmaya başladığımızda her birimiz iki meyve taşıdık.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, vahşi fae'ler üzerimize geldiler, silahlarını salladılar ama bundan fazlasını yapmadılar. Ta ki taşıdığımız meyveyi görene kadar. Dört kişilerdi, üç erkek ve önceki kadın.

Ürpertici hava koklamalarına yeniden başladılar.

"Şuraya at." Yolumuzun dışını işaret ettim ve Lan meyve bombalarından birini elinin tersiyle ağaç dallarının arasından fırlattı. Güzel meyvenin çürüyeceğini ya da yarılacağını düşünerek irkildim ama hayır, mükemmel bir adak gibi bir yosun yığınının üzerine düştü.

Vahşi fae altın hediyeinin peşinden koştu ve ben de o ana kadar başarabildiğimizden daha derinlere doğru koşmaya başladım.

Bu işe yarayacaktı!

Bir sonraki altı kişilik grup bizi bulana kadar belki on dakika koştuk. Bağırarak ve çığlık atarak, ben meyvelerden birini tutmadan önce yay kirişlerini gerdiler. "Bunu mu istiyorsunuz?" Meyveyi ileri geri salladım, kafaları bir ödül için salya akıtan köpekler gibi onu takip etti.

Eğer istedikleri buysa, bunu sorgulamıyordum. Meyveyi sola doğru fırlattım.

Bir kez daha altın kapsülün yayını takip ettiler, koku havayı dolduruyor ve dikkatlerini talep ediyordu ve bir kez daha Lan ve ben

bize sunulan fırsat.

"Böyle meyve yetiştirebileceğini bilseydim," dedi Lan, birlikte bir kütüğün üzerinden atlarken, "eminim kraliçem seni yıllar önce yanına alırdı. Bir bahçıvan olabilir ve tüm bu karmaşadan kaçınabilirdin."

Güldüm. "Bunu görebiliyor musun? Ben bir bahçıvan mıyım?" Zaten bir karaborsa işi açmam gerekecekti - bu meyvenin yanlışlıkla yarattığım bir tür uyuşturucu içermemesine imkân yoktu.

O da benimle birlikte güldü ve aramızda hoş bir hafiflik oluştu.

Bir grup vahşi fae daha ve meyveyi fırlattığımızda aynı sonuç. Her şey iyi güzeldi ama gözlerim şimdi çevredeki toprak ve ağaçlardaydı. Kapıya kadar takip ettiğim gümüşü yolu neredeyse görebiliyordum ve içimde taze bir aciliyet duygusu açığa çıktı, kanımda gümbürdedi ve hızlanmamı sağladı. "İşte bu yol."

"Yetim," diye seslendi Lan. "O kadar hızlı değil."

"O da öyle dedi," diye karşılık verdim ve arkasından tökezlemesini dinledim.

Be

n. Sırıtişım genişledi.

Underhill yakındı.

Benim yolculuk oldu neredeyse Bitti. Bu ağırlık olur gel kapalı benim

Omuzlar. Ve belki ... *belki* de Faolan ve benim aramdaki çalkantılı büyü hafiflerdi? Demek istediğim, zıt kutuplarımızın romantik ilişkilerden men edilmesinin iyi bir nedeni vardı, bu yüzden dokunuşumuz hakkında bir Unseelie ve Seelie'nin deneyimlemesi için neyin *normal* olduğunu ve neyin Underhill veya bana sahip olan bu kişi nedeniyle *anormal* olduğunu bilmek zordu. Ama güldüğümüz ve sanki insan yapımı hayvanat bahçelerinden birindeymişiz gibi vahşi fae'lere meyve attığımız o birkaç dakika içinde ... Umudum vardı.

Lan'dan uzaklaştım, kıs kıs gülüyordum, patıkaya döndüğümde bir meyve hâlâ elimdeydi.

İşte oradaydı, tam önümde, daha önce olduğu gibi aynı ağaca

kazınmıştı. Underhill'e açılan kapı.

Gerçek kapı.

Kayarak durdum ve ağzımın aniden kupkuru olduğunu fark ettim.

Lan yanımda yavaşladı, sıcaklığı ve kokusu e t r a f ı m ı sardı. "Ben senin arkandayım, Yetim. Git kapıyı aç."

O da görebiliyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı.

Bir yanım gerçekten başardığımıza inanamıyordu.

Nefes alarak ilerledim, kapıya ulaşana kadar ayaklarım duraksamadı. Eğilerek altın meyveyi Underhill'e bir adak olarak kapının dibine bıraktım.

Bu noktada her şeyi yapmaya hazırdım.

Büyülü merceğimden bir göz attım. Hmm, kapıdan akan herhangi bir enerji yoktu, büyü karıncalanması ya da elektrik akımı yoktu.

Belki de bir şeyleri başlatmak için ona dokunmam gerekiyordu?

Uzandım ve ellerimi tahtanın üzerinde gezdirdim, bir yandan da Underhill'i yeniden açacak kişi hakkında bana söylenen her şeyi düşündüm.

Ruby, değerli biri olması gerektiğini söylemişti.

Öyle miyim?

Kralın kızıydım ama bir ittim. Bir yanım kraliyet ailesinden, diğer yanım insandı. İnsanlar büyük tepkiler olmadan Underhill'e giremezdi. Kısacası, Underhill onları yerdı. Geçmişte fae anavatanına girerken herhangi bir sorun yaşamamıştım, ama yine de, Underhill'e hiç *gerçekten* girmiş miydim?

Hayır, sadece sahteydi.

Fae krallığı bozulmamışken bile içeri girebilir miydim?

"Yetim, vahşi fae'ler geliyor," dedi Lan usulca. "Kapıyı aç."

Kapıyı aç, sanki bu kadar kolaymış *gibi*. "Belki de denemelisin."

Ona bakmaya cesaret ettim. Büyülü görüşüm hâlâ yerinde durduğu için Lan'ın derin yakut ipliklerinin güzel karmaşasını görebiliyordum ama bunlar onun yüz ifadesini gizleyemiyordu. Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana bakıyordu.

"Ne?" diye ağzından kaçırdı.

"Ruby, Underhill'in kapısını yeniden açacak kişinin buna layık olması gerektiğini söyledi. Ben bir itim, Lan, bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Underhill bunu biliyor. En azından sen Lugh'un torunusun. Ya-"

"Ve kendimi Unseelie sarayında buldum. Aç şu lanet kapıyı kadın," diye homurdandı ilk vahşi fae ona ulaştığında.

Meyveyi ona doğru yuvarladım -pardon, Yokuş Altı- ve o da meyveyi aldı, sonra da ormana doğru fırlatabildiği kadar uzağa fırlattı. Bu bize fazla zaman kazandırmazdı.

Tamam, Kallik.

Kapının önünde diz çöktüm, dizlerim baharın yumuşattığı toprağa battı. Arkamda, vahşi fae meyvenin üzerinde hırıliyordu, ama sonra ...

Sessizlik hüküm sürüyordu.

Lan keskin bir nefes çekti. "Meyve . . . deliliklerini durdurdu."

Kendime rağmen, ellerini yalvarırcasına kaldırmış vahşi fae'lerin yaklaştığını görmek için tam zamanında döndüm.

"Biz ... ne olduğunu bilmiyoruz. Bizden sizi izlememiz, size yardım etmemiz istendi," dedi öndeki adam, sesi yumuşaktı, gür koyu sarı sakalı konuşurken kıpırdıyordu.

Gözlerim ellerine gitti.

Ellerine.

Sağ elini kaybetmişti. Drake gibi. Her zamanki gibi- Lan bir iç çekti.

"*Kapı*, Yetim."

Başımı salladım. Vahşi fae şimdilik akli başında görünebilirdi ama bunun ne kadar süreceğini kim bilebilirdi ki? Büyülü merceğimi tekrar odaklayarak kapıya döndüm. Değerli. Layık olmalıydım.

Yanağımın içini ısırarak tekrar uzandım ve elimi ahşap kapıya koyarak bir şeye hazırlandım.

Bir vınlama mı? Büyülü bir ışık gösterisi? Yakıcı bir acı mı?

Hazır olmadığım şey hiçbir şeydi. Ya da belki de beklediğim şey tam olarak buydu. Hiçbir şey.

Çünkü buna layık değildim.

Gözlerimi kırptırdım ve elimi kapının üzerinde gezdirdim, ahşap avuçlarımın altında sert ve pürüzsüzdü. "Kapı kolu yok. Açmanın bir yolu yok."

Lan olduğu yerde kaldı, şüphesiz vahşi fae'ye bakıyordu. "Kraliçenin kılıcını denesek?"

Unseelie kraliçesi onu son gördüğümde söylediğinden çok daha fazlasını biliyor gibiydi ve bana hediye ettiği kılıçlar daha büyük bir amaç taşıyabilirdi. Denemeye değer. Fikirlerim tükenmişti.

Underhill'in kapısını açmaya da çalışabilirim. Belki buna layık değildim ama Unseelie'nin kraliçesinin böyle düşüneceği kesindi. Belki kapı benim o olduğumu düşünürdü.

Kılıcımı kınından çekerken, Fae'lerin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim. Diğerleri yaklaştı ama Lan'ın değerlendirmesine katılmak zorundaydım. Fark gözlerindeydi. Kararlılıklarını görebiliyordum. Yanılmıyorsam, meyve onları bir şekilde deliliğin eşiğinden döndürmüştü.

Yetiştirdiğim meyveler.

Daha sonra düşünebileceğim bir şey.

Kraliçenin kılıcının ucunu kapının kenarı olduğunu umduğum yere koyarak ahşaba bastırdım ve silahı derine sürdüm. Keskin bıçak

Tahtayı kolayca kesti ve göğsüm umutla gerildi.

Yerde bir gümbürtü yankılandı ve ağaç, yaklaştıkça yaklaşan büyük bir kamyonun gürültüsü gibi *kalkmaya başladı*.

Patlamadan kaçmak için hiç şansım yoktu. Her renkten, her elementten oluşan büyülü bir darbe beni geriye doğru fırlattı ve vahşi fae grubuna çarptı.

Sersemlemiş bir halde, kulaklarım çınlayarak ve vücudum sarsılarak oturdum ve kapıya bakakaldım.

Ya da kapının olması gereken yerde.

Hayır.

Dehşet beni olduğum yere mıhladı.

Kapı gitmişti. Ağaçta büyük bir delik vardı, geri kalanı kömürleşmiş kalıntılardı.

Görünüşe göre, Underhill'in girişini bir kez daha yok etmişim.

OceanofPDF.com

W Bu, hapşırmaya hazırlanmak ama aslında hapşırmamak gibiydi. Tamam, bundan çok daha kötüsü. Ağacın yanmış kalıntılarına baktım. "Anlamıyorum. Bana yolu gösterdi. Ya da ruhlarının bana yolu göstermesine izin verdi. Bilmiyorum. Ben sadece . . . bunca zamandır benimle konuşuyordu, Lan. I-" Lan önümde durup yıkılmış girişi görmemi engellerken, ağzım açık bir ifadeyle ona baktım. "Neden geçmeme izin vermedi?" Ondan çok kendime fısıldadım. Gerçi cevabı zaten biliyordum. Underhill'in ihtiyaç duyduğu bir şeyden yoksundum. *Değer.* Bana kapıyı göstermişti ama ben bir şekilde berbat etmiştim. Faolan'ın yüz ifadesi ciddiydi. "Ne hissettin?" Uh. Reddedilme. "Belki de bunu yapman gerekiyordu." Ruh rehberim bana ona ihtiyacım olduğunu söylememiş miydi? İtibarımı ve adımları geri kazanma ve kendimi zafere fırlatma hırslarım gözümü kör etmişti. Başka bir deyişle, Yarrow'un yapacağı gibi davranmıştım. *Sikeyim.* Çenemi sıktım, önce yok edilmiş ağaca sonra da bana ağzı açık bakan vahşi fae'leri görmezden gelmeye çalıştım. "Giriş yok edildi." "Öyleyse başka bir tane buluruz," dedi Lan. Oh, evet. Kesinlikle. Kıçımından bir tane çıkarırdım. "Anlamı yok. Muhtemelen onu da yok ederdim."

İçini çekti ve parmaklarının seğirmesini yakaladım, bu da beni ya çekip götürmek ya da boğmak istediğini gösteriyordu.

Vahşi fae mırıldanmaya başladı ve ben hırlayarak açıklıktan çıkıp ağaçların arasına daldım. Her başarısızlığım için lanet bir seyirci istemiyordum. Şimdiye kadar, yapmak için yola çıktığım şeyin tam tersini başarmıştım.

Bir saat önce bize saldıran fae'lerin görüş alanından çıktıktan sonra sırtımı bir ağaç gövdesine yasladım ve yere doğru kaydım.

Değersiz.

Neye göre? Ahlaki değerlerim mi? Bilgim mi? İt statüm mü? Faolan karşısındaki ağaca yaslandı. "Bunu çözmemiz gerek." Şaka yapmıyorum.

"Yani bu noktaya kadar sakladığın her şeyi bana anlatman gerekiyor," diye bitirdi.

Başımı kaldırdım ve onun alaycı ifadesine baktım. "Bu uzun bir hikaye. Vaktin olduğuna emin misin?"

"Programımda birkaç değişiklik yapabilirim. Hallederim."

Ona ruhlardan bahsedeyim mi? Az önce yüzüne karşı onlar hakkında bir şeyler bağırdığıma eminim. Ve bunu gerçekten çözmem gerekiyordu. Gerekirse 'daha değerli' olurdu. Lugh biliyordu, ben de öyle hissetmek istiyordum.

"Kahin'le neler olduğunu biliyorsun," diye başladım. "Ama Underhill'le kurduğum temastan sana bahsetmedim."

İfadesini düzeltmeden önce gözleri irileşti. "Ziyaretler. Elbette. Devam edin."

Hafifçe gevşedim ama boğazındaki nabız atışları Lan'ın gerçek tepkisini susturduğunu gösteriyordu. "İlk başta telsizden garip mesajlar geliyordu " Ona bir bakış attım. "Annemin dili. Sonra deli bir fae bana bir mesaj verdi. Bahar ekinoksunda, bana bir-"

"Yol," dedi benim için. "Ve bu seni kapıya götürdü."

Bir nefes aldım. "Evet. Nasıl bittiğini biliyorsun. Biz dışlanmışların teknesindeyken, bir kadın bana göründü. Kendisine de bir zamanlar aynı görevin verildiğini söyledi: Underhill'i eski haline getirmek ve başarısız olmak. Sanırım Underhill onu bana rehberlik etmesi için gönderdi."

Lan etrafına bakındı. "O zaman ona soramaz mısın?"

Başımı salladım. "Bana her şeyi anlatabileceğini sanmıyorum. Nedenini bilmiyorum - belki de dokunduğumuzda beni ele geçiren şey onun erişimini sınırlıyor olabilir mi?"

Daha yakına kaydı. "Şimdiye kadar sana ne söyledi?"

"Ona Underhill'in nerede olduğunu sordum. Yeri işaret etti."

Kara kaşlarının arasında bir kırılganlık oluştu. "Nerede?"

"Vahşi Fae'lerin bize ilk saldırdığı yerde."

"Sence orada bir giriş var mıdır?"

"Hiçbir fikrim yok. Ciddiyim. Hiç kapı görmedim. Ama aynı zamanda saldırı altındaydık, yani gerçekten bakacak zamanımız yoktu." İnledim ve başımı ellerimin arasına alıp parmaklarımı saçlarımda gezdirdim -muhtemelen koparmak için. Kararsızdım.

"En iyi şansımız bu o zaman... tabii daha fazlası yoksa," diye sordu Lan.

Yere doğru mırıldandım, "Bunun o l a c a ğ ı n ı bilmeliydim.

Ruby beni uyarmıştı."

Lan hareketsiz kaldı, vücudu gerildi. "Öyle mi yaptı?"

"Evet. Belki de Belki de Underhill'in beni reddedeceğini biliyordu." Ayaklarımın altındaki yaprak çöplerine ve zengin toprağa baktım.

"Underhill hakkında sana tam olarak ne söyledi?" Lan sordu.

Tekrar ona baktım. "Mahkemelerin Fae aleminin yok oluşunu örtbas ettiğinin farkında. İlk geldiğimde, cevapların çoğunun ... içinde yatma eğiliminde olduğuna inandığını söylemişti. " Düzelttim. " . . . büyümüzü anlamakta."

Bu muydu?

Sihrimi anlamadığım için mi giremiyordum? Yani, fae büyüm hakkında anlamadığım çok şey vardı. İllüzyonları paramparça etme yeteneği, Faolan ve ben her dokunduğumuzda ne olduğu ve *deliliği tedavi* edebilen çılgın-güçlü meyveler yetiştirme şeklim gibi.

Ruby sadece laf olsun diye konuşmazdı. Yanıldığından çok daha sık haklıydı, hatta belki de her zaman.

İçimde bir nebze de olsa rahatlama hissettim. "Sorun benim sihrim. Öyle olmak zorunda."

"Rubezahl öyle dediği için mi?" Lan soğuk bir ses tonuyla sordu.

Hmm. "Sadece bu yüzden değil. Mantıklı." Ve bu üzerinde çalışabileceğim bir şeydi. Yardımla.

Neyse ki, dışlanmışların koruyucusu tam da bunu yapmak için gönüllü olmuştu. "Ruby bir süre önce sihrimi anlamama yardım etmeyi teklif etti. Ne öğrenmem gerektiğini biliyordu."

Ruby'ye gitmeliydim.

Lan kaşlarını kaldırdı. "Eminim öyledir."

Tamam, bu kesinlikle bir iğnelemeydi. "Onunla bir sorunun mu var?"

"Eğer başarısız olacağını biliyorduydu, neden sana söylemedi?" Bakışları karardı. "Neden tehlikeleri ortaya koymadan ima etti? Neden sana yardım etmesi için birini göndermedi?"

"Herkes gibi o da bu işi beceremediği için mi?" Sesimde bir ısırıkla cevap verdim. "Bazı cevaplara sahip olması, hepsine sahip olduğu anlamına gelmez. Muhtemelen hepsine sahip olan tek kişi ..."

Lan gülümsedi. "Kahin."

Dizlerimi göğsüme çektim. "Kahin, halk arasında görüldüğü zaman kimse onu bulamıyor."

"Denedin mi?"

"Underhill'e başka bir giriş ararsam daha şanslı olurum" diye tersledim.

"Nereden biliyorsunuz? Üçgen'de olmayabilir, kabul ediyorum, ama diğer bölgelerden birinde olabilir. Belki de mesele sadece haber yaymak ya da Alaska'nın daha büyük bir bölümünü dolaşmaktır. Üçgen'in dışına uçabilir, belki daha kuzeye gidebiliriz."

Evet, çünkü insanlar uçmamızı *çok* kolaylaştırdı. Kendi uçaklarımızı kullansak bile, bir insan havaalanına girip çıkmamıza izin verilen uçuş sayımız katı bir kota ve sıkı düzenlemelere göre işliyordu. Eğer bir fae *onların uçağıyla* seyahat etmek isterse? Bunun için bir yığın evrak işi, giysilerimizin önüne yapıştırılmış dev bir sarı 'F' harfi, uçağın en arkasında kordon altına alınmış bir alanda oturmak ve uçağa ayrı bir kapıdan girmek gerekiyordu. Kendi geçmişlerinden ders alacaklarını sanırsınız ama hayır. "Bir esintinin peşinden koşmaktan bıktım. Bu sefer işe yaramadığı kesin." Bağdaş kurup oturdum ve bakışlarını tuttum. "Lan, sihrimi daha iyi anlamam gerekiyor. Bunu yaptığımda, yaz gündönümüne kadar buraya dönebilir ve umarım fae alemine başka bir giriş bulabilirim. Ama bu bana fazla zaman vermiyor. Kahin için haftalarımı vahşi bir kelp kovalamacasıyla harcayamam."

Başımı sallayarak ayağa kalktım ve kışkımdaki yaprakları fırçaladım.

Lan da bana katılarak yakınımaya geldi. "Bunun doğru rota olduğundan emin misin?"

Ona ters ters baktım. "Daha iyi bir fikrin varsa paylaşabilirsin. Can kulağıyla dinliyorum."

Ağzını açtı.

"Ruby ile olan sorununun önyargılı olmadığı biri. Çünkü bu *senin sorunun*, benim değil."

Faolan'ın ağzı kapandı ve dudaklarını birbirine bastırdı.

Daha fazla itiraz etmesini bekledim ama aklımdan geçen düşünceler her neyse henüz paylaşmıyordu.

Geri adım attı. "O zaman Rubezahl'a danışmak için serserilerin buluşma noktasına gidiyorsun." İfade, soru değil.

Başımı salladım. Görebildiğim tek ilerleme yolu buydu.

"O zaman gitsek iyi olur," dedi gökyüzüne bakarak.

Midem yere çakıldı. *Oh . . .*

"Lan, Ruby'nin senin orada olmanla ilgili bir sorunu olabilir." Aslında, *kesinlikle* öyle olduğunu biliyordum.

"Farkındayım, Yetim. Tahminimce girişime izin vermektense beni öldürmeyi tercih eder."

"Çok uzakta değilsiniz," dedim huzursuzca. "Yani burada beklemeniz gerekecek."

Bir ya da iki ay sonra, yaz gündönümüne yakın bir zamanda buluşabiliriz." "Olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Oluyor, Lan. Bir Unseelie casusunun mabede girmesine izin vermeyecektir. İmkânı yok."

Lan'ın çenesi gerildi ve kazara son dokunuşumuzdan beri cesaret edemediği kadar yaklaştı. "Şunu açıkça belirtmem izin ver, Kallik. Bensiz gitmene izin veremem."

Doğru ya. "Kraliçeye olan yemininiz." Fae kraliyetine verilen sözü tutmamanın gerçek sonuçları vardı. Bir şey ya da biri onu fiziksel olarak durdurmadıkça, Lan emirleri yerine getirmek zorundaydı.

Lanet olsun. Bu işleri daha da zorlaştırdı. Faolan'ı öldüremeyeceğimi çoktan anlamıştım. O da beni hemen hemen her yerde bulabileceğini çoktan kanıtlamıştı.

Bir nefes verdim. "Sadece-"

"Yere yat," diye tıslayarak beni ağaca doğru sürükledi.

Sorgusuz sualsiz itaat ederek başımı eğdim ve koşan ayak seslerinin belli belirsiz gümbürtüsünü yakaladım.

"Görünüşe göre vahşi fae'ler yine çıldırmış. Meyvenin etkisi geçmiş olmalı," dedi Lan.

"Ya da yeni ziyaretçilerimiz var," diye cevap verdim.

Büyülü görüşüme göz kırptım ve ağaçların arasından baktım. *Kırmızılar, sarılar, yeşiller, maviler, pembeler, indigolar.* Bir Fae karışımı. Sırtarak oradan ayrıldım.

Ağacın ve Lan'ın güvenliği. "Serseriler."

Lan'ın ve hâlâ şokta gibi görünen vahşi fae'nin yanından koşarak geçerken neredeyse Drake'le çarpışıyordum.

"Kallik!" dedi, yüz hatlarına rahatlama yağıyordu. Tek kollu sıkı bir sarılmanın içine çekildim.

"İyisin," diye mırıldandı saçlarıma.

"Ve sen de. Burada olduğumuzu nereden biliyordun? Ruby'ye sizi göndermemesini söyledim."

Beni serbest bıraktı ve ben de diğer mürettebata baktım. Teknede kalan kimse var mıydı? "Rubezahl bize bir gün ve bir gece limanda kalmamızı, eğer siz gelmezseniz yola devam edeceğimizi söyledi ama sonra patlamayı duyduk."

Ne patlaması?

Drake omzumun üzerinden baktı ve ben de onun şaşkın bakışlarını ağaca kadar takip ettim. *Ah, şu patlama.*

"Kasabadan mı duydun?" Onunla birlikte açıklığa doğru adım atarak sordum.

Yoland bize katılarak, "Biz hiç böyle bir şey yaptık mı?" dedi.

"Buraya çok çabuk geldin." Lan yanımda durmak için hareket etti.

"Nasıl?" Drake ve Yoland ona bakarken hava serinlemiş gibiydi.

Drake, Lan'ı bu sayının bir parçası olarak görmediği belli olan bir ses tonuyla, "Kendimiz için çok çaba sarf ediyoruz," dedi.

Faolan haklıydı. Fae standartlarına göre bile buraya çabuk geldiler. Ama bu beni rahatsız etmedi. Belki de artık başıboşlardan biri olarak görülüyordum, yine de sadakat konusundaki tutumlarını en başından beri açıkça ortaya koymuşlardı. Güvenlerini kazanmak zorundaydım ve buraya bu kadar hızlı gelmek için kullandıkları yöntemin 'Yenilerden Sır Sakla' altında dosyalandığını varsayabilirdim.

Bana uyar.

Lan'ı görmezden gelen Drake bana ciddi bir bakış attı. "Yoland, insanların bizi görüp saldırmaya karar verme ihtimaline karşı liman kentindeki hareketliliği izliyordu. Patlama olduğunda, bir grup silahlarıyla ormana girdi. Plan değişikliğinin gerekli olduğuna karar verdik."

Arkamdaki ormanı taramak için döndüm.

"Bir saat kadar gerimizdeler," dedi Drake. "Ama geliyorlar ve onlar buraya gelmeden önce ortalıkta görünmemeliyiz." Bakışları tekrar ağaca kaydı.

Meraklı bakışını yakaladım ve yüzümü buruşturdum. "Başka zaman açıklarım. Bu arada, buralarda vahşi fae'ler bulduk. Onların da sığınağa ulaşması gerekiyor."

Bu açık bir emirdi ve Drake başını eğerken Yoland tam bir selam verdi. Mürettebata birkaç emir verdiler ve Unimak'tan bizimle birlikte gelen vahşi fae, mutluluk ilacı meyvemi yiyenlere yaklaştı.

Bir şey daha var.

Ormanın içinden geri dönerek onu aradım. "Lan?" Yavaşça seslendim.

Hiçbir şey yoktu. Açıklığa doğru yürüdüm ama orada da ondan bir iz yoktu. Bir elimi yüzümde gezdirdim. *Şerefsiz* herif ortadan kaybolma numarası yapmıştı. Yine.

"Piç kurusu," diye bağırdım ve yakınlardaki vahşi bir fae kadını ürküttüm.

Ama umurumda değildi.

Faolan şu anda beni izliyordu.

Ve beni mabede kadar takip etmeyi planladı.

Ve onu bulmamın ya da durdurmamın hiçbir yolu yoktu.

"İyi misin, Alli?" Drake alçak bir sesle söyledi. Ben mi?

İyi miyim?

Hayır.

Ruby bana Lan'ı öldürmemi emretmişti, böylece sığınağın yakınına bile yaklaşamayacaktı. Düşüncesi bile içimi burktu çünkü Lan'ı öldüremezdim. Hiçbir şekilde, hiçbir şekilde. Yine de Ruby emrin yerine getirileceğini açıkça belirtmişti.

İçimi çektim. "Hadi herkesi Rubezahl'a geri götürelim."

Eğer sihrim bir şekilde bu berbat duruma bir çözüm getiriyorsa, onu keşfedene kadar durmayacaktım.

Drake yüzünü buruşturarak, "Sadece bir şey," dedi.

Kıpırdamadım, bugün bir şeyi daha kaldırılabileceğimden gerçekten emin değildim. "Öyle mi?"

"Bilmen gerektiğini düşündüm. Ruby, Lugh'un torununun bizi takip etmesine izin vermememiz gerektiği konusunda çok netti. Eğer bunu yapmaya kalkışır, görüldüğü yerde öldürülecektir." Drake başının arkasını ovuşturdu. "Mabette hoş karşılanmıyor. Unseelie kraliçesiyle olan bağları falan."

Başımı salladım ve ondan bir iz var mı diye açıklığı bir kez daha inceledim. "Bana söylediğin için teşekkür ederim. Ruby zaten bunu bana çok açık bir şekilde ifade etmişti."

Drake'in yanından ayrılarak mürettebatın ve vahşi fae'lerin önüne doğru yürüdüm. "Gidelim millet. Sessiz, hızlı ve tetikte. Düşman bir şirket var."

yakınlarda."

Hızlı bir yürüyüşe geçerek yolu açtım, hâlâ Lan'ın varlığına dair beni uyarabilecek herhangi bir sese karşı tetikteydim.

"Umarım bunu duymuşsundur, seni lanet olası moron," diye mırıldandım nefesimin altında. "Seni öldürecekler. Benden uzak dur."

Bir esintinin en hafif fısıltısı yanağımdan geçti ve tesadüf olması gerekse de, duymuş olabileceği umuduyla gözlerimin kısa bir saniyeliğine kapandığını hissettim.

Lan'ın beni takip edip yaşayamayacağı bir yer vardı çünkü orada onu görebilecek kadar güçlü bir dev vardı.

Ve doğruca ona doğru gidiyordum.

OceanofPDF.com

Isonraki birkaç saat boyunca kuzeye yönelerek ve hafifçe batıya açılarak grubu hareket ettirdi. Drake'i tekneye dönmek yerine yaya olarak devam etmemiz gerektiğine ikna etmeyi başarmıştım.

Sığınağa giden etkili bir rota. Bana korkak diyebilirsiniz ama şu anda suya güvenmiyordum. Eğer tehlikede olacaksam, ki bugünlerde bu daha olası görünüyordu, o zaman sağlam, *kuru* topraklarda tehlikede olmak isterdim.

Belki Faolan beni de motive etmişti. O -başka bir şey değilse bile- sözünün eri bir Fae'ydi. Ve kraliçesine ettiği yemin onu zor bir duruma soktu.

Görünmez piçin yakınlarda olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Kılıcı nereden buldun?" Drake bir başka kalın fidan demetinin arasından geçerken sordu.

Unseelie kraliçesi tarafından bana verilen kalan kılıcın sapına dokundum. İki kılıç ve bir kalkan ve elimde kalan tek şey buydu.

"Bir arkadaş," dedim. Gözlerinin etrafındaki çizgilerin gerginleştiğini görmek için baktım. Kıskançlık mı? "Lan değil, bir kadın arkadaş." Gerçek muhtemelen bir dışlanmışın hoşuna gitmezdi.

Yüz ifadesi yumuşadı ve ben de başımı salladım.

"Özür dilerim, sadece ... iki eli var." Bana alaycı bir gülümseme attı. "Şimdiden benden bir adım önde."

Etrafımızda birkaç kıkırdama gürlledi.

"Ha ha," diye karşılık verdim. "Bak, dediğin gibi biraz karışık ama çözdüğümde sana haber veririm." Denize düşmeden önce beni ve Lan'ı teknede öpüşürken gördüğünden emindi, o yüzden bu küstah cevap dudaklarımdan kolayca döküldü.

"Biliyorum. Yine de beklediğim için mutluyum, inan bana." Sesini alçaltarak yaklaştı. "Ama bir şansım var mı güzelim? Hiç mi?"

Vay canına, bu çok cesurcaydı. Bu da bir çeşit tahrik ediciydi. Ve eğer dürüst olursam ... "Evet." Bana doğru uzandı, ben de parmağımı kaldırdım. "Ama-"

"Ama?"

"*Ama* önce halletmem gereken şeyler var. Neredeyse sürgünde olduğum ve her iki mahkemenin de ellerinden gelse kellemini alacağı gerçeği." Yüzümü buruşturdum. "Her türlü sağlıklı ilişkiye elverişli bir hayat diyemem." Underhill ve ruh ziyaretçilerimden bahsetmiyorum bile. *Ugh*.

Drake göz kırptı. "Hâlâ bekliyorum. Ben hallederim. Bu konuyu sık sık tekrar ele alacağımıza söz ver, tamam mı? Şansımı kaçırmak istemiyorum."

Dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım. O kadar kaygısızdı ve herhangi bir duvardan o kadar yoksundu ki. "Anlaştık." Hayatta olduğumu varsayarsak ve gerçeği, tüm gerçeği ve sadece gerçeği bildiğinde beni hâlâ isteyeceğini varsayarsak, yardım et bana tanrıça.

Gece çöktüğünde, kampımız için baldıran ağaçlarından bir koru seçtik ve dallar benden birkaç fısıltı ve ardından bir teşekkürden sonra içe doğru eğildi. Çivit mavisi büyümler dalların koyu yeşiliyle karışarak onları bir örtü haline getirdi. Mükemmel değildi ama bizi meraklı gözlerden saklamaya yardımcı olacaktı.

Yabani fae'lerden biri aynı şeyi ağacın dibindeki çalılarla yaptı ve neredeyse küçük bir kulübe yapmak için gövdelerin arasına ördü.

"Sadece küçük bir ateş," dedim içeri girerken. "Şansımızı zorlamamıza gerek yok." Şimdiye kadar insanlardan ne bir post ne de bir kıl görmüştük. Bunun iyi bir şey olduğuna, belki de Üçgen'deki gizemli insan kayıpları söylentilerinin onları peşimize düşmekten korkuttuğuna inanmak istiyordum ama yokluklarıyla ilgili tuhaf bir his vardı içimde. Belki de son zamanlardaki hayat beni şüpheli bir kaltağa dönüştürmüştü. Her iki durumda da gardımı düşürmüyordum.

Vahşi fae'lerden ikisi yarı karanlığın içinde kayboldu. Bu kadar kuzeyde gün ışığı çok az olduğundan sadece gündüzleri seyahat edebiliyorduk ve birkaç mil boyunca karanlığın içinde ilerlemiştik. Bizi avlayan insanlar bunu yapmaya daha az meyilli olacaklardı.

Umuyordum.

Ateş küçük alanı ısıttı ve ilk karşılaşmamızda delilikten muzdarip olan vahşi fae'ye daha yakından bakma şansım oldu. Yoland'ın solundaki benden yaklaşık yirmi yaş büyük görünüyordu, uzun sakalına aklar düşmüş ve gözlerinin etrafına derin çizgiler kazınmıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" Oturup bacak bacak üstüne atarken sordum.

Başını yukarı kaldırdı. "Tuhaf. Tuhaf hissediyorum. Adım Markin. Sen Kallik ol, tabii ki. Ben Markin. Markin."

Doğru. Adının Markin olduğunu tespit etmiştik. Yine de gülmedim. Vahşi Fae'lerin kenarları biraz cilasız olabilir.

Ona baktım ve duyamadığım bir şeyler daha mırıldandıktan sonra başını sallayınca tüylerim diken diken oldu.

"Bana nasıl hissettiğin hakkında biraz daha bilgi verebilir misin?" Kalbim daha hızlı atarak sordum.

"Sanki bir şey kafamın içine girmeye çalışıyormuş gibi." Sesi ani bir İrlanda aksanıyla kalınlaştı.

Cinnet mi delilik mi? "Markin. Beni dinle. Vahşi mi hissediyorsun? Sebepsiz yere saldırmak ister gibi? Yoksa gerçekten yapmak istemediğin bir şey mi yapman söyleniyor?"

Bana komplocu bir aptal diyebilirsiniz ama son zamanlarda benim ve diğerlerinin başına gelenlerin tek sorumlusunun Underhill olmadığını *biliyordum*. Bunu çözmem gerekiyordu.

"Delilik değil. Başka bir şey. Anlamadığım kelimelerle fısıldayan bir şey." Gözleri bana dikildi ve genişledi. "*Seninle* konuşmak istiyorlar."

İstediklerini yaptıktan sonra beni kazıklayan lanet ruhlu insanlar olmasalar iyi olur.

Boğazım düğümlendi ve yavaşça ayağa kalktım. "Ben dışarıda olacağım. Drake, Markin'e yakın dur."

Bakışları üzerimde kaldı ama bir kez başını salladı.

Kulübemizin kalın çalılarla örülü duvarlarını iterek geçtim ve ciğerlerime derin bir nefes çekerek gecenin karanlığına adım attım.

Belki de her şeyi yanlış anlamıştım.

Belki de Underhill beni istemiyordu, belki de ruhlar beni kendi iradeleriyle kapıya yönlendirmişlerdi.

Belki de . . .

İç çekerek gece kuşlarının sesine kulak verdim ve bir arkadaşımın şakayla karışık yapabileceği gibi sırtımı iten rüzgârın nefesine gülümsedim. Duyu organlarımın beni ormanın sakinleştirici karanlığına götürmesine izin verdim.

Ama sesler kesilip gözlerim ilerideki çıplak bir hareket fısıltısına takılınca yavaşça kılıcımı çektim. Görünüşe göre bu gün bitmemişti.

Hareket, Yarrow'u yiyen canavarınkine benzer, parıldayan gri bir büyü ışıltısıydı. İki ağacın arasına girdi ve ben de onu uzaktan takip etmeye başladım.

Bu tür bir büyüü daha önce sadece bir kez, birkaç gün önce gördüğüm düşünülürse, bir anlam ifade etmeyecek kadar tesadüfi görünüyordu.

Durakladım ve nefes alışımı yavaşlattım, büyümü çağırırken herhangi bir arkadaş işareti olup olmadığını dinledim. Muhtemelen Faolan yakınlardaydı; yere yığılmış uzaktan izliyor ya da her adımımı takip ediyordu.

Şu anda ona odaklanmış değildim.

Derin çivit mavisi gecenin siyahına karşı parlıyordu ve ben onun içinden baktım. Parıldayan gri kütle Civanperçemi'ni yiyen yaratıkla aynı değildi; daha da büyüktü, bazı küçük devlerin boyutlarına yaklaşıyordu. Adımları neredeyse bir kara kelpininki kadar ağır, bana doğru hantalca ilerliyordu. Kolları yanlarından gevşekçe sarkıyor, eklemleri dizlerine sürtünüyordu ve yüzü kurt, insan ve tanımlayamadığım bir şeyin garip bir karışımıydı. Uzun saçları yüz hatlarının çoğunu kaplıyordu.

Kılıcımı aramızda tuttum, tehdit etmiyordum ama yer de vermiyordum. "Yaşlı olan." Avuç içim ona bakacak şekilde başparmağımla parmak işareti yaptım. "Bana ne ihtiyacın var?" Evet, çok resmiydi ama yaratık yaşlı hissettiriyordu.

Bir ölüm rüzgârı bana doğru yuvarlandı, iğrenç kokusu bağırsaklarımı hiç de hoş olmayan bir şekilde altüst etti. Boğazımı sıkıan öğürme refleksini geri çektim.

Yaratık ağzını açtı ve Tlingit dilinde konuşmadan önce alçak bir hırıltı çıkardı. "*Beni takip edin.*"

Bununla birlikte, arkasını döndü ve diğerlerinden, sığınaktan uzakta, ormana doğru yol aldı.

Tehlikeli, elbette. Ama belki de bu yaratık etrafımda dönen olayları anlamama yardımcı olabilirdi. Bu ruhlar kesinlikle söylediklerinden daha fazlasını biliyorlardı ve bu noktada bana atacakları her kısıntıyı kabul ederdim.

Canavar beni ormana doğru götürdü ve ağaçlar seyreldi. Kısa süre sonra, çoğunlukla donmuş bir gölün önünde durduk. Buz düzlemi ayın ışığını yansıtıyor ve dünyayı ruhani bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Ciddi olamazsın," diye mırıldandım.

Yaratık kusursuz bir Tlingit diliyle, "*Underhill'i bulmak istiyorsan beni takip et,*" dedi. Ruh rehberim şimdi hangi cehennemdeydi? Hani şu bana benzeyen? Bu kararı vermemde bana yardımcı olması için bir başparmak yukarı ya da aşağı kullanabilirdim.

Yaratık gölü geçmeye başladı. Buz çatladı ve inledi, ağırlığının altında esnedi ve devasa canavarın attığı her adımda nefesimi tuttum, canavarın doğrudan göle düşmesini ve buzlu bir mezar bulmasını bekliyordum.

Ama buz tuttu.

Bu da gelecekteki uzun ömrüm için olumlu bir işaretti. Geçici bir adım attım. "Bu delilik." Bilinmeyen bir yaratığın peşinden tehlikeye doğru gidiyordum ve belki Faolan dışında kimse nereye gittiğimi bilmiyordu. *Delilik.* Eğer öğrenirse Cinth bunun için derimi yüzerdi.

Beni ikinci adımı atmaya iten tek bir şey vardı.

Underhill'i bulmak istiyordum. Bu işin bitmesini istiyordum.

Kılıcımı bir kenara bırakıp yüzey boyunca ayak sürüyerek ilerledim ve beni dinleyecek herhangi bir tanrıya düşmemem için dua ettim. Ayaklarımı durdurmakla tehdit eden panikle savaşıırken, soğuğa rağmen ter yüzümden ve omurgamdan aşağı perçemler halinde kayıyordu. Eğer bu buz kırılırsa, suyun içinde ve bir buz tabakasının altında sıkışıp kalacaktım.

Boğulurdum.

Ayaklarım kıyıdan üç metre uzakta durdu. "Bunu yapamam."

Yaratık durakladı ve dev bir eldiveni kaldırarak gölün karşısını işaret etti. *"Yapmalısın, Küçük Kıvılcım."*

Küçük Kıvılcım. Neden ruhlar bana böyle seslenip duruyordu? Ve beni siktir et, gölün üzerinde başka bir şey parıltıyor, ısıltıyor ve ışığı kardan ve suyun donmuş yüzeyinden daha fazla yakalıyordu.

"Olamaz," diye fısıldadım.

Bir kapı.

Underhill'e mi?

"Yaz gündönümünden önce kapıyı açmalısın," dedi yaratık ve sonra sanki uyanıyormuş gibi dalgalandı. Gözlerini kırıştırdı, homurdandı ve sertçe bana baktı, ağzından alçak bir hırıltı dökülüyordu.

Anne. Şerefsiz.

Az önce bu adamı kontrol eden şeyin artık gittiğine dair içimde bir şüphe vardı. Tekrar barış işareti yaptım ama yaratığın hırıltısı beni ve güzel el hareketlerimi umursamadığını gösteriyordu.

Bana en yakın kıyıya doğru koşmak mı? Ya da mesafeyi iki katına çıkarmak için, koca canavarı *geçip* kapıya ulaşmak için mi?

Felç edici su fobim beni kolay kaçış yolunu seçmeye itti ama yaratık bana doğru bir adım attığında sola doğru kaçarak kapıyı tercih ettim. I

Bu kadar büyük bir yaratıktan kolayca kaçması bekleniyordu.

Etrafından dolanırken ayak sesleri arkamdaki buza çarptı ve göl yüzeyi büküldü. Oh, kahretsın!

Üzerinde bulunduğum bölüm lanet bir buzdağı gibi çatladı ve gevşedi. Bir zamanlar sağlam olan zemin daha çok ölümün denge tahtasına dönüşürken kollarım rüzgârda savruluyordu.

"Kes şunu," diye bağırdım. "İkimizi de öldüreceksin!"

"Böylesi daha iyi," diye homurdandı ve ben şok olmuş bir halde ona sertçe baktım.

"Huysuz piç," diye bağırdım ve gevşek buzdan daha sağlam olduğunu umduğum zemine sıçradım.

Evet, o kadar da değil.

Buz yana doğru kayarken ve alt bedenim suya batarken çığlık attım, gevşek kısım beni daha büyük levhaya sıkıştırdı. Kendimi kurtarmak ve ayağa kalkıp tekrar buz kütlelerinin üzerine çıkmak için tekmelediğimde bacaklarım yandı ve hızla uyuştı.

Arkamda yaratık gelmeye devam ediyordu, kapana kısıldığım için ayak sesleri artık daha yavaştı. Tekrar tekrar çıkmaya çalıştım ama buz kayarak elimden kurtuldu ve beni tekrar suyun içine itti.

"Çabalarından şüphe ettiğim için özür dilerim Rose!" O karakter hakkında ne kadar kötü düşündüğümü düşünerek bağırdım. O kapıda Jack'e yer açabilirdi. Daha çok çabalayabilirdi. Ancak buz beni hapsetmek için savaşıırken, onun içinde bulunduğu durumu hızla donan kemiklerime kadar hissettim.

Siktir et Jack'i. Bu koşullarda her kadın kendi başınaydı.

Ağır ayak sesleri kesildi ve sanki altı yüz kilo ya da daha ağır değilmiş gibi buzun tam kenarında duran yaratığa baktım.

"Geber," diye homurdandı ve ayağını kaldırarak beni suyun altına itmek için başımın üstüne koydu. Yoğun soğuk göğsümün etrafını sardı ve tekrar kurtulmak için tekmelediğimde panik, tutuşunu daha da sıkı hissettirdi.

Yaratık ayağını geri çekti ve buz başının üzerine kapandı. Hayır.

Hayır.

Hayır, *hayır!*

Çılgınca, vücudumu saran soğuğun şokunu ve acısını görmezden gelerek, bir boşluk bulmak için mücadele ettim. Suyun altında nefes alabilir miydim? Evet, bir süreliğine. Ama panik bunu gerçekten zorlaştırdı!

Ağzımdan baloncuklar fışkırdı ve sudaki bir akıntı beni aşağıya doğru sürükledi. Ayaklarıma baktım. O zaman akıntı yoktu.

Bir el.

Bu oydu. Ruh rehberim beni aşığı çekiyordu.

Nefes al. Söylemediğı tek kelime zihnimde yankılandı. *Soğuk kaybolacak.*
Nefes al, Küçük Kıvılcım.

Dediğini yaptım ve kendimi rahatlamaya zorladım - suyun oksijeninin içimden akmasına izin verdim.

Onun peşinden yüzecek kadar kendimi toparlayana kadar beni peşinden sürükledi, kaslarım soğuğa karşı kenetlendi. Savaşıyordum.

Bacaklarım çok ağırdı.

Yaratığı birkaç dakikalığına kontrol etmiş ve sonra bunu yapma yeteneğini kaybetmiş miydi? O canavar ölmeme istemişti.

Neden? Tüm bunlar neden oluyordu?

Beni göl boyunca uzak kıyı şeridine götürdü ve buzun ince olduğu yerden yukarı ve suyun dışına çıkardı. Tökezledim ve dizlerimin üzerine düştüm, çalkalanan zihnimin yarattığı düşünceleri hızla kaybediyordum. Bedenimin geri kalanıyla birlikte zihnim de uyuşmuştu.

"Neden? Kapı aralığı. Gitti," diye nefes nefese kaldım.

İlkinden bahsetmiyordum bile. Ya da ikincisinden. Bu aptal gölün karşısında gördüğüm ve az kalsın ölmeme neden olacak olanı kastetmiştim.

Parlayan kapı sanki hiç var olmamış gibi yok olmuştu.

"Seni diğerlerinden uzaklaştırmam gerekiyordu," dedi ruh rehberim usulca. Büyüsü onun etrafında kıvrıldı -indigo, tıpkı benimki gibi- ve bir ateş yaktı. "Seni amacından uzaklaştırıyorlar. Amacından."

"Yem miydi?" Hırladım. "Lanet bir ışık gösterisi mi?"

Söndü, ateş sessizlik içinde çıtırdayarak söndü. *Tabii ki* soldu. Aptal ruh.

Düğmeleri ve deri bağları çözmekte zorlanan sert parmaklarımla kıyafetlerimi çıkardım. Beni öldürmeye çalışan devasa yaratıktan hiçbir iz yoktu.

"Bu çıplak-soğuk saçmalığı artık eskidi," diye fısıldadım, ateşin yanına oturmuş, titriyor ve kığım donuyordu.

"Yine mi çıplak?"

Lan ortaya çıkıp yanıma oturduğunda göğsümü tutarak irkildim.

"Sadece benim şansım gibi görünüyor," dedim ekşiyerek. "Ya da senin şansın, beni bu halde bulup duranın sen olduğunu düşünürsek."

Dudakları seğirdi. "Gerçekten şanslıyım."

OceanofPDF.com

Ikıpırdandı ve belimdeki bir sızı yüzünden yüzümü buruşturdum. Arkama uzanarak rahatsız edici taşı buldum ve kaldırıp attım.

"Uykunda bana taş atıyorsun. Bunu okumalı mıyım?"

Lan'ın sesi etrafımı sardı. İnledim.

"Saat kaç?"

"Öğleden sonra."

Ne oldu? Gözlerim birden açıldı. Düz bir şekilde yuvarlanarak, sık ağaçların arasından gökyüzüne baktım. Güneşin konumuna bakılırsa haklıydı.

"Ne kadar uyudum?"

"Uzun zaman oldu, Yetim. Benden çok daha uzun. Yapman gereken bazı şeyler vardı."

Hiç uyumadım. Ve orman zemini pek rahat olmasa da, yuvarlanıp tekrar uyuyabilirdim. "Hiç uyudun mu?"

Alaycı bir şekilde sııttı. "Kulağında horlayan bir senfoni varken bunu yapmak zor."

Ben horlamadım. Horlamadım mı?

"Evet, Kallik. Uyudum." Lan bana bir su tulumu uzattı ve ben de yanında uyuduğumuz gölün dişleri donduran suyundan yudumladım. Ruh rehberinin ateşi artık tek tük alevler çıkaran erimiş korlar halindeydi.

"Kaybolma eylemin hakkında konuşacak mıyız?" Su tasını geri uzatarak talep ettim.

Bir omzunu kaldırdı. "Bu konuda anlamadığın bir şey var mı?"

"Sadece beni uyarmadığın ya da sana ulaşmam için herhangi bir yol göstermediğin kısım. Benim kitabımda bu, pislik eğilimlerini gösterir."

"Belki benimle iyi geçinirsen, Yetim, bir gün seni aydınlatırım."

Evet. Ben söyledim. Pislik.

Lan bana baktı. "Dün gece neden yine sıırıslıkam olduğunuzu sorabilir miyim? Yüzmenin ne yeri ne de zamanı."

Kaşlarım kalktı. "Fae koca ayakla olan kavgamı görmedin mi?"

Sustu.

Görünüşe göre öyle değilmiş. "Ruh rehberim diğerlerinden uzak durmamı istedi. Underhill partime hoş gelmediler. Sonra benden hoşlanmamış gibi görünen iri bir adamla karşılaştım."

Gerçi başlangıçta Underhill tarafından ele geçirildiği sırada fazlasıyla yardımcı olmuştu - Tlingitçe konuşabilmesinin kontrolün onda olduğu anlamına geldiğini varsayarak.

"Ruh neden seni diğerlerinden uzak tutmak istiyor?" diye sordu, bakışlarını kısarak.

Omuz silkme sırası bendeydi. "Emin değilim."

Doğruyu söylemek gerekirse, dün geceki numarasından sonra güvenimi biraz kaybetmişti. Hatasını düzeltmek ve beni boğulmaktan kurtarmak için çabalamıştı ama bütün bunlar güvenilir olmadığını gösteriyordu. Eğer burada gerçekten Underhill'e açılan bir kapı olsaydı, o zaman evet, belki onu dinlemeye meyilli olabilirdim. Bu haliyle mi? Oyuna getirilmekten hiç hoşlanmıyordum.

Bir karibu açıklığa doğru ilerledi ve Lan doğruldu, bana bir bakış attı.

"Hey, Ruby," dedim sakince.

Eğer o değilse çok komik.

Ren geyiği kocaman başını eğdi. "Kraliyet Hanesi'nden Kallik, selamlar." Boynuzlu hayvan Lan'a baktı. "Ve sen, Lugh'un torunu."

"Memnuniyetle," diye yanıtladı Faolan.

Alaycıydı. Gerçi dürüst olmak gerekirse Ruby onun ölmesini istiyordu. "Ne var ne yok?" Deve sordum.

Ren geyiği ateşe yaklaştı. "Sana sığınakta ihtiyacım var, Kallik. Ama senden beklentilerimde gerçekçi olmadığımı fark ettim." Hayvanın iri gözleri Lan'a doğru kayd ve geri döndü. "Ayrıca belki de dışlanmışlara olan yakınlığının ve son zamanlarda mahkemeler tarafından gördüğümüz muamelenin, her iki mahkemenin tebaasına karşı haksız bir önyargı yaratmış olabileceğini düşünüyorum. Bir zamanlar hepimiz Seelie ve Unseelie'ydik."

"Neydin sen?" Soru dudaklarımdan döküldü. Ren geyiği bir ayağını yere vurdu. "Unseelie, genç olan." *Ha.* Seelie'yi seçerdim.

Ruby tekrar konuştu. "İşte benim uzlaşmam. Eğer Lugh'un torunu mabetten çıktıktan sonra üzerine bir tılsım yerleştirmeme izin verirse, ki bu tılsım ona mabedin yerini ve orada yaşananları unutturacak, o zaman senin yanına girmesine izin veririm."

Vahiyler iyi ve güzeldi ama bu ani fikir değişikliğinin bir şeyden kaynaklandığını hissediyordum. Mabette ne halılar dönüyordu?

"Mabede girmeme izin verecek misiniz?" Lan kaşlarını çatarak cevap verdi.

"Bu şartla, evet. Benim kavgam diğer fae'lerle değil ve Kraliçe Elisavana'dan saklayacak hiçbir şeyim yok. Dahası, soyunuz kendi adına konuşuyor."

Lan homurdandı. "O zaman annemle tanışmadın."

Duruşunu inceledim ve Ruby ile birlikte gelen sertliğin kaybolduğunu fark ettim. Şaşırmış görünüyordu. Eğer tahminim doğruysa, Faolan Ruby'nin bir santim bile kımlıdamasını beklemiyordu.

Ren geyiği Ruby'nin kahkahasının bir benzerini attı. "Lugh'un kendisinden bahsediyorum. Bazen büyüklük bir nesil atlar. Tıpkı annende olduğu gibi."

Faolan birkaç kez gözlerini kırıştırdı.

"Tılsım," dedim karibuya. "Ona zarar vermeyecek ya da sığınakta geçirdiği zaman haricindeki anılarını yok etmeyecek, değil mi?"

"Hayır, genç olan. Tanrıça üzerine yemin ederim ki ona zarar gelmeyecek ve konuşmadığımız hiçbir şeyi kaybetmeyecek. Elbette onu mabetten uzak bir yere bırakmak gerekecek."

"Bununla ilgili bir sorun var mı?" Faolan'a sordum.

Avatara bakarken Lan'ın kara gözlerinde garip bir ışık vardı. "Bununla ilgili bir sorun yok. Herhangi bir şekilde girmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Ne olursa olsun, bir evi kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ve sonrasında başkalarını içeri almanın ne kadar zor olduğunu da biliyorum."

Sözleri kalbimde yankılanırken ona bakmamaya çalıştım.

Yetimhanedeki herkes benzer şeyler hissetmişti ama *Lan* aynı şeyi farklı bir şekilde yaşamıştı. Ailesi onu evlatlıktan reddetmiş ve ona gerçek bir yuva vermeyi reddetmişti. Aklının bir köşesinde, bir parçası

Faolan her zaman Unseelie evini kaybetmekten korkmuş olmalı. Ben dahil herkesten uzak durmasına şaşmamalı.

Ayağa kalktım. "Hemen yola çıkıyoruz."

Ruhani rehber aynı fikirde olmayabilirdi ama yine de tüm bunların cevabının sihrimde yattığını hissediyordum. "Ruby, şu anda her şeyin çılgınca olduğunu biliyorum, ama eğer çok zahmet olmazsa, geri döndüğümde biraz daha büyü dersi almak istiyorum."

Ren geyiği başını tekrar eğdi. "Benim için onurdur. Buradan kuzeydoğuya doğru gidin. Drake ve diğerleri yarın akşama kadar kapılara ulaşmış olurlar ama ondan sizi karşılamak için girişte kalmasını isteyeceğim."

Başımı sallayarak silahlarımı kontrol ettim. "Anladım."

Faolan ateşe su döktü ve ardından su tulumunu yeniden doldurmak için göle doğru yürüdü.

Duyamayacağı kadar uzaklaştığında sesimi alçalttım. "Gerçekten sorun nedir, Ruby?"

"Kral Aleksandr'ın ölümü bir an için sarayları birbirine düşürdü ama Elisavana ne yazık ki Kraliçe Konsolos Adair ve Kral Josef'in aklını başına getirdi. Kendilerini bize karşı bir savaşa hazırlıyorlar ve sizin uzmanlığınıza çok ihtiyaç var."

"Hepsi bu kadar olamaz," diye üsteledim.

Ren geyiği Lan'a doğru baktı. "Çılgınlık yayılıyor. Yakında kontrol edebileceğimin ötesine geçecek. Drake son Underhill girişine ne olduğunu rapor etti. Gecikmeden büyüünüzü keşfetmemiz gerektiğini hissediyorum."

Bir nefes verdim. Saygı duyduğum birinin kararımı desteklediğini duymak gerçekten güzeldi. "Ben de aynı şeyi hissediyorum. Ve bak, delilik konusunda yardımcı olabilirim. Karşılaştığımız bazı vahşi fae'lere iyi gelen meyveler yetiştirmiştik. Bunu tekrar yapabilir miyim bilmiyorum ama belki sen bana yardım edebilirsin? En azından o zaman senin arpın dışında güvенеbileceğimiz bir tedavimiz olur."

"Başka bir tedavi mi diyorsunuz? Bu heyecan verici bir olasılık ve keşfetmeye hevesliyim. Halkımı gerçeğe bağlı tutma çabasından dolayı kendimi yorgun hissettiğimi itiraf etmeliyim."

Diğer taraftaki devi hayal etmeye çalışarak karibuyu inceledim. Şu anda endişeden aklını kaçırmış olmalıydı ama büyüünün nasıl kopyalanacağını bulabilecek biri varsa o da Ruby'ydi. "Bunu çözeceğiz."

Ren geyiği başını eğdi. "Sana teşekkür ederim, genç adam. Bana umut veriyorsun. Seni yakında göreceğim."

Eğer ruhani rehberim izin verirse. Ama daha fazla parıltılı gri yaratık ve belki gerçek, belki sahte patikalar tarafından yoldan çıkarılmamaya kararlıyım. Şimdiye kadar, ruh rehberlerini takip etmek duruma yardımcı olacak hiçbir şey yapmamıştı. Daha fazla yanıt aldığımda, kendimi hazır hissettiğimde onlardan yardım isteyebilirdim.

Ama buzlu bir gölün üzerinde başka bir fae kocaayağı takip etmiyordum.

Lan ve ben koşarak yola çıktık ve başlangıçta halsiz olsam da, vücudum ve zihnim çok ihtiyacım olan uykuyu aldığım için çok daha açıktı. Sadece bir ya da iki hafta daha iyi gecelere ihtiyacım vardı ve ogre demlemiş biri olarak mutlu olacaktım.

Sadece su için durarak hızlı bir tempo tutturduk. Gün ışığı kısa sürede kayboldu ama ben artan karanlıkta ilerlemeye devam ettim, Faolan da peşimden hızla geliyordu.

Diğerimiz birkaç saat uyurken sırayla nöbet tuttuk ve sonra tekrar koşmaya başladık.

Kuzeydoğu.

Mabede.

Alp ormanını arkamızda bıraktık, çevremiz çorak kutup tundrasına dönüştü, ayaklarımızın altında çıtırdayan yeşil, telli çalılarla bezeliydi. Yolumuza devam ederken etrafımızda yükselen dağların yamaçları gevşek taşlardan oluşuyordu ve bazı uçları hâlâ karla kaplıydı.

Burası -nerede olursak olalım- neredeyse tamamen el değmemiş görünüyordu. Herhangi bir yol ya da patika göremedim. Vahşi yaşam çok yaygındı ve tarih öncesi ve bozulmamış hissi karşısında göğsümde bir huşu duygusu yayıldı.

Güneş tekrar batmaya başladığında kendimi koşunun ritmine kaptırmıştım ve Drake'in el sallayan halini gördüğümde neredeyse bu kadar yakın olduğu için hayal kırıklığına uğrayacaktım.

Yavaşlamalarını ve durmalarını sağladığımda bacaklarım şikayet etti. Faolan da yanımda aynı şeyi yaptı.

Drake ıslık çaldı. "İkiniz iyi zaman geçirmişsiniz. Daha dün geldik. Ruby sizin gelmenizin yarın sabahı bulabileceğini söyledi." Bakışları üzerimdeydi ama zayıf bir gülümsemeden fazlasını sunamayacak kadar yorgundum.

"Çok koştuk."

"Koştun," diye homurdandı Lan. "Yetişmek için çok koştum."

Yorgun görünüyordu. Midem homurdandı ve Drake sırtıttı. "Hadi, ikinizi de içeri alalım."

Onun yanına yürüdüm. "Burası da neresi? Hiç böyle bir şey görmemiştim. o."

Drake yüzünü buruşturdu. "Sanırım insanlar oraya Kuzey Kutbu'nun Kapıları diyor. Burası bir milli park. İçeri girmenin tek yolu uçmak ya da yürümek. Bu da burayı bizim için mükemmel kılıyor." Tekrar Faolan'a baktı ama bir şey söylemedi.

Ruby'nin Lan ile yaptığı anlaşmadan haberi var mıydı? Öyle olduğunu varsayıyorum, ama Drake'in bundan hoşlanmadığı açıktı ve nedenini tahmin edebiliyorum.

Onu en yakın dağın eteklerine kadar takip ettik.

"Diğerleri içeri girebildi mi?" Artan gerginliği örtmek için sordum. "Vahşi Fae de mi?"

Drake başını salladı. "Sanırım diğer dışlanmışlarla birlikte oldukları için rahatladılar. Dışarıda deli ve yalnız kalanları düşünmekten nefret ediyorum."

Bir de bana sor.

Aniden durdu ve neredeyse ona çarpıyordum. Burası mıydı? Etrafına baktım ama her yönde kilometrelerce görebildiğim diğerleriyle aynı tundra parçasından başka bir şey göremedim.

Drake nefesinin altında bir şeyler fısıldadı. Onları ayırmaya çalıştım ama eski bir tılsım çalışmasına benzeyen bir şekilde birbirlerinin içine aktılar. Drake ilahiye tek elinin hızlı parmak hareketleriyle eşlik ediyordu ve ben bulanıklığı yorumlamaya çalışmaktan çabucak vazgeçtim.

Lan arkamdan bir nefes çekti ve ben de başımı kaldırdım.

"Yukarıların ve aşağıların tanrıçası," diye fısıldadım.

Önümüzde devasa kapılar duruyordu, tepesini göremeyeceğim kadar yüksek ve yüz kişilik bir ön safın hep birlikte geçebileceği kadar genişti. Kanatlı fae'ler yukarıda daireler çizerek uyarı çığlıkları atıyorlardı.

Karın derinliğinde bir iniltiyle, bir kapı içeri doğru çekilmeye başladı.

Aradaki boşluk kayarak geçebileceğim kadar genişlediğinde ağzımı kapatmayı başardım. Geçidi kontrol eden devasa mekanizmaların etrafında dönen devlere bakakaldım.

İnanamayan gözlerim kalabalık Arnavut kaldırımlı sokakları incelerken kahkahalar ve bağırışlar kulaklarımda çınlıyordu.

Drake homurdandı. "Bu başka bir şey, değil mi?"

"Başka bir şey," diye mırıldandım. Çadırlar ve yemek kuyruklarıyla dolu bir sığınak bekliyordum. Burası bir *şehirdi*. Çalışan, işleyen ve köklü bir şehir. "Burası ne kadar büyük?"

"Sığınak ihtiyaç duyuldukça büyüyor. Dışlanmışlar arasında bazı güçlü fae'ler var ve burayı uzun zaman önce onlar yarattı. Burada her zaman gelip giden bazılarımız var, ama ilk defa hepimiz

toplandı. Dürüst olmak gerekirse, tekrar daha büyük bir Fae grubunun parçası olmak güzel. Uzun zaman önce burada toplanmalıydık."

Sesindeki hüznü dinledim. "Ruby'nin beni beklediğini biliyorum ama muhtemelen önce yemeğin gelmesi gerekiyor."

Göz kırptı ve Lan'ın kısık hırıltısını duydum.

Drake, "Midene bakılırsa, seni önce başka bir yere götürmeye cesaret edemem," diye şaka yaptı.

Sırıttım. "Akıllı adam."

Yüzümün önünden bir demet havuç uçtu ve sağımdaki bir tezgâhtaki kargaşaya doğru döndüm. İki dişi birbirine saldırıyordu ve bunun son pancar için yapılan bir kavga olmadığını anlamam uzun sürmedi. Birbirlerini öldürmeye çalışıyorlardı.

Birini eğitim grubumdan tanıdığım iki silahlı muhafız

-Bir anda üzerlerine çullandılar, onları birbirlerinden ayırdılar ve yüzlerine öyle bir toz üflediler ki iki kadın da sersemledi.

Kadınlar götürülürken kalabalık üzüntüyle mırıldandı. "Delirdiler mi?" Mırıldandım.

Drake'in ağzı aşağı çekildi. "Bu giderek daha sık oluyor." "Onlara ne olacak?" Lan sordu.

Tek kollu fae eğildi ve bir havuç aldı. Tozunu alıp bana uzattı. "Eğer bu seni gerçek bir yemeğe kadar idare edecekse, sana göstermekten mutluluk duyarım. Ruby nasıl olsa orada olacak." Bakışlarımı yakaladı ve gözlerinde, daha önce etrafımızı saran mutlu dışlanmışları saran aynı hüznü gördüm. "Seni uyarıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Hoş bir manzara değil."

Bu noktada, farklı bir şey beklemezdim.

D Tırmık bizi hiç durmadan şehrin en işlek kavşaklarından geçirdi. Acelesi varmış gibi görünüyordu. Kendisi gibi davranmıyordu. İçimde büyüyen huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalıştım ama şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe, insan kalabalığının ve en az Seelie sarayındaki fae sayısı kadar vitrinin yanından geçtikçe, sonunda omzuna bir el atarak onu durdurmak zorunda kaldım. "Drake, her şey yolunda mı? Garip davranıyorsun."

Bana baktı, şaşkınlıktan yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Çok mu hızlı yürüyorum? Kusura bakmayın, ikinizin de gelmesini bekliyordum. Yemek ve banyo yapma isteğim belli oluyor." Ben başka bir soru soramadan gözlerini kaçırdı. "Hadi, bu taraftan."

Lan hemen arkamdaydı ve Drake tekrar dışarı çıkıp bizi Unseelie kalesinin bir kopyası gibi görünen yere doğru götürürken, Lan içimi ürperten iki küçük kelime söyledi. "Kendine dikkat et."

Beni uyarmasına gerek yoktu, yine de çabasını takdir ettim. Ayaklarımın altında ve etrafımızdaki havada titreşen belirsizliği neredeyse hissedebiliyordum ve kendimi dünyaya büyümlü merceğimden bakarken buldum. Biraz da korkuyla çivit mavisi büyümlü girdaplar halinde dışarı gönderdim, binalara ve insanlara dokundum.

Ama şimdi bana göründükleri gibi kaldılar, katı.

"Ne yapıyorsun?" Drake bir an için önümüzde kaybolunca Lan usulca sordu.

"Benim sihrim illüzyonları yok edebilir. I . . . Bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyorum. Sanki izlediğimiz şey bir insan filminin seti ya da onun gibi bir şey." Sığınağın gördüğüm şey olmasını istemediğimden değil. Dışlandıktan sonra güvenli bir yer fikri harika bir şeydi.

Belki de ruhun buraya gelmemem için yaptığı uyarı zihnimin bir köşesinde çalışıyordu. Ya da belki de bu, Seelie sarayına döndüğüm ve ertesi gün idamla karşı karşıya kaldığım duygusal bir geri dönüştü. Gizlice bileklerimi ovuşturdum, ağrım geçmişti ama hatırası hâlâ aklımdaydı. Demir bu yönden kötüydü, fiziksel yaralanma iyileştikten sonra bile aklınızdan çıkmıyordu.

Lan tek bir parmağıyla iyileşmekte olan yara izlerine dokunup büyüsünü onlara doğru iterken sarsıldım. Sağımızdaki sehpadaki çiçekler, büyüsünden gelen ısı derin acıyı dindirirken soldu . . ve başka hiçbir şey yapmadı.

Ona geniş gözlerle baktım. "Neden delirmedim ki?" Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Belki de bunu aşık?"

Durumun böyle olduğundan şüpheliydim. "Meyve olduğunu düşünmüyor musun?" Lan başını salladı. "O günler önceydi."

Nabzım hızlandı. "Ama belki de bizi iyileştirmiştir."

Şüpheli görünüyordu ve teorimin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım. Bu, meyvenin her şeyi değiştirebileceğini ummaktan beni alıkoymadı.

"Her ihtimale karşı burada test etmemeliyiz," demek için kendimi zorladım.

Faolan başını benimkine yaklaştırdı. "Anlaştık. Ama Yetim, biz yakında test edeceğiz."

Ellerimi kendime saklamak için mücadele ettim. Şansımı bilseydim onunla karşılaşmış ve sonunda kalabalık caddenin ortasında soyunup meşgul olurduk.

Sadece hayal edebiliyorum.

Mmm, evet. Onu çıplak hayal edebiliyordum ve ben de bundan çok zevk alıyordum. Anıların çağlayanında nefes almakta zorlanıyordum: Lan şatoda gömleğini çıkarırken. Ben çıplaktım.

Drake'in sırtına doğru koştum ve homurdanarak sıçradım ama o beni belimden yakaladı ve yanına doğru sürükledi. Kendimi onun kollarında kaskatı tuttum, içgüdülerim çılglık atarken rahatlayamıyordum ve aynı zamanda bana zarar verecek bir şey yapacağına inanamıyordum.

"O havucun işe yaramayacağına karar verdim," diye açıkladı. Geniş gözlü ifadesine baktım. ". . . Tamam."

"Yiyeceğ'e ihtiyacımız var." İki kez başını salladı. "Ruby'yi görmeden önce durup bir şeyler yemeye ne dersin? Ben tam yerini biliyorum. Cinth'in yemekleri kadar iyi değil ama burada bulabileceğ'in kadar yakın."

Gidip Cinth'ten bahsetmesi gerekiyordu.

Parmaklarım kalan kılıcımı almak için kaşınırken bile, arkadaşımın adını duymak içimde bir vatan hasreti dalgası yarattı. Kurtarılmamı planlayan oydu ve o zamandan beri onu görmemiştim.

Drake yüz ifademi anladı. "Ruby ondan sana bir şey getirdiğini söyledi. O iyi ve seninle iletişim kurmaya devam ediyor." Bana daha sıkı sarıldı ve arkamdan bir küfür mırıldandı.

Lan'ı görmezden geldim ama Drake'in sarılmasına karşılık vermedim. Onu itmek de doğru gelmiyordu. Sonunda "Teşekkür ederim," demekle yetindim. "Minnettarım."

Zaman Drake'in neden bu kadar garip davrandığını ortaya çıkarabilir. O zamana kadar, kartlarımı göğsüme yakın tutardım.

Tekrar göz kırptı ve bizi bir salonun sallanan ahşap yarım kapılarından geçirdi. Loş iç mekan, küçük ahşap masalar ve aynı anda devam eden birkaç kart oyunu ile eski bir Alaska altın madencilerinin otelinin içki alanı gibi görünüyordu. Barın arkasında uzun bir ayna asılıydı ve önünde sıralanmış içki şişeleri barmen sihrini konuşururken odayı yansıtıyordu.

Yine de gözüme çarpan şey bu değildi.

Tam karşımızda birkaç kadın duruyordu. Kadınlar dışlanmışlar arasında nadir bulunurdu. Fae ırkının düşük doğurganlık oranları nedeniyle, mahkemeler üreyebilen ve nüfusumuzun artmasına yardımcı olabilecek kadınları neredeyse hiç sürgüne göndermezdi. Ama bugün gözüme çarpan şey bu da değildi. Üç kadın belli ki para veren müşteriler arıyorlardı. Yüzlerindeki yenilgiyi gördüğümde içimdeki öfke alevlendi. "Ruby sığınakta bu tür şeylere izin veriyor mu?"

Drake omuz silkti. "Herkes hayatta kalmak için elinden geleni yapıyor, Kallik. Nasıl yapabilirlerse." Sonra beni düşüncelerim ve bir yığın öfkeyle baş başa bırakarak arka tarafa gitti.

En iyileri mi? Kadınların yüzlerindeki ifadeler bana bunun en iyileri olmadığını söylüyordu. Umutsuzca başka bir yerde olmak istediklerini görebiliyordum. Seks bir hediye idi, seçtiğ'in kişilere verilmeliydi. Suistimal edilmek için değil.

Drake dumanı tüten iki tepsi güveç, ekmek ve bir tabak tatlı ekmekle döndü. Birini bana, diğerini de Faolan'a uzattı. "Ben daha önce yedim."

Gözlerim kısıldı. Az önce bana yemek yemek ve banyo yapmak için sabırsızlandığını söylemişti. Az önce de yemek yemesi gerektiğini söylemişti.

Bir şeyler oluyordu.

"Ruby'yi şimdi görmeyi tercih ederim." Sözlerim sert ve buz gibi soğuk çıktı. "Yakında, söz veriyorum," dedi. "Yemek sıcakken yemelisiniz. *Her ikisi de* senin."

Öyle miydi?

Bunu anlayana kadar bir bok yemiyordum.

Drake arka odaya giden yolu gösterdi. Üç kadının yanından geçerken kalçamdaki kesenin kayışını çözdüm ve her birine Unimak'tan aldığım altın paralardan birer tane verdim. İşler böyle giderse birkaç hafta içinde ölmüş olacaktım, zaten onlara ne ihtiyacım vardı ki?

"Teşekkür ederim leydim," diye fısıldadı üçünün en küçüğü ve en genci. Canlılığındaki, fiziksellikteki ve zayıf büyüündeki insan kanını görebiliyordum.

"Bunu neden yapıyorsun?" Cevabı bilmek istediğimden emin değildim.

"Çünkü ..." Omzunun üzerinden arkasındaki iri yarı adama baktı. "O benim babam."

Göğsü kemerinden sarkan, kalın bir puro içiyordu ve bu da bana aletin boyutuyla ilgili sorunları olabileceğini düşündürdü. Koyu kumral saçları alnından geriye doğru kaymıştı ve soluk gri gözleriyle beni dikkatle izliyordu. "Bir sorunun mu var? Yoksa iş mi istiyorsun, it?"

Yanımdaki Lan kaskatı kesildi ve eli kılıcına gitti.

Bir elimi kaldırdım ve üç kadına - g e r ç e k t e n kızlara- baktım. Hepsi benzer bir görünüme sahipti, biraz fae ve çokça insan.

Babaları da onlara fahişelik yapıyordu.

"Niş pazar," diye homurdandı ve bana doğru bir adım attı. "Girmek istiyor musun, istemiyor musun? İstemiyorsan, defolup gidebilir ve mallara bakmayı bırakabilirsin."

Ağzım kurudu.

Orospu çocuğu.

Sihrim etrafımda kıvrıldı. İnsanlar benimle karşıdaki bok çuvalı arasındaki yolu temizlerken masalar ve sandalyeler ahşap zemine sürtünüyordu.

"Şimdi olmaz," dedi Drake usulca, beni uzaklaştırmaya çalışarak. "Onun büyüü çok güçlü. Suç teşkil eden eylemleri yüzünden dışlandı."

"Erkek arkadaşını dinle, küçük kız." İri adam kıkırdadı. "Kavga edersek oynamam. Şuna baksana. Beni alt edebileceğini mi sanıyor?"

Oda da onunla birlikte güldü ama bu kolay bir kahkaha değildi.

Gerginlik arttı ve yavaş bir nefes alarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. Burayı tanımıyordum, bu insanları tanımıyordum. Hamle yapmak için daha akıllıca bir zaman vardı.

Drake'in beni ve Lan'ı arka odaya götürmesine izin verdiğimde çınlayan kahkahası beni takip etti. "O kadar yer varken bizi neden buraya getirdin?" Soruyu ona yönelttim ve keskin bir bakışla eşlik ettim. "Bunu kabul etmeyeceğimi bilmen gerekirdi. Bunlar onun kızları ve en küçüğü ancak on altı yaşında görünüyor!"

Evet, bağıırıyordum.

Drake irkildi. "Kusura bakma. Bu etraftaki en iyi yemek ve sen de çok aç görünüyordun. Oh, ben de açım." Birdenbire sadece iki tepsi aldığını ve az önce çoktan yediğini söylediğini fark eder gibi oldu.

Evet.

Kartlarımı göğsüme yakın tutmak için çok fazla.

Masaya bir yumruk indirdim. "Kes şu saçmalığı, Drake. Ne haltlar dönüyor burada?"

Bakışlarını indirdi, sonra küfretti. "Tamam, ben gerçekten kötü bir yalancıyım. Bana bu işi gerçekten vermemeliydi."

"Ne işi?" Hırladım.

"Ruby sen onu ziyaret etmeden önce seni buraya getirmekten bahsetmişti. Aslında bu konuda çok kararlıydı. Ama ben yemeklerin kalitesi konusunda doğruyu söylüyordum! Buraların en iyisi."

Buradaki yemeklerin *Cinth'in yemeklerinden* daha iyi olması umurunda değildi. Ruby neden özellikle buraya gelmemi istedi?

Drake ağzını açtı ve ben de susması için ona ters ters baktım.

Pislik.

Bu haber üzerine düşünmek için masaya oturdum. Ruby'nin beni buraya hazırlıksız göndermesinin tek nedeni sadakatimi test etmek olabilirdi, tabii eğer konumu onu bir şekilde müdahale etmekten aciz bırakmıyorsa. Eğer ilki ise, o zaman testin bu lanet pisliği temizlemeyi içerdiğini varsayabilirdim. Eğer ikincisiyse, o zaman bu lanet pisliği de benim temizlememi istiyordu. Muhtemelen -ve haklı olarak- diğer itlerin cinsel köleliğe zorlandığını görmenin beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar öfkeliendireceğini varsaymıştı.

Sebepler her ne olursa olsun, bu fırsatı değerlendirdiğim için çok mutluydum.

Kararımı vermişim, başka bir şey söylemeden yemeğe yumuldum, ama öfkem yemeği mideye indirmemi zorlaştırdı. Tatlı ekmek kül gibiydi.

Ağızımdaki krema yüklü güveç bile boğazımdan aşağı kaymadı. Bir görevmiş gibi yedim, karnımı doyurdum ve işim bittiğinde ayağa kalktım.

İçimde çalkalanan öfkeyle, Drake ayağa kalkmadan binanın ana bölümüne doğru geri döndüm. "Kallik, yapma!"

"Ben olsam ona ne yapacağını söylemezdim," dedi Lan. Oturduğu yerden kıpırdamadan tatlı ekmeğinden bir ısırık daha alırken arkama baktım.

Bilge adam.

"Onu durdurmayacak mısınız?" Drake tersledi.

"Endişelendiğim o değil. O şişko herif bunu hak etti." Lan iki dirseğini masaya dayadı. "Git yakala onu, Yetim. İhtiyacın olursa ben arkadayım."

Onun cesaretlendirmesine ihtiyacım yoktu ama durumu kendi başıma halledebileceğimi bilmesini takdir ettim.

Ana odada kızlar hâlâ oradaydı, tıpkı piç babaları gibi.

"Jaros, senin için geri geldi!" diye bağırdı sarhoş adamlardan biri.

İri adam döndü, beni gördü ve büyüğü etrafında alevlenirken kaşları havaya kalktı. "Zor yol, ha? O zaman bir meydan okuma. Önce büyü, sonra silahlar... Tabii bedenle işim bittiğinde içinde varsa."

Etrafında parıldayan gri büyü o kadar hızlı dönüyordu ki yarım adım geri attım. Kahretsin. *Gri* büyü mü? Bu renkte güce sahip yaşayan bir fae hiç görmemiştim. Bu renk normalde kocaayak gibi ölüm yaratıklarıyla ve öte dünya yaratıklarıyla ilişkilendirilirdi, ortaya çıkıp beni ziyaret etmeyi seven ruhlar gibi.

Bu büyü son derece sıra dışıydı ve Jaros'un ışıltılı gri dalları serbest bırakma şekli, onunla yapabilecekleri için iyiye işaret değildi.

Dikkatli olun.

"Korkuyor, şuna bakın," diye bağırdı. "Onu kırmak eğlenceli olacak çocuklar. Sıraya girin ve tekliflerinizi verin. Bu işten zevk almayı ve biraz para kazanmayı planlıyorum. Yıllardır gerçek bir dövüş yapmamıştım."

Kimse kımıldamadı.

Gri parıltılı boku bana çarparken sihrim kıvrıldı. Geriye savruldum ama sadece yarım adım kadar.

"Hepsi bu mu?" Homurdandım ve sonra büyüğünün hissi üzerimde gezinip tenime sızarken donakaldım.

Şehvet, saf ve basit, içimden fırladı ve öne doğru eğildim, ellerim kalçalarımın altına, düşük bir inilti çıkardım, ardından nefes alamadım.

Kontrol. Parmaklarım kendi kıyafetlerimi çekiştiriyordu.

Şehvet, evet, ama ona eşlik eden bir zevk yoktu, sadece büyüünün yarattığı bir *ihtiyaç vardı*.

Onun etkisi altındayken bana neler yapabileceğinden bu kadar endişelenmeseydim dehşete düşerdim. Çaba sarf ederek çivit mavisini büyümü çağırdım ve beni duyabilecek herhangi bir tanrıçaya büyümün sadece illüzyonları bozmaması için dua ettim.

Sırt üstü yere düştüm ve çivit mavisini büyüm etrafımı saran gri ışıltılı kütlenin *içine* kaydı.

Çivit rengi solmaya başladı, tıpkı geçen gün Unseelie muhafızlarının büyüünün karanlık genişliğinde olduğu gibi. *Hayır! Hayır!* Kendi kendime bağırdım, büyümle yalvardım. *Solmasın*.

Rengi yeniden parladı ve Jaros'un aptal yüzünde boncuk boncuk terler oluştu.

İpliklerin karışımında bir şey vardı. Büyüm onu durdurabilirdi, bunu *biliyordum*.

Nasıl yapacağımı bir bulabilsem.

Etrafımdaki bağırış ve çağırışlara aldırmandan yerde yuvarlandım, kıvranıp kıyafetlerimi yırttım. Jaros gücüyle bedenime hükmederken gözlerim kapandı ve zihnim tamamen sihrimi ortaya çıkarmaya odaklandı.

Güç, serin bir esinti gibi içime dolup gri sisi çevrelerken ve onu çözerken çivit mavisini görüşümü doldurdu.

Hiçbir şey kalmayana kadar yavaşça, parça parça ayırıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ayağa kalktım, Jaros'a bakarken kıyafetlerim yarıya kadar üzerimden sarkıyordu. Purosu ağzından sarkıyordu. "Mümkün değil."

Kılıcımı çektim. "İlk raunt benim. Silahlar, seni sümüklü pislik."

Belki genelde bir fae'nin canını almaktan kaçınırdım ama onun için bir istisna yapabilirdim.

Kaçmaya çalıştı ama kılıcımı uç uca fırlatmadan önce sadece yarım tur dönebildi. Merdivenlerden ikinci kata çıkmaya çalışırken kılıç sırtına saplandı. Geriye doğru yuvarlanırken üç kızı çılgılık attı ve yere düşmeden öldü.

Öfkem dinmiş değildi ama geri kalanı yeni bir yöne doğru yanıyordu.

Tuzağa düşürülmüştüm.

Ruby'nin sesi odada yankılandı: "Aferin genç adam," dedi. Odaya bir geyik girdi, boynuzları yosun ve sarmaşıklarla dolanmıştı, sanki hayvan

Ruby onun bedenini ele geçirdiğinde meşguldü. "Geri kalanınız, gidin."

Bina hızla boşaldı, çoğu fae Ruby'ye itaat etmeye koştu, ancak Lan ve Drake kaldı ve üç kız uzak köşedeki bir dizi merdivende kayboldu.

Tam da görmek istediğim dev.

Çenem titredi ve kalbimdeki acı neredeyse gözlerime taşacaktı.

Neredeyse. "Neden bana tuzak kurdun?"

Geyik başını eğdi. "Yaptığım hile için özür dilerim. Jaros bir süredir sorun yaratıyordu ve onunla bizzat ilgilenmek istiyordum ama bir fırsat yakaladım-"

Lan beni iterek geçti. "O adam kızın boğazına hızlı bir kesik atmadan önce sihrinin işini yapmasına izin verecekti. Onu öldürebilirdi! O dövüşe körlemesine girmesine izin verdin."

Eğer benim büyüm onunkini çözmeseydi, Jaros bana tecavüz edebilirdi. Ya da ben etkisiz durumdayken istediği her şeyi yapabilirdi. Sihrimi bana yardım etmesi için ikna etmeyi başarmam tamamen şanstı.

"Kallik'e güveniyordum," dedi Ruby. "Bu, kendisinin tehlikede olduğuna inanırsa sihrinin ne yapacağını görmemiz için bir fırsattı. Durum kontrolden çıkarsa devreye girmeye hazırdım." Durakladı. "Sonuç olarak, gücü henüz görmediğimiz bir şekilde alevlendi."

İşte bu, tüm bu karmaşanın bir test olduğunun teyidiydi.

Geyik bana doğru eğildi. "Bunu gözlerinde görüyorum, genç adam. Seni üzdüm. Niyetim bu değildi. Ama senin Fae yeteneklerinle ilgili bir teorimi test etmek benim için çok önemliydi. Drake'ten seni yanıltmasını istememin tek nedeni buydu. Lütfen kaleye gelin ve bunun ileride büyünüz için ne anlama geldiğini tartışalım." Geyik bir kez göz kırptı, döndü ve açık kapıdan dışarı fırladı.

Odanın ortasında durduğumda tüm vücudum titriyordu, Jaros'un vücudu merdivenin dibinde soğuyor ve sertleşiyordu.

Yanına gittim ve son hediye kılıcımı sırtından çıkardım, bıçağı silip kınına sokmadan önce etin çıkardığı sese belli belirsiz dikkat ettim.

Drake elime dokunmak için hamle yaptı, ben de onu geri çektim. "Beni uyarmayı düşünmedin mi?" Kısık bir sesle sordum.

"Büyünle tepki verebilmen için körlemesine girmen gerektiğini söyledi." Drake bana tekrar dokunmaya çalıştı ve ben geri adım attım.

Olmuyor.

Dönüp Lan'la göz göze geldim ve başımı salladım, sonra da yan yana salondan çıktık.

Drake arkamdan, "Sana inanıyor, Alli," diye seslendi.

Ruby bana inanabilirdi ama ondan sonra Dışlanmışların koruyucusu için bazı ciddi sorularım vardı.

OceanofPDF.com

Ikale kapılarından içeri daldı, dışlanmış muhafızlara kaşlarını çattı ve beni durdurmaları için onlara meydan okudu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, yapmadılar. Kıyafetlerimin üzerimden lime lime sarkmasının da bununla bir ilgisi olabilir.

ve parmaklarım kılıcımın kabzasını kavramıştı.

Açık çift girişli kapıdan içeri girdiğimde Lan yanımda ilerledi.

"Rubezahl seni bekliyor."

Bakışlarımı konuşan kişiye çevirdim ama bana Ruby'nin odasını gösterdiği ilk andan beri karşılaşmadığım beyaz saçlı mystica fae'yi görünce bakışlarımı hemen kaybettim.

Başını hafifçe eğdi. "Kraliyet Hanesi'nden Kallik. Lütfen beni takip edin."

Bakışları Lan'a kaydı ve kaşlarını kaldırdı. "Rubezahl ondan ayrılmaya razı olmayacağını umuyordu. Lugh'un torunu da seni takip edebilir."

Buraya nasıl geldi? Mabede gitmek için ayrıldığımızda bizimle birlikte seyahat etmemişti. Zihin okuma yeteneğini hatırlayarak, "*Sen buraya nasıl geldin?*" diye düşündüm.

Bir omzunu kaldırdı. "Ben farklı bir yol seçtim."

Şifreli.

Ağzının köşesi yukarı doğru eğildi ama köşeyi dönüp geniş bir koridora girdiğimizde kolu taş duvara çarptı. Yüzünü buruşturdu.

Yaralısın, diye yorum yaptım.

Bana iri gözlerle bakarken nefesi kesildi ama soruma cevap vermedi, sadece kolunu dirseğinin hemen üstünden kavradı. O

bir kapıyı itti, sonra içeri girmemize izin vermek için geri çekildi.

Kapıyı sessizce kapatıp geri çekilirken sadece yere kadar uzanan beyaz saçlarını görebildim.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Ruby arkamdan.

Odanın tavanı yüksekti. Yirmi metrelik dev, çıtırdayan ateşin yanında sakince oturmuş, beni saçma sapan bir teste sokmamış gibi çayını yudumluyor olmalıydı.

Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Ne haltlar dönüyor?"

"Açıklayacağım." Ateşin önündeki bank koltuğu işaret etti. Burası neredeyse Üçgen'deki odasının bir kopyası gibiydi. "Lütfen. Oturun." Devin toz mavisi gözleri önce Faolan'a, sonra tekrar bana kaydı.

Oturdum ve bekledim.

Ruby iç çekti. "Bana olan güvenini sarstığım için özür dilerim, genç adam. Umarım yakında yaptıklarım için iyi bir nedenim olduğunu anlayacaksın. Daha önce içgüdüsel büyü hakkında konuşmuştuk, hatırlıyor musun?"

"Her fae'nin sadece kendilerine özgü içgüdüsel yetenekleri olduğuna inanıyorsun." diyecek kadar çenemi açtım.

"Doğru. Örneğin sizin -bilinçli bir çaba sarf etmeden- bir illüzyonu ortadan kaldıracak sihirli bir yeteneğe sahip olduğunuzu biliyoruz. Bunu doğruladığımızdan beri, bunun *neden* böyle olduğunu derinlemesine düşündüm. Bana göre bunu anlamak, Underhill'i nasıl restore edebileceğimizi anlamanın ayrılmaz bir parçası."

Bakışlarımı kısmıştım. "Peki tüm bu derin düşünceler sana ne anlattı?"

"Hiçbir şey. Yine de bana gençken tanık olduğum bir şeyi hatırlattı annemin ölümündeki çocuk. Bir ölüm yaratığı onun ölmekte olan büyüünden ve bedeninden beslendi."

Nefesimi içime çektim.

Rubezahl tepkimi yakaladı. "Sen böyle bir yaratık gördün."

Evet. Civanperçemi ile. Ruhani rehberle. "Var. Ama bunun benimle ne ilgisi var?"

Dev gülümsedi. "Korkma, genç adam. Seni yaratığın kendisiyle kıyaslamıyorum. Daha çok ölmekte olan annemin büyüünü nasıl yuttuğuyla kıyaslıyorum."

Sanki hava durumundan bahsediyormuşuz gibi rahatça söyledi ama annesi yüzyıllar önce ölmüş olabilirdi.

Lan rahatça durduğu kapıdan kıpırdamamıştı. "Onun büyüünün Jaros'unkini *yediğini* mi söylüyorsun?"

Ruby dudaklarını birbirine bastırdı. "Kallik'in büyüünün bilinçaltında gerçek dışı, tehlikeli ya da yozlaşmış olarak gördüğü diğer güçleri yuttuğunu ya da erittiğini söylüyorum. Mahkemeler tarafından yaratılan Underhill illüzyonu bir yalan ve tehlikeydi. Jaros'un büyüü bir kişinin iradesini ve kontrolünü ortadan kaldırmak amacıyla kullanıldı. Bu hem tehlikeli hem de yozlaşmış bir şey. İçgüdüsel olarak, duyguların yüksek olduğu zamanlarda, büyüünün aşındığına ve sizin tanımınızı ödünç alırsak, düşmanın büyüünü yediğine inanıyorum."

Dudaklarımı yaladım. "Bir keresinde benim sihrim bir başkasınınkinin içine kaydı." "İçine kaydı," diye mırıldandı Ruby.

Bir omzumu kaldırarak, "Ben de öyle düşünüyorum. Ama bunun ilk kez gerçekleştiğini gördüğümde, büyüm düşmanımın büyüünü çözmeden kaybolmuştu." Barbarca cezalandırma rejimine müdahale etmeye çalıştıktan sonra Unseelie generalinin gücümü nasıl bağladığını hatırladım. Öte yandan, dayaktan duyduğum dehşete rağmen Faolan'ı öldürmeyeceğini de biliyordum. Belki de büyüm bu yüzden dağılmıştı? "Bu bazı sorulara cevap olabilir, ancak bunun Underhill'in restorasyonuna nasıl yardımcı olacağı konusunda hala emin değilim."

"Belki bunu birlikte çözebiliriz," diye yanıtladı dev, sonra ateşin üzerinde ısıklık çalan çaydanlığı işaret etti. "Çay?"

Başımı salladım. "Lütfen. Üzerinde çalıştığınız yeni bir şey mi?"

"Ne yazık ki, şu anda sahip olduğum nadir anlarda kendimi uyumaya ya da sessizce oturmaya hevesli buluyorum. Yaratmak beni aşıyor. Çay, Lugh'un torunu?"

Lan başını salladı. "Ben iyiyim."

"Burada neler oluyor? Çılgınlık ne kadar kötü?" Nefesimin altında sordum.

Ruby içini çekti, sakalları kırlaşmış ve uzamış, eklemleri yaşlılıktan şişmiş olsa da ilk kez onun gerçekten yaşlı olduğunu düşünmüştüm. "Deliliğin kolayca yayıldığını keşfettik, özellikle de zaten deli olanlar başkalarına karşı şiddete başvurdıklarında. Korkarım ki tehdidin kontrolden çıkmasını engellemek için delileri hayvanlar gibi hücrelere kapatma yoluna gittik."

"Arpın yardımcı oluyor mu?" Çayı ondan aldım ve bir yudum aldım, daha önce bana verdiği huckleberry ve truffle karışımını memnuniyetle karşıladım.

"Ne arpı?" Lan sordu.

Etrafıma bakındım. Genellikle benim yarı boyutumdaki enstrüman, çalmadığı zamanlarda Ruby'nin kalçalarına takılırdı.

"Enstrümanım onların deliliklerini hafifletmeye yardımcı oluyor," dedi dev bana. "Korkarım deliliğin esiri olanlar artık geri dönmüyorlar."

Tamamen. Yine de meyveniz. Bunun bir tedavi olduğuna inanıyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. "Onu yiyen vahşi fae'ler bizimle birlikte sığınağa geldiler ve buraya gelirken bir daha delirmediler. Meyvenin etkilerinin ne kadar sürdüğünü görmek için onları izleyebiliriz. Ama eğer bir tedavi değilse, o zaman kesinlikle rahatlama saçlar."

"O halde meyveni çoğaltmaya öncelik vermeliyiz, genç adam. Bana kapıdan biraz daha bahset. O zaman mı açtın? Eğer öyleyse, artık bu diyarda olmamanı beklerdim."

Kalbim sıkıştı. "Kapıya ulaştım Ruby. Açmaya çalıştım. Aklıma gelen her şeyi yaptım ama giriş patladı."

Dev kaşlarını çattı. "Seninle konuştu mu?"

"Hayır. Sadece kılıçlarımdan birini yok ettim ve lanet kapıyı patlattım."

"Yanında başka kim vardı?"

"Lan. Bazı vahşi fae'ler."

Ruby'nin kaşları daha da çatıldı. "İtiraz ettiği şey başkalarının varlığı mıydı yoksa-" Bakışlarımla karşılaştı.

"Ya da benim değerim."

Lan öfkeli bir ses çıkardı ve dev tekrar gülümsedi.

"İkimiz de Kallik'in buna layık olduğunu biliyoruz, Lugh'un torunu. Benim korkum, ki derslerimize devam etme isteğini doğru yorumluyorsam bunun Kallik'inkiyle örtüştüğünden eminim, onun henüz *sihirselsel* olarak buna layık olmayabileceği."

Bir nefes bıraktım. "Sanırım öyle. Aklıma gelen tek açıklama bu."

"Underhill hâlâ seninle temas kurmaya çalışıyor mu?" Ruby sordu.

Artık ruhların beni Underhill'den korumaya çalışan annemin halkından mı yoksa Underhill'in kendisinden mi olduğundan emin değildim. Giderek daha çok, Underhill'in beni *öldürmekten* başka bir şey yapmadığı, girişini bulmamı istemediği anlaşılyordu. "Evet," dedim, gerisini bırakarak. "Ruhlar ara sıra ortaya çıkıyor."

"Ve başka bir şey açıklamadılar mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Onları neyin engellediğinden emin değilim. Belki birileri onları sabote ediyordur ya da farklı kurallara bağlı oldukları için olabilir." Çayımdan bir yudum daha aldım ve içime bir sıcaklık dolduğunu hissettim. Nihayet, Unimak'tan ayrıldığımdan beri ilk kez bir nebze rahatladığımı hissettim. "Onlardan aldığım son mesaj yalnız kalmam gerektiğiydi. Lan ile. Drake ve diğerlerinden ayrı olarak."

Dev, yine de zarif bir şekilde tuttuğu kocaman fincanının üzerinden beni inceledi. "Ve yine de buraya geldin. Neden geldin?"

"En çok kendi içgüdülerime güveniyorum," diye karar verdim.

"Olması gerektiği gibi." Fincanını yere bıraktı.

"Biraz daha?" "Lütfen."

Rubezahl bana dönerek, "Şimdi, Kraliyet Hanesi'nden Kallik, beni aydınlat. Büyünün başkalarının büyüünü yeme yeteneğinin neden önemli olduğuna inanıyorsun?"

Lan odanın içinde yavaşça dönmeye başladı, gözleri hafifçe bana takıldı ve sonra etrafı incelemeye devam etmek için uzaklaştı.

Başımı arkaya doğru eğdim. "Bilmiyorum. Eğer onu nasıl kontrol edeceğimi bulabilseydim ... "

"Büyüyü kontrol etmek çoğu zaman içgüdülerimize karşı çıkmak anlamına gelir," dedi dev. "Büyünüzün *sadece* içgüdüsel olarak bu şekilde tepki verdiğini düşünürsek, burada bunu başarmanız imkansız olabilir."

Evet, anladım. "Benim hiçbir şeyim yok. Senin var mı?"

"Kendimi gençlerimize büyü hakkında öğrettiğimiz ilk kurallardan birini düşünürken buluyorum. *Büyü* öylece yok olmaz. Kısacası-"

Lan araya girdi. "Eğer büyü yiyorsan, nereye gidiyor?"

İkinci çay bardağını da yuttum ve bardağı yere bıraktım. "Güzel soru. Hiçbir fikrim yok."

Ruby koltuğuna geri yaslandı. "İpucu yok mu?"

Beynimi zorladım ama sığınığın dışındaki tundra kadar çoraktı. "Hayır. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok."

Devin yüzünde hayal kırıklığı belirdi ve bunun için üzüldüm. Artık beni Jaros'la birlikte derinlere atmasının nedenlerini anladığıma göre, açıklamasından büyük ölçüde tatmin olmuşum. Gerçekten de onun iş yükünü arttırmak istemiyordum, çünkü dışlanmışların koruyucusu her zaman ne derse desin, başıboşların lideri sayılırdı.

"Başka bir test," dedim yüksek sesle. "Beni izlemeleri için en iyi sihir takipçilerinizi getirebilirsiniz. Belki bize büyüünün nereye gittiğini söyleyebilirler?"

Dev gözlerini kırptırdı. "İyi fikir."

Lan yine araya girdi. "Büyü yeteneğinin genel bilgi haline gelmesine izin vermek akıllıca mı?"

Onunla yüzleştim. Donmuş gölde, Lan buraya gelecek kadar deve karşı tutumunu gözden geçirmişti ama Jaros'la yaptığı eğitim tatbikatı için onu affetmediği açıktı.

Bu da bana şunu hatırlattı. "Hey, Ruby? Seelie ve Unseelie'nin büyüleri bir araya geldiğinde neler olduğu hakkında ne biliyorsun?"

Devin kalın kaşları kalktı. "Bu herkesin bildiği bir şey genç adam. Eğer her iki fae de kendilerini diğerine tamamen açarsa, o zaman karşıt büyülerini savaştıkları ve sadece en güçlü olan hayatta kalana kadar diğerini tüketecektir."

Faolan'la hiçbir zaman gerçekten birlikte olamayacağımızın nedeniydi bu, az önceki dokunuş zararsız olsa bile. Başımı salladım. "O kısmı biliyorum. Ama bunun olduğunu hiç gördün mü? Benim ve Faolan'ın büyüünde bir şeyler oluyor ve bunun bir Unseelie ile Seelie arasındaki dokunuşun normal sonucu mu yoksa daha fazlası mı olduğundan emin değilim. Serpinti ilk başta o kadar güçlü değildi. Dokunduk ve o benim anılarımdan birini kazandı. Sonra tekrar oldu ve büyülerimiz birbirine karıştı. Sonra ayrıldığımızda, ben ... araya giren fae'yi öldürdüm. Sanki bir dış güç beni kontrol altına almış gibiydi. Başlangıçta bunun delilik olduğuna inandım, ancak öfkem ve değişkenliğim tamamen dağıldı. Ama aynı şey bir dahaki *sefere* biri bizi ayırdığında da oldu. Ve gemide, Underhill bizi hızlandırmak için bir dalga gönderdiğinde ve bir ruh bana Lan ve ben dokunursak o dalganın gücüyle savaşılabileceğimizi söylediğinde. *Ama bunu yaptığımızda*, bir şey ... emin değilim ama sanki bir şey ya da *biri* beni ele geçirmiş gibi hissettim. Bir ruh ya da Underhill'e karşı çalışan bir varlık, bilmiyorum, ama sanki tutuş kırılmazsa ikimiz de ölecekmişiz gibi hissettim. Sanki katliam patlak verecekmiş gibi. Sanırım hissettiğim şeyin gerçekten ele geçirilme mi yoksa sadece karşı taraflardan olmamızdan mı kaynaklandığını soruyorum."

Ben konuşurken devin yüz ifadesi her saniye daha da ciddileşiyordu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Lan'a bir göz attım ama onu da ciddi bir düşünce içinde buldum.

Ruby bana ciddi bir bakış attı. "Her dokunduğunda böyle mi oluyor?"

Evet. Daha önce olanları hatırlamadan önce kelime neredeyse ağzımdan kaçıyordu. "Her seferinde değil. Buraya geldiğimizde, Lan bileğime dokundu ve hiçbir şey olmadı. Sence gitmiş midir?"

"Ya da sadece geri çekildi. Zamanını bekliyor da olabilir," diye düşündü. "Belki de kişinin gücünü tüketmişsinizdir. Ya da belki de başkalarının varlığında geri çekiliyorlardır."

Göğsüm sıkıştı. "Sence biri beni ele mi geçiriyor?"

"Kulağa ele geçirme gibi geliyor. Uzun zaman önce, bir Seelie ve Unseelie'nin büyüü kilitlediğine tanık oldum ve sonuç Faolan'la yaşadığınız deneyimden çok daha farklıydı. Seelie ölene kadar zayıfladı. Ancak

yeteneğinize rağmen, *nasıl* ele geçirildiğinizi anlayamıyorum. Kişi olağanüstü güçlü değilse tabii."

Tam olarak korktuğum şey. *Lanet olsun*. "Her şeyin bağlantılı olduğu hissinden kurtulamıyorum."

"İçgüdülerine güvenmek gerek," diye mırıldandı Ruby. "Bu durumu biraz daha düşüneyim ve bakalım ne bulabileceğim."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler. Drake, Cinth'ten bir mesaj ya da başka bir şey aldığından bahsetti mi?"

"Bir mesaj mı?" dedi dev. "Hayır, korkarım değil."

Gülümsemem soldu. "Oh-"

"Bundan çok daha iyi bir şeyim var." Kalbim

küt küt atmaya başladı. "O burada mı?"

Kıkırdadı. "Korkarım o kadar iyi değil, ama cevap odanızda yatacak. Sizin için sürprizi mahvetmeyeceğim."

Merak içimi titretiyordu. Bu noktada, hayatım çok daha iyi olabilirdi. *daha az* sürpriz, ama en azından bu mutlu bir sürpriz olabilir.

Ruby başını eğdi. "Biz bunu çözerken ikinizin de mesafenizi korumanızı öneriyorum. Sanırım Unseelie kraliçesine olan yemininiz Kallik'e yakın olmanızı gerektiriyor?"

Lan başını sallayarak onayladı. "Öyle."

Gözlerim kısıldı. Yani Lan birkaç gün önce görünmez olduğunda, zamanın çoğunda duyma mesafesinde olmalıydı. Ben de öyle tahmin etmiştim ama bu doğruladı. Sinsi herif.

Ruby başını eğdi, duyamadığım sesleri dinliyordu. "O zaman onunkine bitişik bir odan olacak. Şimdi içerideki fae'lerin yanına dönmeliyim, genç adam. Lütfen biri seni alana kadar burada bekle ve yarın sabah buraya dön. Elbette konuşmamız gereken büyüler var ve seni bilgilendirmemiz gereken başka konular da var."

Ruby gece gündüz çalışırken benim dinlenmem pek adil görünmüyordu ama onun bilgeliğine güvenerek başımı salladım. "Kendine iyi bak, lütfen."

Yüzü yumuşadı. "Bundan emin olabilirsin."

A Ruby büyük odadan çıkar çıkmaz ve kapı arkasından sıkıca kapandığında Faolan bana yaklaştı. "Yetim... bir şeyler ters gidiyor. Buraya geldiğimizde öfkeden deliye dönmüştün. Seni soktuğu pozisyondan dolayı o devden kurtuldun ve ... sadece boyun eğdin."

Çenem düştü. "Boyun eğmek mi? Boyun eğdiğimi mi düşünüyorsun? Biriyle zeki, yetişkin bir konuşma yapabildiğim ve diğer bakış açılarını anlayabildiğim için beni affedin."

Evet, sesim biraz yükselmiş olabilir. Lan'ın gözleri sertleşti. "Yanlış bir şey yaptın demiyorum Yetim, diyorum ki-"

"Ne?" Tek bir kelime söyledim. "Burada büyü falan yok, Lan. Beni *büken* hiçbir şey yok."

Ondan tarafa döndüğümde kapının bir karış kadar açık olduğunu gördüm ve öfkem yeni bir çıkış noktası buldu. "Kim var orada?"

Bir boğaz temizlendi ve Drake içeri girdi. Elini havaya kaldırdığında gözlerimi kapattım ve yavaş bir nefes aldım. "Özür dilerim, kapıyı açtım ve kavga ettiğinizi duydum. Bölmek istemedim..."

"Eminim öyle bir şey yapmamışsındır," dedi Lan usulca. "Rubezahl, Kallık ve benim için bitişik odaları olduğunu söyledi."

Drake'in çenesi seğirdi ve bir not defteri tutan elini indirdi. "Evet. Sana onları göstereyim, buranın en üst katındalar. Tüm şehrin güzel bir manzarası var."

"Ya da bir prensesi esir tutmak için mükemmel bir yer." Faolan sesini bile alçaltmadı. Ona bir bakış attım ama onunla kavga etmeye devam etmek istemedim.

Drake'in önünde.

Gözlerimi kırptırdım ve içimi bir yorgunluk dalgası kaplarken bir parmağımı başımın yan tarafına dokundurdum. "Evet, biraz uyusam iyi olacak."

Drake, Lan ve beni kalenin içinde yukarı doğru götürürken, birçok kapalı kapının yanından geçerken sessizdi. Bir gümbürtü sağımda, üçüncü kattaki bir kapıyı tıkırdattı ve elim kılıcıma gitti. "Ne-"

"Kalenin altındaki hücrelerde yerimiz kalmadı," dedi Drake. "Gerçekten deli olanlardan bazıları kaledeki daha güvenli odalarda tutuluyor ve bana söylenenlere göre bazıları da bir bekletme alanında. Unseelie ve Seelie mahkemelerinin size söylemediği şey, aklını yitirenleri yıllardır Üçgen'e gönderdikleri. Ruby başlangıçta onlara yardım edebildi ama durum çok daha kötüye gitti."

Cinth ve ailesini düşününce içim cız etti. Eğer evdeki misafirlerini öldürmeselerdi, daha erken yakalansalardı, muhtemelen buraya gönderilirlerdi. Bir şansları olabilirdi.

Eğer Ruby ve ben bu bulmacayı çözebilirsek, diğer mahkumlar hala çözebilirdi.

Drake tırmanmayı bırakmadan önce devasa binanın beşinci katındaydık. Özür dileyen bir yüz ifadesi takındı. "Üzgünüm ama Ruby kimsenin çıldırdığını duyamayacağın bir yerde daha mutlu olacağını düşündü."

"Bu oda mı?" Lan sol tarafımızdaki kapıyı işaret etti ve Drake'in başını sallamasıyla içeri girdi. Odayı süpürdü, kara büyü her şeyin üzerine yayılıyordu. Odada kır çiçekleri ve güllerle dolu en az on vazo, uzun saplı bahar nergisleri ve bir dizi parlak renkte laleler vardı.

Vazolardaki çiçekler Lan onları çizdikçe soldu ve Drake'in yüzü karardı.

Drake, "Odanız yan tarafta," dedi ve hepimiz kovulduğumuzu duyduk.

Faolan diğer fae'yi görmezden gelerek bana döndü. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara, Yetim."

Başka bir şey söylemeden bitişikteki odaya girdi ve kapıyı kapattı.

Drake boğazını temizledi. "Çiçekleri seveceğini düşünmüştüm ama-"

"Çok güzellerdi," diye cevap verdim. "Daha önce kimsenin bana çiçek verdiğinden emin değilim. Belki Cinth." Kalbim küt küt atmaya başladı. "Tanrıça, onu özlüyorum."

Ruby burada Cinth'ten bir şey olacağını söylememiş miydi? Gözlerim odayı taradı.

Drake tekrar boğazını temizledi. "Senin için bir şeyim var, yani Ruby'den ama sana vermemi istedi." Elinde tuttuğu not defterini uzattı. "Cinth'in elindeki bir deftere bağlı. İleri geri mesajlar yazabilirsin. Sen onları okur okumaz kaybolacaklar, yani kimsenin seni gözetlemesinden endişe etmene bile gerek yok."

Teklif edilen defteri alırken nefesim kesildi, umut ve heyecan içimde dönmeye başladı. "Teşekkür ederim, Drake. Ruby'den olduğunu biliyorum ama-"

Yere bakıyordu. "Onu öldürdüğüne sevindim."

Bir an için Jaros'u kastettiğini sandım. Ama hayır. Lugh'un dikenli topları, oraya gidiyorduk, değil mi? "Yarrow'u ben öldürmedim."

Drake başını kaldırdı ve gözleri biraz vahşiden de öteydi. "Ne?"

"Tamamen adil olmak gerekirse, onu ben öldürmedim. Kocaayak onu yedi. Büyü ve her şey."

Dedim ki.

"*Kushtaka*," diye nefes aldı Drake. "Bunu mu demek istiyorsun?" Donup kaldım ve ona bakakaldım. "Bu kelimeyi nereden biliyorsun?"

O da kaşlarını çatı. "*Kushtaka* mı? Yerliler kocaayağa böyle diyor."

Mesele şu ki, *kushtaka* bir Tlingit kelimesiydi. Daha önce hiç duymamış olsam bile ritminden anlamıştım. Sertçe yutkundum. Her şey tam olarak göremediğim ya da kontrol edemediğim lanet ipliklerle birbirine bağlanmıştı.

Kitabı göğsüme bastırdım ve bir elimi kapıya koydum. "Kitap için teşekkür ederim Drake."

"Bekle, lütfen beni gönderme. Daha önce olanlar için özür dilerim. Senin Seelie kralına ve Lan'ın kraliçesine ettiğin gibi ben de Rubezahl'a yemin ettim. O bir emir verdiğinde, başka seçeneğim yok. Ve bana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi söyledi."

Yavaş bir nefes verdim. "Tamam. Sana inanıyorum."

İlginç olan Ruby'nin dışlanmışlara yemin ettirmesiydi... O bir kral değildi ve geçmişte dışlanmışlara hükmetmezken onlara yardım etme konusunda kararlıydı.

"Yeniden başlayabilir miyiz?" Drake sordu.

Her ne tür bir ilişkimiz varsa onu kastettiğini anlamadan önce birkaç kez göz kırptım. Onu bir hevesle öptüğüm için başıma gelen buydu. Bir kere. İki kere mi? Tamam, *belki* ben de onunla flört etmişimdir. Hem de çok. Kaygısız ve

Drake karmaşık olmayabilirdi ama adam da her yerdeydi. "İyi geceler, Drake. Sabah kahvaltıda konuşalım. Yorgunum ve yatmadan önce Cinth'e yazacağım."

Bir elimle onu kapıdan dışarı ittim, diğer elimle kapıyı kapattım ve alnımı ahşap panellere yasladım. Ayak sesi yoktu, bu da gitmediği anlamına geliyordu. Kilidi tıklattım, belki de hayal görmüştüm ama yumuşak ayak sesleri koridorda kaybolmadan önce ağır bir iç çekiş duyduğumu sandım. Onu incitmek istemiyordum ama kendim için de pek bir gelecek göremiyordum, hele ki bir erkekle gerçek bir ilişkim olsun. Görsem bile, Lan artık düşüncelerime sıkıca yerleşmişti, bir başkasıyla gerçek romantik düşünceleri eğlendirmenin önünde sağlam bir engeldi. Görünüşe göre aklım araya girmeye çalışsa da kalbim trajik yolu seçmişti.

Kapıdan uzaklaşıp odaya baktım. Tüm çiçekler açmamıştı, buradaki renkler seyrekti. Çıplak ahşap zemin ve boyasız duvarlar, her şey basit ama iyi yapılmış. Küçük şömine iyi bir ısı yayıyordu ve bir mahremiyet perdesinin arkasından dışarı bakan küçük bir küvet görebiliyordum. Benim için yeterince iyiydi.

Tüm bunlardan önce, yine de . . . Tek masaya oturdum ve deftere baktım. Tabaklanmış deri. Kapağı eski ve yıpranmış görünüyordu. Defteri kapalı tutan deri kayışı açarak defteri çevirdim.

Beni bekleyen hiçbir kelime yoktu, sayfalarda hiçbir Cinth yoktu. Odayı karıştırırken kendime bir kalem buldum ve hızlıca bir not karladım.

Cinth. Ben Alli. İyi misin?

Saatlerce, hatta belki de bütün bir gün beklemem gerekeceğini düşünmüştüm ama kelimelerim sayfanın içinde kaybolurken yeni satırlar belirmeye başladı. Hepsi büyük harflerle. Kesinlikle onun yazısı.

Yanımda duruyormuş gibi bağırdığını duyunca irkildim.

YÜCE TANRIM! ALLI, IYI MISIN?

Gülümseyerek *cevabımı* kazıdım-iyi. Tek kelimeye kaşlarımı çattım.

Bu bir yalan. Cinth, seni özledim ve burada hiçbir şey yolunda gitmiyor.

Sonraki birkaç sayfada içimi dökmek, kurtarma görevinden bu yana olan her şeyi yeniden anlatmak istedim. Tekne, gelgit dalgası ve Underhill'in *tekrar* patlaması, ama bunu ona yapamazdım, o anda olmazdı.

*Unimak'ta işler nasıl gidiyor?
Lütfen bana glamor kullandığını söyle.*

Arkadaşım olduğu bilinen biri olarak, o olmadan orada güvende olmazdı.
o.

Bir an için hiçbir şey olmadı ve sonra kelimeleri yavaşça belirdi
Kendi portresine benzeyen bir şeyle. Kendisini dev göğüslü bir çubuk figürü
olarak çizmiş ve ardından kafasının her tarafına, her yöne doğru uzanan
simsiyah saçlar karalamıştı.

*Benim için endişelenmesen iyi edersin. Göz kamaştırıyorum! Jackson bile
beni tanımıyor. Ya da göğüslerimi. Ki bu çılgınca. Ama söylentiler havada
uçuyor.*

*Buradayım. Şatoda bulaşıkçı olarak çalışıyorum ve bu ve bağlantılarım
sayesinde Ruby'ye içeriden pek çok bilgi verebildim.*

İlginç. Kitaba sertçe baktım. Cinth orada yapayalnızdı, tıpkı benim burada
olduğum gibi. İkimiz de tehlikedeydik. Bazen tehlikeyi tartışmak bizim
konumumuzdaki insanların yapmak isteyeceği en son şeydi. Onun ne
hakkında bilgi almak isteyeceğini çok iyi biliyordum.

Kavga değil.

Sığınak değil.

Benim amacım bu değil.

Yavaş ve bilinçli bir şekilde yazdım.

*Lan hala benimle. ~~Öpüştük.~~ Hayır, öpüşmedik, tamamen, tamamen öpüştük ve
sihrimiz korkunç bir şekilde birbirine karıştı. Keşke . . . Cinth, keşke farklı
olabilseydi. Aynı saraydan olsaydık. Sihrimizin bu kadar acıya neden
olmamasını. Onunla birlikte olmak ikimizden birini öldürecek ama
yapamıyorum.*

ona karşı olan hislerimi sarsıyor.

Diğer uçtan çılgılık attığını duyabiliyordum.

Ama gitmek için ne yol ama!

Mesajına bir kahkaha patlattım ve kahkaham hoşuma gittiğinden emin olmadığım garip bir hıçkırığa dönüştü. Neredeyse bir hıçkırık. Tanrıça yukarıda ve aşağıda, arkadaşımı özledim.

Çok ses çıkarmış olmalıyım çünkü Faolan bitişikteki kapıyı çaldı ve kafasını içeri soktu. "İyi misin?"

Başımı ondan yana çevirerek hain gözlerimi hızla sildim. "Evet, ben iyiyim." *İyiyim*. İşte yine o kelime. "Sadece Cinth'le konuşuyordum." Yavaşça nefes aldım ve bırakmadan önce beşe kadar saydım, ona geri dönmeden önce duygularımı kontrol etmeye çalıştım.

Kaşları bariz bir inançsızlıkla havaya kalktı ve görebilmesi için defteri kaldırdığımda kaşları daha da yukarı kalktı. "Kraliçenin bunlardan birine sahip olan birkaç kişiden biri olduğunu sanıyordum."

"Daha önce böyle bir kitap gördün mü?" Son kelimeleri görebilme ihtimaline karşı kendimi kitabın kapağını biraz kapatırken buldum. Etrafta dolaşıp beni aşağılamaya karar verirlerse diye.

Lan odaya adımını attı ve onunla birlikte yeni yıkanmış bir adamın ve bir çeşit çam sabununun kokusu da geldi. *Nefis*. Kokunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapatmamak için kendimi zor tuttum.

Yanına gitti ve kapağına dokundu. "Seyahat günlükleri. Kraliçe İrlanda, Rusya ve Amerika Birleşik Devletleri'nin güneyindeki diğer monarşilerle yazışmak için kendi günlüklerini kullanırdı. Artık üretilmiyorlar."

Kitaba baktım, yumuşak deriyi okşadım ve nerede durduğunu dikkatlice not aldım - ve Cinth'in son sözleri kafamda dönerken ne kadar yakın olduğunu. *Gerçekten de gitmek için ne güzel bir yol*. "Neden olmasın? Çok kullanışlıdır."

"Çünkü onları yapan kişi reddetti." Geri çekildi, gözlerini benimkilere dikti. "Bunları Kahin yaptı."

Neredeyse o anda kitabı fırlatıp atacaktım. Kahin'den nefret ettiğim için değil, onun tarafından ihanete uğramış gibi hissettiğim için. Elbette onu tanı mıyordum ama Sahte Underhill fiyaskosunun suçunu üstlenmeme izin vermişti.

Ayağa kalktım ve kendimi Lan'a çok yakın buldum. Gece yarısı gözlerinde o büyüleyici renk lekeleri dönüyordu.

"Temizlenmeliyim." Kelimeler dudaklarımdan döküldü.

Dudakları kıvrıldı. "Evet, kokuyorsun."

Homurdandım ve etrafından dolaşarak küçük küvete doğru yürüdüm, sıcaklık doğru hissedene kadar muslukları ayarladım. "Her zaman büyülüyorsun, değil mi?"

"En azından ben odadan çıkana kadar bekleyebilirsin," diye homurdandı uzaklaşırken.

Güldüm. "Küvetin suyunu akıtmak artık uygunsuz bir hareket mi oldu? Bunu çocuklar için olası tahrik edici unsurlar listeme ekleyeceğim."

Faolan bitişikteki kapıya doğru ilerledi. "Benden başka kimsenin bunu yapabileceğinden şüpheliyim."

Sonra gitti ve beni çenem açık bir şekilde bıraktı. Az önce onu tahrik ettiğimi itiraf mı etmişti?

Akan küvete baktım ve sonra daha iyi düşünmeden Faolan'ı odasına kadar takip ettim.

Ben içeri girerken arkasına baktı, yüzünde kızgınlık vardı. "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Seni bu kadar kolay tahrik ettiğimi mi ima ettin?" Evet, lafi dolandırmıyordum.

Hiç şansın yok.

Öfkesi derinleşti. "Ciddi ciddi *soruyor* musun?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu bir evet ya da hayır sorusu, Lan. Aramızdaki bu şeyden hiçbir şey çıkmayacağını biliyorum. Bunu biliyorum. Sen de biliyorsun. Ama lanet olsun, sen kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

Yüzü mükemmel bir boşluğa dönüştü. "Aydınlat beni, Yetim."

"Hayır." Onu orada tek başına bıraktım ve kapıyı çarparak odama döndüm.

İki saniye sonra odama geri dönmüş, kapıyı *tekrar* çarpmıştı. "Benden ne istiyorsun?"

Küvetin suyunu kapattım, buhar yüzeyden kıvrılıyordu. "Bizi bir araya getiren şeyin sadece büyü olup olmadığını bilmek istiyorum. Eğer büyülerimiz bu şekilde tepki vermeseydi ve aynı saraydan olsaydık, sen ve ben ..."

Söyleyemedim bile.

Hareket ettiğini duymadım ama vücudu benimkine birkaç santim, belki daha az yaklaşıp kadar yaklaştığını hissettim. Çenesi omzumun üzerinde, ağzı kulağımın yanındaydı.

Nefesi yanağımı ısıtıyordu ve uzun bir süre öylece durduk, aramızdaki enerji çatırdıyor ve eğilme dürtüsüyle dans ediyordu.

büyüdü. Sihrimiz kabardı ama tam olarak temas etmedi, bu da havada keskin bir ozon kokusu bıraktı.

"Lan? Söyle bana, lütfen." Boğazımdaki ani sıkışma karşısında daha fazlasını yapamayarak fısıldadım.

Ona dokunmaktan korktuğum için hareket edemiyordum.

Yüzünü çevirdi ve teniyle benimki arasında bir fısıltıdan başka bir şey kalmayana kadar mesafeyi kapattı. "Bir anda, Kallik."

OceanofPDF.com

I Şafağın aydınlığında, kesik kesik nefes aldım. Faolan uyumak için odasına dönmüş olsa da, sözleri odamın havasında asılı kaldı.
Bir anda, Kallik.

Eğer karşı mahkemelerde olmasaydık ve bu deliliğe bulaşmamış olsaydık, o zaman birlikte olurduk. Bu beni neşeli mi hissettirdi yoksa aşırı derecede acı mı?

Ben ikincisine meyilliydim, bu da çok ihtiyacım olan uykuyu yakalamak yerine bütün gece dönüp durmamın sebebiydi.

İnledim. "Neden ben?"

Kapı gümbür gümbür çalındı ve Lan hançerini çekmiş bir halde toplantı odasından içeri daldı. Bana bakıp uzaklaştı ve dün geceki tepkimi -ya da tepkisizliğimi- hatırlayınca neredeyse inleyecektim.

Bana istediğim güvenceyi vermişti. Ve ben sessizliğe gömüldüm. Bana cevap vermem için çok cömert bir fırsat verdikten sonra gitti.

Harikaydı, Kallik. Gerçekten pürüzsüz.

Kapı tekrar çalındı ve Lan odayı geçip kapıyı çekerek açtı.

"Ne?" diye tersledi.

"Rubezahl, Kraliyet Hanesi'nden Kallik'in huzuruna çıkmayı talep ediyor."

Yatak örtülerini çoktan atmıştım, bu yüzden hızla göğüs kılıfımı taktım ve silahımı yuvasına yerleştirdim. Kapıya doğru yürüdüm. "Bir şey mi oldu?"

Vahşi fae cevap vermedi ve Lan'a üstünkörü bir bakış atarak adamı koridorda takip ettim.

Önce koridordan, sonra da merdivenlerden inip kaleden çıkarken Faolan hızla arkamdaydı. Yumuşak ışık mabedin sokaklarını yıkıyordu ve günün bu saatinde pazar tezgâhlarını sadece birkaç serseri süslüyordu.

"Rubezahl ne istiyor?" Lan vahşi fae'ye doğru seslendi.

Fae arkasına baktı ve omuz silkti. "Rubezahl'a soru sormam. Ben sadece onun emirlerine itaat ederim."

Vahşi Fae, ha? "Bizi nereye götüreceğini açıkça söyledi." "Evet."

Bekledim. "Ve bu?"

Vahşi fae daha küçük bir sokağa daldı ve Lan'ın hırıltısını duymazdan gelerek peşinden devam ettim, ta ki bir duvarın önünde durana kadar - on fit yüksekliğinde ya da o civarda. Bölünmüş kapılar ve masalardan yapılmıştı ve tellerle kaplıydı.

Daha da endişe verici olanı, içeriden yankılanan çığlıklar, inilti ve bağırılan küfürlerdi.

Vahşi fae kapıdaki muhafızlara bir şeyler fısıldadı ve küçük bir kapı açılarak içeri girmemize izin verildi.

İlk aklıma gelen buranın bir hayvan çiftliği olduğuydu. Yüzlerce at ahır vardı ama kapıların yerini parmaklıklar almıştı.

O bölmelerde neyin-kimin tutulduğunu fark ettiğim anda içimi bir korku kapladı. *Fae*. Ya da onlara benzer bir şey. Bir zamanlar kesinlikle Fae'ydiler. Şimdi . . .

Kırışmış saçlar, ağarmış tene yapışmıştı.

Eksik dişler. Kanayan diş etleri. Boş gözler.

Yarım adım geri çekildim ve Lan'a çarptım, göğsüm bir inip bir kalkıyordu. "Bunlar deli fae'ler."

Vahşi fae bana bir bakış attı. "En çılgınları, evet."

Paçavralara bürünmüş bir kadının parmaklıklarda sallanışını izledim. Derisinden dumanlar çıkıyordu ama çığlık atmıyordu. Bunun yerine, demir parmaklıkların ona verdiği zarar ve acıyla kendinden geçmiş gibiydi. Sesim çatallaştı. "Yapılabilecek başka bir şey yok mu?"

"Sanki dönüşüyorlar," diye fısıldadı Lan kısık sesle ve ses tonunda aynı şok, acıma ve sağlıklı bir dozdan daha fazla korku karışımını tespit etmek zor değildi.

"Erken uyandırdığım için özür dilerim," diye gürledi fae kümesinin içinden yeri sarsacak kadar derin bir ses. Rubezahl yüksek tavanlı ağıldan dışarı çıktı ve doğruldu, ciddiyetle bize baktı. "Yorgun olduğunuzu biliyorum."

Ben mi yorulduğum? Dev düşmeye hazır görünüyordu. "Bir şey oldu."

Başını salladı ve bir elini yüzünde gezdirdi. "Korkarım etkilenenler bir gecede daha da kötüleşti. Derilerindeki gri rengi görüyor musun? Bu yeni bir şey. Ve arpımın müziği artık onlara ulaşmıyor."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Hiçbir şey mi?" Başını salladı.

"Arpın," dedi Lan. "Tam olarak nasıl çalışıyor?"

"Lugh'un efsanevi mızrağını taşısaydın senin de işine yarardı," dedi dev bıkkınlıkla, Lan'ın irkildiğini fark etmeden.

Bir adım öne çıktım. "Benim meyvem o zaman. Bunu denemeliyiz." Bu fae'leri görmek ve hiçbir şey yapmamak ... içimden gelmiyordu. "Tekrar denemek zorundayım Ruby. Şimdi."

Dev başını eğdi. "Ben de tam buna razı olacağınızı umuyordum. Söyle bana genç adam. Meyveyi vermek için tam olarak ne yaptın?"

Düşüncelerimi geriye atarak kaşlarımı çattım. "Bir huckleberry tohumu vardı. Sihrimi ona verdim. Sadece yemek için biraz huckleberry yetiştirmeyi planlamıştım."

Rubezahl başını salladı. Hafif bir esinti devin etrafında döndü ve elini uzatıp açmadan önce gözleri dalgalandı.

Kocaman avucunun içinde küçük bir huckleberry tohumu vardı.

Etrafımızdaki çılgın fae'lerin iniltileri beni teşvik etti ve tohumu alıp yere bıraktım. "Tamam." *Bu her şeyi çözebilirdi.* Ellerimi tohumun etrafında birleştirerek çivit büyüsunü kapsüle çektim. Yaptığım şeyden caymak istemediğimden, gücüm için yakıtı iki kalem arasına yerleştirilmiş bir meşalenin ateşinden ve yakındaki yosundan küçük yeşil bir daldan çektim. Tohumu daha fazla iterken alnımda boncuk boncuk terler oluştu.

Kabuk yarıldı, bir bitki yukarı doğru patladı.

Evet!

Gözlerimi kapattım ve bitkiye mümkün olduğunca çok itmeye odaklandım. Orijinal meyveyi veren parlak pembe çiçeklerle kaplı küçük ağacı hayal ettim. Ancak ter yüzümden aşağı döküldüğünde eserime bakabildim.

"Meyve bu mu?" Rubezahl sordu. "Şuna benziyor-"

"Bir huckleberry ağacı," dedim açıkça.

Lan havayı kokladı. "Kesinlikle önceki meyve değil. Yetim, farklı bir şey yaptın mı?"

Beynimi zorladım. "Hayır. Her şey aynıydı. Vahşi fae'ler bizi kovalamıyor, ama bunun dışında." Meyveyi kopyalamanın kolay olmayacağını biliyordum. Umut kesinlikle bir sürtüktü. Sertçe yutkundum. Tüm bu fae'ler. Bu acı çeken fae'ler. Böyle bir durumda bir saniye daha beklemelerini istemedim.

Ruby, "Sizin büyüünüzle Underhill arasında tam olarak ne olduğunu henüz anlayamadık," diye düşündü. "Ama belki de bu fark önemlidir. Meyveyi tehlike altındayken yaratabildiniz. Büyünüz duygularınıza tepki veriyor. Buradaki fae'lere bakarken benimle aynı üzüntüyü hissettiğin çok açık. Bence büyüünü onlar üzerinde doğrudan test etmeliyiz. Belki de boş bir umuttur ama denemeden bilemeyiz."

Dudaklarımı yaladım. "Çok iyi bir geçmişim yok. Bunlar insan Ruby. Ya bir şeyler ters giderse?"

Rubezahl'ın bakışları hâlâ demir parmaklıklara tutunmuş olan kadının üzerindeydi ve ellerinin yanışını izliyordu. "Daha önce bu tür bir hastalık görmemiş olabilirim ama bu fae'ler zayıflıyor. Eğer bir şey yapmazsak, bu dünya için fazla uzun sürmeyecekler."

Başka bir deyişle, zaten ölmüşlerdi. Derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Ne yapmam gerekiyor? Ben şifacı değilim." Bu, bir tohumdan ağaç yetiştirmekten farklı hissettiriyordu.

Ruby onu takip etmem için parmağını salladı. İlk hücredeki kadına yaklaştık. Ona birkaç adım yaklaştığımızda dişlerini göstererek parmaklıklara doğru fırladı ve bir dişin yeri kaplayan samanların üzerine düşmesiyle midem bulandı. Diş kararmış ve kenarları sivrilmişti. Çürüktü.

Ruby bana, "Şimdiye kadar büyüün içgüdüseldi," diye hatırlattı.

Lan bana yaklaştı ve nefesinin altından konuştu. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Hayır, hiç de değil. Başka bir öneriniz var mı?"

Rubezahl'a hızlıca bir bakış attı ama bir daha konuşmadı.

Kadına odaklanarak, topraktan kahverengi enerji çektim ve çivit mavisinin hırlayan dişiye doğru uzanmasına izin vermeden önce gücünü büyüümle besledim.

Büyüm tenine değdi ve gözleri kanla doldu. Siyah dallar, beni dizlerimin üzerine çökerten bir patlamayla ondan dışarı doğru fırladı. Tehdide karşılık olarak büyüüm otomatik olarak yükseldi ve onun saldırısıyla mücadele etmek için etrafımdaki her şeyden ve her şeyden enerji emdi.

Çıgıllıkları kulaklarımda çınladı ve siyah dallar titreyip azalmaya başladığında nefes nefese ona odaklandım. Parmaklıklardan geriye doğru tökezleyip yere yığılmadan sadece bir saniye önce siyah bataklıktan hafif parlak yeşil bir renk yayıldı.

Nefes alıp almadığını görmek için sendeleyerek ilerledim, neredeyse sınırlarının demirden yapıldığını unutuyordum.

"O da neydi öyle?" Lan tersleyerek Ruby'nin üzerine yürüdü. Lugh'a şükürler olsun, nefes alıyordu. Ve-

"Cildi," dedi Ruby şaşkınlıkla. "Tekrar normale döndü."

Öyleydi. Gri renk sızıp gitmişti. "Sonunda büyüsü de değişti, gördün mü? Parlak yeşil, siyahın içinden akıyordu."

Dev başını eğerek onayladı.

Sonunda büyüsünün rengine bakılırsa bu kadın bir zamanlar Seelie'ydi. Hücreesindeki artık çürümüş samanları inceledim. Duvardaki az miktardaki sarmaşık benim büyümün etkisiyle patlayarak çoğalmış ve binanın büyük bir kısmını kaplamıştı. Onun büyüsü de aynısını yapmalıydı ama onun yerine samanları çürütmüştü. "Büyüsü nasıl oldu da bir Unseelie ücreti talep etti?" diye sordum.

Ruby ve Lan bakışlarımı takip ettiler.

Dev mırıldandı. "Daha önce büyüsü siyahtı."

Ona baktım. "Deliliğe neden olan şey her neyse Unseelie." Kaşları hafifçe kalktı. "Öyle görünüyor."

"Ama Underhill hem Seelie hem de Unseelie," diye karşı çıktı Lan.

"Onun gücü var," diye yanıtladı Ruby. "Ama kendini mühürledi ya da bir başkası bunu yaptı."

Kaşlarımı çattım. "Ama bir fae'nin büyülü özünün değiştirilmesi nasıl mümkün olabilir?"

"Her zaman bir denge olmalı," diye mırıldandı. "Bunun ötesinde, senin düşüncelerin de benimkiler kadar iyi. Yine de bir şey öğrendik."

Lan sesine alaycılık kattı. "Kallik'in her deli fae'nin uçurumun kenarından dönmesine yardım etmek için neredeyse kendini öldürmesi mi gerekiyordu?"

Belki, ama . . .

"Yine de bir şey var." Ellerimi kalçalarıma sürttüm, avuç içlerim karıncalanıyordu.

Yüz ifadesi kuşkuya dönüştü. "Şaka yapıyorsun, Yetim. Kaç tane deli fae var? Ve sen sihirli bir şekilde hepsinden daha mı güçlüsün? Eğer

Bu 'tedavi' ne kadar sürecek? Bu kadın yarına kadar tekrar gri olabilir. Bunu yapamazsınız."

Sesimi alçalttım. "Lan, yardıma ihtiyaçları var. Şunlara bir *bak*."

"Ve eğer ölürsen onlara yardım edemezsin," diye cevap verdi, yüzü değişmemişti. "Underhill'in değerini sorgulamana neden olduğunu biliyorum ama kendini öldürmek çözüm değil."

Tokat yemiş gibi geri çekildim. Lan, kendimi kanıtlama fırsatına balıklama atladığımı mı sanıyordu?

Bekle, öyle miydin?

Beni duraklattı ve bir an için çevredeki fae'leri inceledim. Burada yüzlercesi olmalıydı ve kalede de daha fazlası. Görebildiklerimin hepsi griydi.

Gözlerimi kısa süreliğine kapattım.

Kahretsin, haklıydı. "Belki de başka bir yolu vardır," dedi Ruby. Başımı kaldırdım. "Ne?"

Tereddüt etti. "Lugh'un torununa dokunduğunuzda, birleşik büyüünüzün bir şekilde güçlendiğini hissettiğinizden bahsetmişsiniz."

Gözlerim büyüdü. "Çalışıyor. Yani, eğer hâlâ çalışıyorsa." Lan başını salladı. "Benim sihrim Unseelie."

"Peki bu neden önemli?" Ruby'nin nazik mavi gözleri yumuşadı. Faolan cevap vermedi.

Dev devam etti. "Önemli olan tek şey Underhill'in Kallik'i seçmiş olması ve senin büyüünün onun tüm potansiyelini ortaya çıkaracak gibi görünmesi."

Lan'la hızlı bir bakış alışverişinde bulundum. "Gerçekten böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ruby, kadın kıpırdanmaya başladığında kabinin içine bakarak, "Önemli olan kelime 'düşünmek'," diye cevap verdi. "Sanırım sadece onun varlığında, özellikle de onun dokunuşuyla tüm sihrinize erişmenize izin veriyorsunuz. Elbette bu sadece bir teori."

Öyle hissettirmiyordu. Sihirlerimiz birbirine karıştığında, bu birleşim beni deliliğin eşiğine getirmiş gibi hissediyordum, sanki bu kadar çok güce sahip olmanın acısı beni patlatacakmış gibi.

Lan kuru bir sesle, "Anladığım kadarıyla bu teoriyi test etmemizi istiyorsunuz," dedi.

Ruby'nin yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Benim ne istediğimin bir önemi yok. Bu fae'lere baktığında yapmak istediğin şey ne? Hiçbir şey mi?"

Lan'ın karanlık odağı kadının yanındaki tezgâhta bir adamın kanlar içindeki yüzündeki yaraları eşeleyip etini deştiği yere odaklandı

Kalın bir emme sesiyle. Midem yukarı doğru kalktı. Yani, yirmi dört yıl boyunca bazı boklar görmüştüm, ama bu bir sonraki seviyeydi.

"Denemek zorundayız," diye ısrar ettim, yaklaştım ve neredeyse ellerini tutmak için uzandım. "Eğer bir şey yapmazsak, bu daha fazla Fae'nin başına gelmeye devam edecek. Cevabı bulmak zorundayız."

Omzumun üzerinden bir bakış fırlattı, sonra sesini alçalttı. "Sana zarar gelmesini istemiyorum. Dev bile teorisinin doğru olduğundan emin değil. Hâlâ bağlantımızı kullanan birileri olabilir. Onlara tekrar erişim izni mi vereceğiz?"

"Ya haklıysa? Eğer bir şey denemezsek, o zaman hep böyle sıkışıp kalırız." *Birbirimize dokunmanın ölümümüz olup olmayacağından emin değiliz.* "Bu karmaşanın çözümü acısız olmayacak. Ayrıca, Rubezahl burada."

Lan içini çekti ve daha yüksek sesle, "Gerekirse bizi ayıracak gücün var mı?" dedi.

"Biliyorum." Dev'in sesi kesin gibiydi.

İki sıra halindeki tezgâhların ortasına doğru ilerlerken Faolan'la yüz yüze geldim, gözleri hiç kararmamıştı.

"Kallik," diye fısıldadı.

Kendimi çelikleştirerek, cesaretimi kaybetmeden önce parmaklarımızı iç içe geçirdim. İkimiz de sertleştik.

Ama . . .

Bir nefes verdim. "Hiçbir şey." Tıpkı dünkü gibi.

"Bir şey yok mu?" Ruby seslendi. "Büyünü açmayı dene."

Sihrimi daha önce hiç bu şekilde, kapatılabilecek bir kapı olarak düşünmemiştim. Ama bunun işe yaramasını istiyordum -*bir şeyler* yapmam gerekiyordu- bu yüzden tekrar yerden enerji çektim ve indigo büyümü Lan'a doğru saldı. Onun derin, yakut rengi büyüsü benimkini okşadı ama öncekinden farklı bir şekilde. Bu bana büyümün Cinth'inkiyle nasıl dans edebileceğini hatırlattı, belki birkaç parça daha samimi olsa da.

Tamam, birkaç parçadan daha fazlası. Nefesimi tuttum, son zamanlarda yaşanan kaosun hiçbir patlak vermeden sihrimizin birbirine değmesine şaşırdım.

Aynı anda büyülerimizi hatırladık ve birbirimize bakakalmıştık.

Bu gerçekten oldu.

"Rubezahl," diye bağırdı daha önceki aynı vahşi fae, bize ulaşmak için koşarak. "Meydanda toplu salgın var."

Dev küfretti. "Burada bekle. Denemek istediğim bir şey daha var."

Ona doğru bir adım attım. "Yardım edebiliriz."

Çoktan on adım uzaklaşmıştı. "Dışlanmışlar seni de kaybetmeyi göze alamaz, Kraliyet Hanesi'nden Kallik." Dev, yaşına yakışmayan bir hareketle kapının üzerinden atladı ve gitti.

Lan kolumu tuttu. "O haklı." Yerin sallanması durdu.

"Şimdi de onun tarafını tutmayı seçiyorsun," diye hırladım hayal kırıklığıyla, binanın içine doğru ilerlemek için uzaklaştım.

"Ormandaki patlamayı harcanabilir olduğun anlamına aldın, ama değilsin."

Lan'a doğru döndüm. "Bugün bilgelikle dolusun."

Ağzının köşesi kalktı. "Her zaman öyleyim, Yetim. Sen sadece fark etmek için bugünü seçtin."

"Ruby'nin söylediği her şeye karşı çıktığını fark ettim."

"Senin dahil olduğun yerde, her zaman sorular soracağım," dedi. "Seni güvende tutmak için."

Sıcak ses tonuna göz kırptım ve öfkem vücudumdan hızla boşaldı. Öfkem yanlış kişiye yönelmişti. İki yanımızdaki fae'lere elimle işaret ettim. Bazıları yan yatmış, uykunun nefes nefese kalmış bir versiyonunu yaşıyordu. Diğerleri, derileri hala çoğunlukla normal, dizlerini göğüslerine çekmiş, gölgelerden bizi izliyorlardı. "Bunu görmek çok zor."

Lan acımasızca başını salladı. "Biliyorum Yetim, ama sen bu işe karışmadan çok önce de oluyordu. Bunu sen yapmadın. Çözümün bir parçası olabilirsin ama sorunun bir parçası değilsin."

Kollarımı gövdemin etrafına doladım. "Ya gereken her şeyi yapamazsam?"

Bunu görmeseydim belki de o sözleri hiç yüksek sesle söyleyemeyecektim. Sanırım benim de yıkmam gereken bir ya da iki duvar vardı.

Faolan yaklaştı. "Bu soru bir kez bile aklıma gelmedi."

O da mı duvarlarından biri yıkılıyordu? Belki de bunu devam ettirmeye çalışmalıyım. Çenemi yukarı kaldırıp yüzüne baktım. "Dün gece ne dediğini biliyor musun?" Bir nefes aldım. "Benim cevabım da aynı olurdu. Bir anda."

Bir an için dondu kaldı. "Öyle mi?"

Şaşkınlığı karşısında dudaklarım kıpırdadı ama esprim azaldı. Çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında beyanlarımız **a r a m ı z d a k i** hiçbir şeyi değiştirmedir.

Geçici olarak dokunabildiğimiz gerçeği de öyle. "Ne olursa olsun."

Adem elması sallanıyordu. "Ne olursa olsun."

Gülümseyerek uzandım ve elini tuttum.

Bu kez ciğerlerimdeki hava boşaldı ve acı göğsümü dağladı. Dizlerimin üzerine çöktüğümde, Lan'ın da önümde aynı şeyi yaptığının hayal meyal farkındaydım.

Çünkü birbirimize kilitlenmiştik, büyülerimiz yakınlaşmak, iç içe geçmek ve birleşmek için pençeleşiyordu. Çivit mavisi ve koyu yakut siyahı görüşümü dolduruyor, ölümcül bir pençeyle ikimizin de etrafını sarıyordu.

Bu seferki bir zevk gezintisi değildi ve birbirlerine dokunmak için hiçbir çekim hissetmiyorlardı.

Tek istediği bizi yok etmektir. Bizi fiziksel olarak yapabileceğimizin ötesine itmek.

Ruby'nin sesi beni çağırdı. "Kallık, bekle!"

Ama bunu engellemek mümkün değildi. Acı dayanılmaz boyutlara ulaşırken çığlık attım. Görüşüm karardı, uzaktan gelen bir patlama sesi duydum ve her şey karardı.

M Patlamanın şiddetine karşı gözlerim kapalıydı ve karanlıkta etrafımızdaki Fae'lerin bağırışlarını duyabiliyordum. ılgın olan Fae'ler. Vahşi olan Fae'ler. Hem Seelie hem de Unseelie.

Beni bir nebze olsun akıl sağlığıma bağlayan tek şey parmaklarımın birbirine kenetlenmiş olmasıydı.

Acı vücutumda dolaşıyordu ama Faolan'ı bırakamıyordum.

Asla bırakamazdım.

Yine mi?

Bir ses kafamın içinde Tlingitçe fısıldadı: *"Kralın sahipsiz kızı, kapımı açacaksın. Baldan ve külden, tüyden ve kemikten, bir kez daha eve giden yolu bulacaksın. Bana gel."*

Kahretsin, lanet olsun, 'kapımı aç', bunca zamandır beni ele geçiren Underhill'di.

"Deniyorum," diye bağırdım karanlığa, bir başka patlama havayı yırtarak Lan'la beni birbirimizden ayırırken. Ona doğru uzandım, hatta adını bile haykırmış olabilirdim ama sonra sert bir şeye çarptım.

Ciğerlerimdeki hava boşaldı ve bedenim gevşek bir şekilde durana kadar yuvarlandım.

Karanlık gitmişti ve ben kalemlerin ortasında sırtüstü uzanmış, Lan ve ben dokunmadan önce kesinlikle ahşap tavan olan gökyüzüne bakıyordum. Az önce ne olmuştu böyle?

Gökyüzünden küçük beyaz parçalar düştü. İlk başta bunun kül olduğunu düşündüm, tıpkı Lan'la birlikte sihrimize dokunduğumuz başka bir seferde yağan ve balın eşlik ettiği türden bir kül. Bir tanesi

Yüzüme beyaz parçalar düştü ama solmadı. Elime alıp baktım ve gerçekte ne olduğunu anladığımda içime çektiğim sert bir nefesle boğuldum.

Kemik.

Gökten kemik parçaları yağıyordu. Gözlerimi kırıştıtararak bir iniltiyle karnımın üzerine yuvarlandım ve ellerimi ve dizlerimi iterek acı azalırken vücudumu hareketsiz tuttum. Başımı kaldırdığımda yumuşak bir şey fısıldayarak yüzüme çarptı ve saçlarıma dolandı.

Onu çektim.

Bir tüy.

Baldan ve külden, tüyden ve kemikten, bir kez daha eve giden yolu bulacaksın.

Underhill bana işaret mi gönderiyordu? Tüylerin ya da kemiklerin burada olması için ne bir sebep ne de bir kafiye vardı, özellikle de lanet olası havada süzölmeleri için. Bal ve külün geçen sefer de buralarda olmasının ne bir sebebi ne de bir mantığı vardı. Her iki durumda da, büyülerimiz iç içe geçtikten sonra geldiler.

Tatlım. *Seelie.*

Ash. *Unseelie.*

Tüyler. *Seelie.*

Bones. *Unseelie.*

Benim büyümün bal ve tüyleri, Lan'ın büyüsünün de kül ve kemiği yarattığını tahmin edebiliyordum ama aksi takdirde bu Underhill'den gelen bir mesaj olmalıydı!

Tüye odaklanmışken, yarı saydam bir çift ayak görüne kadar yanımdakilerin farkında değildim.

Kafamı kaldırıp bakmadım bile. "Şimdi olmaz."

Ruh rehberim derin bir iç çekti. "Şimdi, Kallik. Gitmelisin. Kahini bul. Şu anda sana yardım edebilecek tek kişi o. Biz konuşurken diğer yollar kapanıyor ve sen büyük bir tehlike altındasın."

Gözümü bir kez daha kırptım ve 'arkadaşım' gitmişti.

"İyi ki kurtuldun," diye mırıldandım, "Ne zaman ortaya çıksan hayatım daha da boka sarıyor." Ayrıca, Underhill az önce kafamın içinde fısıldamıştı. *Bir kez daha eve giden yolu bulacaksın.*

Belki de bu yakın olduğum anlamına geliyordu.

Ayağa kalktım ve ağıllardaki fae'lere baktım. Hareket etmiyorlardı. Onları iyileştirmiş miydik? Yukarıdakilerin ve aşağıdakilerin tanrıçası, eğer iyilerse, bize biraz zaman kazandıran geçici bir önlem olsa bile, acıya tamamen değirdi.

Bir adım attım ve gökyüzünden düşmeye devam eden kemik parçaları ayaklarımın altında çıtırdadı. Bir rüzgâr, tüyleri girdaplar halinde fae'lerin kalemleri arasına itti ve deli fae'yi gerçekten gördüğümde kalbim çarpmaya başladı.

Yatış şekilleri çarpık. Tüm
açılar yanlış.

Göğüsleri kıpırdamıyor.

Öldü.

Gözlerim irileşirken ellerimi ağzıma götürdüm ve etrafı taradım. "Biz ne yaptık?"

Biz.

Lan!

"Faolan," diye bağırdım. Ya o da bu bedenler gibi parçalanmışsa? Ya büyüm ona da aynı şeyi yaptıysa?

Kalemlerin arasına daldım, bir bulanıklık içinde kırılmış uzuvları, boyunları, yüzleri ve parçalanmış karınları gördüm. Bir kalemin kenarına tutundum, demir avucumu yakıyordu ama midemdekileri kaybederken ona tutundum, içimde hiçbir şey kalmayana kadar kabardım.

Onu ararken demirin yakıcılığı beni dik tutmaya yardımcı oldu. Lan.

Önce Ruby'nin sesi bana ulaştı. "Kallik! Bundan uzak dur."

Döndüğümde onu arkamda, eskiden deponun önü olan yerde gördüm. Onun çağrısı, patlamadan hemen önce sesini duyduğumu hatırlamama neden oldu. Bana dayanmamı söylememiş miydi?

Anı belirsiz ve yarım yamalak ve şu anda Lan'la tekrar dokunmadan önce onun dönmesini beklemiş olmayı dilemenin ötesinde umurumda değildi.

Ama bu tür düşünceler için artık çok geçti.

Onu görmezden gelerek, neden olduğum katliam ve ölümün içinde ilerlemeye devam ettim, adımlarım kemik parçalarının üzerinde çıtırdıyordu. Kemiklerin deli faelerin bedenlerine ait olmadığını ve benimle Lan'ın büyüleri arasında her ne oluyorsa onun bir yan ürünü olduğunu bilsem de, çıtırtılar önümdeki manzaranın genel dehşetini daha da arttırıyordu. Şoktaydım - görüntünün yıkıcılığı neredeyse anlaşılmazdı- ama Faolan'ın ötesini düşünemiyordum. "Lan!"

Sağımda, bir kalemin arkasında gölgeli bir şekil yatıyordu. Faolan'ın sırtı bana dönüktü, sanki uyuyordu. *Tanrıça, lütfen bunun bir son olmasına izin verme.*

Uyu.

Gerçeği doğrulayacak kadar yaklaşmaktan korkarak öne doğru tökezledim ve yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Sonra titreyen ellerimi vücudunun üzerinde gezdirdim. "Tanrıça, lütfen bu kargaşaya tekrar yol açmadan ona dokunmama izin ver."

Lütfen, Underhill. Bana bu merhameti bağışla.

Bunu yapmamalıydım. Zaten çok fazla zarara sebep olmuştuk. Ama kendimi durduramadım. O bakarken değil . . .

Yutkunarak uzandım ve Faolan'ın omuzlarını tuttum, sonra onu yüzüme doğru döndürdüm. Uzun bir süre sonra göğsü kalktı ve yüzüne dokunmaya cesaret ettim.

Koyu renk gözleri fıldır fıldır açıldı.

"Saçında tüyler var," diye mırıldandı, bir elini kaldırıp bir tanesini fırçaladı.

Yaşıyordu.

Topuklarımın üzerinde geriye doğru oturup ellerimi saklarken gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Underhill az önce bana merhamet göstermişti ama bunu çok fazla zorlayamazdım. "Lan... işleri daha da kötüleştirdik."

Yavaşça oturdu ve beni geçip kalemlere baktı. "Onlara zarar verdik mi?"

"Büyülerinizin patlaması hepsini öldürdü." Ruby'nin sesindeki acı kalemlerin arasından bize doğru yankılandı. "Sığınağımızdaki korumalarla birlikte onları da parçaladı. Artık saklı değiliz. İnsanlar ve mahkemeler yerimizi çoktan işaretledi."

Hayır. Yanlış duyduğumu umarak ona baktım. Sığınağın bariyerlerini mi yıkmıştık? Buradaki tüm hasta, çılgın fae'leri öldürmüştük. Yardımımıza ihtiyacı olanları.

Titriyordum. O anda, birinin kollarını etrafımda hissetmekten, yalnız olmadığımı bilmekten başka bir şey istemiyordum. Başımı eğmiş, göğsümde biriken hıçkırıkları tutmaya çalışıyordum. Çünkü bu katliamın sadece benim değil, benim büyüümün Lan'ınkiyle etkileşime girmesinin bir sonucu olduğunu tüm kalbimle bilsem de, onun başka herhangi bir Seelie'ye dokunmuş olabileceğinden ve *buna* yol açmayacağından hiç şüphem yoktu.

Benimle ilgili bir şey fark yaratmıştı.

Güçlü kolları beni sardı ve kucağına yerleşene kadar yavaşça yere çekti.

"Bırak onu, Unseelie," diye hırladı Ruby. "Yeterince şey yapmadın mı?"

"Büyü yok oldu," diye hırladı Lan, "ve kalbi kırıldı."

Şimdilik gitmiş olabilir.

Ancak bu sefer, tekrar tekrar geri geleceğini ve her dokunduğumuzda bunun sonucunda insanların ölebileceğini kanıtlamıştı.

Bu kucaklaşma çalınmış bir andı. Günler, aylar ve muhtemelen gelecek yıllar boyunca bu anının hatırasına tutunacaktım. Aramızda olabilecek tek şey anılardı. Bu yüzden ona doğru eğildim ve yüzümü boynunun kıvrımlarına gömdüm, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken kokusunu içime çektim.

Kaç kişi ölmüştü? Çok fazla.

Yardıma ihtiyaçları vardı. *Benim yardımına.* Ve ben onları hayal kırıklığına uğrattım.

Lan'ın kolları bana sıkıca sarıldı. "Bunu düzelteceğiz, Yetim. Nasıl yapacağımızı bilmiyorum ama yapacağız. Sakın pes etme."

Gözlerinin dökülmemiş yaşlarla ıslandığını görmek için geri çektim. Yüzümü çevirmek zorundaydım çünkü onu böyle savunmasız ve kederli görmek duygularım üzerinde hâlâ sahip olduğum kontrol kırıntılarını da yok edebilirdi.

Bu katliam ortaya çıktığında bizden vazgeçmekten *başka* seçenek yoktu.

"Bırak onu," diye bağırdı Ruby ve sesindeki öfke beni ayağa kaldırdı ve sanki zorlanmış gibi Lan'dan uzaklaştırdı.

Bir an sonra Lan da ayağa kalktı ve Ruby ile benim arama girdi. "Yeter artık. İstedığınızı yaptık ve bakın başımıza ne geldi!" Kolunu vahşet sahnesini kapsayacak şekilde uzattı. "Buradaki deli fae'lerden bir tanesi bile hâlâ hayatta değil, bırakın iyileşmeyi. Silah biz olabilirdik ama tetiği çeken sizdiniz."

Kalemlerin üzerinde Ruby'nin yüzü okunamıyordu. Yorgun bir iç geçirdi. "Gelin. Sığınaktan ayrılmalıyız. Artık tek umudumuz bizi ölü görmek isteyenlere karşı savaşmak."

"Dövüşü kime götüreceksin?" diye sordum. Çünkü sözleri bir anlam ifade etmiyordu.

Düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz.

Lan'ın omuzları gerilirken Ruby'nin omuzları çöktü.

Lan yumuşak bir sesle, "Her iki mahkemeye karşı da savaşa girmek istiyor," dedi.

"Bizim için gelecekler," dedi Ruby ve onun arkasında çok sayıda fae'nin toplandığını, kalbimi dolduran aynı korkuyla içerideki dehşete baktıklarını fark ettim. Onlardan biri Drake'ti.

"Şiddete göz yummuyoruz," diye devam etti Ruby. "Ama bize karşı uygulanan şiddete de göz yummayız. Kendimizi korumak zorundayız. Kallik ve Faolan tarafından yapılanlar geri alınamaz ve bu yüzden bir karar vermeliyiz." Sürüsüyle yüzleşmek için döndü. "Ne yapmamızı istersiniz?"

Ay'ın çocukları mı? Burada kalıp katliamı mı bekleyelim? Yoksa savaşı her iki sarayın tahtına, Unimak'a mı taşıyalım?"

Ayın çocukları mı?

Patlamanın ve kederin etkisiyle kafam hâlâ bulanıktı ve cümle tanıdık gelse de ne olduğunu çıkaramıyordum.

Elimi başıma götürdüm ve parmaklarım kanla yapış yapış oldu. Bu birkaç şeyi açıklıyordu. Ama Ruby'nin sözlerinden duyduğum rahatsızlığı açıklayamıyordu. O yanılıyordu. Bu doğru yol değildi. Ama suçluluk duygusu göğüs kafesimin içini kemirirken kelimelerim dilimde dondu kaldı.

Ruby'nin etrafındaki fae'lerden bir çılgılık yükseldi. Kayıplar, dışlanmışlar, suçlular ve haksız yere dışlanmış olanlar.

"Savaşıyoruz!" Bu iki kelime çevremizdekiler tarafından bağırışların gücüyle kalemler sarsılana kadar benimsendi.

Ruby'nin yüzüne baktım ve orada yazılı olan üzüntüyü gördüm. Başımı sallayarak onlara katılmak için ilerlemeye başladım ama Lan yoluma çıktı.

"Hayır," dedi alt tonda. "Mahkemelere karşı savaşa girerlerse ölürlük. Onlarla birlikte savaşsan bile, Yetim. Unseelie ve Seelie'nin birleşik gücü on bin serseri fae tarafından alaşağı edilemez. Bunu sen de biliyorsun."

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Bana ne dediğimi anladığınızı söyle." Durakladı. "Lütfen."

Bana ilk kez lütfen dediğinden oldukça emindim ve bu rica benim tepkimi yumuşattı.

"Anlıyorum," dedim, yorgunluk üzerimde ağırlık yapıyordu. "İşte tam da bu yüzden onları durdurmak zorundayım."

Lan yana doğru ilerledi ve küçük bir selam verdi. "Önden buyurun, Majesteleri."

Beni yumuşatmak için çok fazla.

Ölümlerin kalemlerinin yanından geçerken çenem titriyor, ruhum yeniden kırılıyordu.

Neden bir an için Lan'a dokunmanın işe yarayacağını düşündüm ki? Umutlu kalbime lanet olsun.

Ruby'nin önünde durdum. "Savaşa gitmelerine izin veremezsin. Katledilecekler."

Yanıdaki Drake gerildi. "Sizin gibi eğitilmedik diye-"

Bir elimi kaldırdım. "Bu tam olarak şu anlama geliyor. İki mahkeme sizi yok etmek için güçlerini birleştirecek. Her birinizi öldürmeleri ya da hapsedmeleri uzun sürmez. Orada işlerin nasıl yürüdüğünü her zaman beğenmesem de, kendilerini savunma hakları var. Burada, haklı olan sizsiniz. Eğer saldırırlarsa, karşılık vermek için her türlü nedeniniz var ve inanıyorum ki tanrıça kendini savunanlara olumlu bakar. Savaşa itenlere iyi gözle baktığını sanmıyorum."

Daha önce hiç böyle bir şeyi seslendirmemiştim. Sanki kendime ait olmayan sözler söylüyormuşum gibiydi, ama onlara gerçekten inanıyordum.

Ruby çömelmek için kendini alçalttı. "Akıllıca sözler, genç adam. Ama benim ikna edilmeye ihtiyacım yok. Buradaki diğerlerini ikna etmen gerekecek. Öfke kalplerini ve zihinlerini doldurmuş durumda. Onları sakinleştirecek gücüm olduğunu sanmıyorum."

"O zaman duygular yüksekken neden onlara böyle bir soru soruyorsunuz?" Sinirlenerek söyledim.

Yüzü kızardı. "Ben lider değilim. Benim rolüm, seçenekleri ellerinden alınanlara seçenek sunmak."

Devin ilk kez kararsız görüldüğünü görüyordum. İçimde zonklayan suçluluk duygusunun en azından bir kısmını hissetmiş olmalıydı. Şu anda kimse tam kapasite çalışmıyordu.

"Canın cehenneme," diye bağırdı biri kalabalığın arkasından.

"Sadece kibarca sorarsan," diye cevap verdim. "Aslında, belki o zaman bile olmaz."

Kalabalık ileri atıldı. Bu kalabalığı nasıl yatıştıracaktım?

Drake kolumu tuttu. "Ya sen ve Faolan bu numarayı her bir kortun ortasında yapsaydınız? Etraftaki herkesi yok eden bir patlama. Birkaç saniye içinde binlerce Fae'yi öldürebilirsiniz."

Çenem düştü ve iyilerden biri olduğunu düşündüğüm çocuğa şok içinde bakakaldım.

Onu yatağıma almayı düşünmüştüm ve işte buradaydı... beni kurtların önüne atıyordu. Daha da kötüsü, sesindeki neşeyi ve heyecanı duyabiliyordum. Binlerce ölü düşüncesi midelerini bulandırmıyordu. Ve bu *benim* midemi bulandırdı. Neredeyse az önce yaptığım şey kadar şok ediciydi ve dışlanmışlara olan inancımı parçaladı.

Kalabalık onun sözlerini alkışladı. "Evet, bakalım itin gücünden kurtulabilecekler mi?"

Artık onlar için bir insan değil, sadece kullanılacak bir silah mıydım?

Ruby ayağa kalkıp diğerlerine döndüğünde Drake'in parmakları kolumu sıkıca kavradı, kocaman yumrukları sıkılmıştı. "Lütfen, sakın olalım."

Sözleri sadece kalabalığı öfkeliendiriyor gibiydi.

Drake'in elinden kurtuldum ve Lan'a çarpana kadar geri geri gittim. Haşlanmış g i b i , aramıza mesafe koydum.

"Yetim mi?"

"Öyle mi?"

"Bunun için koşmamız gerektiğine inanıyorum."

Kalabalık yok edilmiş stok sahasına doğru tekrar ilerlerken sertçe yutkundum. Lanet ruh haklıydı. Büyük bir tehlike içindeydik. "Nereye? Onlardan çok fazla var."

Lan geri çekildi, çıtırdayan ayak sesleri kalabalığın uğultuları ve nabız atışları arasında zar zor fark ediliyordu.

Ruby omzunun üzerinden bana baktı, gözleri o kadar üzgündü ki ağlayabilirdim. Bu kalabalığı durduramayacağını o da benim kadar iyi biliyordu. "Çok üzgünüm, Kraliyet Hanesi'nden Kallik." Son kelimeyi ağzından kaçırdı. "Git."

Tek kelime etmeden Lan'la birlikte döndük ve tüylerin, kemiklerin ve harabe halindeki hayvan barınağı kalıntılarından geçerek hâlâ ayakta duran çevre duvarına doğru koşmaya başladık. Underhill'deki eğitim beni hazırlamıştı ve Faolan'ın bir Unseelie muhafızı olarak geçirdiği yıllar da *onu* eğitmişti. Aynı anda sıçradık, duvarı en az tutunma yeriyle tırmanmaya çalıştık. Yukarıdaki dikenli telden soğuk mavi bir dal çekerek çivit mavisi büyümü güçlendirmek için kullandım ve geriye sadece düz tel kalana kadar dikenleri uzaklaştırdım.

Seelie gücümün etkisiyle ellerimin altında yosunlar büyürken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Tepede durduk ve öfkeli kalabalığa baktık.

Dışlanmış fae'ler bize bakakaldılar ve içlerinden herhangi birinin bizi takip edebileceğinden şüpheliydim -belki Drake'in hâlâ iki eli olsaydı.

Arkamı döndüm ve üç metrelik yükseklikten aşağı atladım. Sığınaktan çıkmamız gerekiyordu.

Lan yanıma çömeldi. "Onlar bize başka bir yoldan ulaşmadan önce en fazla birkaç dakikamız var. Nasıl çıkacağız? Ve daha da iyisi, *nereye* gideceğiz?"

Başımı salladım. "Nasıl çıkacağımızı bilmiyorum." Dudağımı çiğnedim. Underhill az önce benimle konuşmuştu ama hiçbir yol görünmüyordu. Bunun dışında elimde sadece ruhun sözleri vardı. Underhill *tarafından* gönderildiğini tahmin ettiğim bir ruh. Bana buraya gelmememi söylemişti. Az önce kaçmamı söylemişti.

Ve bana söylemişti. . Bir nefes aldım. "Kahin, gitmemiz gereken kişi o."

Lan durakladı. "Bilinen tek bir uğrak yeri var."

Öyle mi *yaptı*? "Peki ben bunu neden şimdi duyuyorum?" Lan

başını salladı. "Daha sonra. Önce buradan çıkmamız gerek."

Hadi canım. Ama cidden, neden şimdiye kadar *bundan* bahsetmemiști ki? Kendisini takip etmemi işaret etti ve biz de mabede girdiğimiz caddeden aşağı doğru koşmaya başladık. İkimiz de hızlıydık, ama kalabalığın öfkeli kükremelerini atlatacak kadar hızlı olabilir miydik?

silahlarını?

İleriden bağırışlar yükseldi.

"Buraya," diye tısladım Lan'a, onu ilk binanın içine sürükleyerek. Kapının hemen içindeki gölgelerde çömeldiğimizde burnum saman ve gübre kokusuyla seğirdi.

Bir grup serseri deponun olduğu yöne doğru koşarak geçti. Lan

kafasını dışarı çıkardı. "Temiziz."

Yukarı doğru fırladım, durdum. "Bekle. Bunu duydun mu?"

"*Doğru, embesiller. Yürümeye devam edin. Kafanızı kıracağım.*" Lan'ın yüzü karardı. "Az önce ne dedin sen?"

"Ben değildim." Bunun için gerçekten zamanımız yoktu ama ahırın içinde biraz daha yürüdüm ve karanlık bir ahırda duvara zincirlenmiş, demir halkalarla sıkıca tutturulmuş tek bir kara kelpi buldum.

Bana ters ters baktı. "Siktir git."

Bu karşılaştığım diğer kara kelpilerine benzemiyordu. *Bu* seferki cidden kızgındı. Ve daha da önemlisi... "Konuşuyorsunuz. Sizin konuşabildiğinizi bilmiyordum."

"Beni kendi ırkımdan olan köylülerle bir tutma, embesil."

Vay be.

Ona terbiye dersi verecek zaman yok. Pazarlık zamanı. "Bunun için üzgünüm. Bak, eğer seni serbest bırakırsam, bizi Kahin'e taşır mısın? İyiliğe karşı iyilik mi?"

Alçak bir homurtu çıkardı, yeri bir kez eșeledi ve sonra başını salladı. Bir fae yaratığıyla anlaşma yapıldı.

Umarım. Çünkü bu Kelpie'nin "canın cehenneme" demek olabilir.

Alçak sesle tıslayarak kelpie'nin boynundaki demir zincirleri çözdüm ve arka bacaklarının da bağlı olduğunu fark ettim. Bu da neydi böyle? "Lan, yardım et."

Görüş alanına girdi ve kara kelpisi dişlerini gösterip hırladı. Lan ellerini kaldırdı. "Sadece buradaki bayana yardım ediyorum. Seninle anlaşma yaptığı için deli olsa bile." Nefesinin altında bana, "Sence neden böyle bağlı, Yetim?" dedi.

Onu görmezden geldim ve birlikte kara kelpinin arka ayaklarını bir dakikadan kısa bir sürede serbest bıraktık. Bu iyiydi çünkü yaklaşan kalabalığı duyabiliyordum.

Onlar için mahkemeleri öldürmemi isteyen çete. Ve teorik olarak bunu yapabilirlerdi. Daha önce olanlara bakılırsa, tek yapmaları gereken Lan ve beni birkaç iple birbirine bağlamak ve sonra cehennem gibi kaçmaktı. Bingo. Tamamdır.

Kara kelpinin sırtına bindim ve Lan arkamdan sıçradı, ellerini belime *çok* fazla güvenle koydu. Gerildim ama aramızda kıvılcım çıkmadı. Hayal kırıklığı içimde fokurdadı. Neden bazen oluyordu da bazen olmuyordu? Belki de Ruby'nin tahmin ettiği gibi patlamayla aramızdaki bağı yakmıştık. Tekrar belli bir seviyeye ulaşması mı gerekiyordu? Bu kadar mıydı?

Kelpie'nin yelesine daha yeni tutunmuştum ki, sanki vücudu bir kaykımış ve okyanusta kükreyen dalgaları yarıyormuşuz gibi ileri atıldı. Karanlık ahırdan dışarı çıktığımızda, sığınak bariyerine doğru kabarak büyük bir meydan okuma sesi çıkardı.

İnsansızdı ve çorak tundraya daldık, kelpie tek bir kararlılıkla kuzeye doğru ilerliyordu.

"Kahin'i bulmak zorundayız," diye seslendim omzumun üzerinden. "Artık tek umudumuz o. Lan, şimdiye kadar bahsetmediğin şu uğrak yer nerede?" Eğer bunu yorum yapmadan geçiştireceğini sanıyorsa, beni hiç tanımıyor demektir.

Lan hemen cevap vermedi. "Kraliçe Elisavana ile bazı endişelerimi paylaştım."

Tabii ki biliyordu. "Nasıl?"

"Küçük bir kitap. Onun ikizi var ve ona yazarak iletişim kurabiliyoruz."

Cinth için aldığıma benziyordu. Görünüşe göre, var olan birden fazla çift vardı. "Ne gibi endişeleriniz vardı? Dur tahmin edeyim, Rubezahl."

Cevap vermedi.

Kendimi hızla hareket eden kara kelpinin arkasından kaydırmadan mümkün olduğunca çok döndüm. "Söylecek bir şeyin yok mu?"

"Duymak istediğın bir şey yok, Yetim."

Kimse yardım etmezken Ruby bana yardım etmişti. Evet, mabette işler biraz garipleşmişti ama yine de parmak sallamak ya da insanları katletmek yerine Underhill'in ve benim büyümün gizemini çözmekle ilgilenen tek kişi oydu. "Buna inanmıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin. Şüpheli olmak benim işim. Ve şu anda hissettiğim tek şey de bu-şüphe. Rubezahl kötü bir şeyin peşinde olmayabilir ama hikayesinin tamamını da öğrenmiş değiliz."

Mesele şu ki, Ruby hayatta karşılaştığım varlıkların çoğundan çok daha fazla iyiliğe sahipti. Dışlanmışlar için yaptığı şeylerin hiçbirini yapmasına *gerek yoktu*, yine de delilere yardım etmek için kendini kemiklerine kadar yıpratıyordu. Ya da biz hepsini öldürene kadar öyleydi.

Bıraktığımız dehşet sahnesinde suçluluk duygusu midemi vahşice burktu. Kıpırdamayan bedenler, mabedin korumasının kırılması. Gözlerim yaşardı ama rüzgârın onları süpürmesine izin verdim.

Çünkü çok uzun zamandır ilk kez bir umut ışığı hissettim.

Bu kelp bizi doğrudan Kahin'e götüreceğine söz vermişti. Underhill'e açılan kapı o olmayabilirdi ama onu bulmak ikinci sıradaydı.

Belki de şansımız sonunda dönmüştür.

"Demek Elisavana sana Kahin'i nerede bulacağımı söyledi?" Kelpie kiremitli bir yamaçtan inmek için yavaşlarken omzumun üzerinden sordum.

Lan'ın sesi dağılan taşların arasından yükseldi. "Underhill'den bahsetmedi. Sadece Kahin'in zaman zaman Barrow'daki belli bir pazardan erzak toplamayı sevdiğini söyledi."

Nerede olduğu hakkında bir fikrim yok.

Bir elimi kelpie'nin boynuna bastırdım. "Hey, Barrow'a gitmemiz gerek. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Öyle bir yere gitmeyeceğim," diye alay etti.

Gözlerim kısıldı. "Bir anlaşma yaptık. Bizi Kahin'e götürmen gerekiyor."

"Evet, embesil. Güçlü bir düşman neredeyse üzerimize gelmişken lafı tekrarlayıp vaktimi boşa harcama. Seni şimdi Kahin'e götürüyorum."

Lan benimle aynı anda sustu. Kelimeleri zorla söyledim. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kelp bir kulağını geriye doğru attı ve iç çekti. Ve sonra konuştu. "Elbette. Kahin Underhill'de."

OceanofPDF.com

Underhill. Kahin Underhill'deydi.
Ve bu kelpie görünüşe göre bizi ona götürüyordu.
Bu hayatımızın en şanslı günü olmalıydı. Ve ben buna bir saniye bile güvenmedim.

Yokuşun dibine vardığımızda öne doğru eğildim ve kelpie bir dere boyunca ilerlemeye başladı. "Anlaşmamızın bir parçası olarak bizi girişe mi götürüyorsun?"

Adam homurdandı, bu adamın omzunda gerçek bir çip vardı. "Giriş."

". . . Uh, evet. Oraya mı gidiyoruz?"

"Ben bir kelpim, iki bacaklı embesil."

Kahkahasını bastırırken Lan'ın vücudunun hafifçe titremesini hissetmiyormuş gibi davrandım. "Kelpie olmanın bizi Underhill'in girişine götürmekle tam olarak nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyorum."

Kelpie akıntıya doğru ilerledi ve buz gibi su dalgalarını kasıtlı gibi görünen bir şekilde kalçalarımın üzerine gönderdi.

"Bizler tanrıçanın en sevdiği fae'leriz. Eski günlerde onu diyarlar arasında büyük yolculuklara çıkardık," diye cevap vermeye tenezzül etti. "Tepenin Altına erişmek ve Kahin'e ulaşmak için bir girişe ihtiyacım yok."

Bunca zamandır lanet bir kelpie beni fae alemine götürebilir miydi? Bu herkesçe bilinen bir şey değil miydi? Lan şaşkınlıkla homurdandığında, cevabın hayır olduğunu varsaydım. "Kaç tane kara kelpisi var?" Daha dik oturdum. "Çılgın fae Yeraltı'na erişebilir-"

"Sadece türümüzün en yaşlıları bu yolculuğu yapabilir," diye tersleyerek sözümü kesti. "Ve biz küheylan değiliz."

Gerçekten mi? Çünkü birkaç kez kara kelplerine binmişim ve diğerleri buna aldırış etmemişti. "Kaç tanesi yeterince büyük?"

"Bir," diye gürlledi.

Kaşlarım kısa süre önce indiği yerden tekrar yukarı kalktı. "Sadece sen mi?"

Beni görmezden geldi.

Huh.

"Mabette neden alıkonuldunuz?" Lan sordu.

"Underhill'e erişebilirim. Neden böyle düşünüyorsun?" Yere pençe atarak bir noktanın etrafında dönüyordu. Büyülü görüşümle gözlerimi kırıştırdığımda o bölgede özel bir şey göremiyordum ama kelpie'nin aynı fikirde olmadığı açıktı.

Lan nefesini içine çekti. "Seni hapseden kişi-" "Sürekli gevezelik etmenden bıktım, erkek."

Sırıttım. *Ha!* Kelpie sadece benden hoşlanmıyordu.

Yer yarılır gibi olunca midem guruldadı. Kelpie karaya çıkmak için dereyi terk edeli çok olmuştu ama sanki yine suyun içinde seyahat ediyorduk. Sanki .

..

Fae yürürken yere baktım, durmadan batıyordu. Taşlar ve toprak, çizmeli ayağımın ve bacaklarımı saran derinin üzerine kapanarak yükseliyordu.

Gerçekten oluyordu, ağzım kurudu. Bu tıpkı Underhill'e gittiğim diğer zamanlar gibiydi. *Sahte* Underhill, sanırım, ama deneyim tasarım olarak benzerdi.

Zemin gövdelerimizin ve göğüslerimizin üzerinden geçerken Lan bana daha sıkı sarıldı -kaba ulaşım aracımız çoktan ortadan kaybolmuştu.

Arkama baktım ve göz kırptım. "Yakında görüşürüz."

Yer, Fake Underhill'e yaptığım yolculuklara tamamen yabancı bir güçle bizi altına çekti. Lan ve kara kelpine dair farkındalığım, aşağıya doğru çekilip döndürüldüğüm, yanlara doğru itildiğim ve hırpalandığım için kayboldu.

Yine de saniyeler ya da saatler sonra, hala kelp yavrusunun sırtına binmiş olarak çıktım.

"Tamam mı?" Lan'a bağırarak karşılık verdim.

"Bunu alışkanlık haline getirmek istemem."

Bunu destekleyebilirim.

Ama şimdi çevremize dikkat etmemiz gerekiyordu. Sahte Underhill tehlikeliyse, gerçeği ne kadar daha tehlikeli olabilirdi? Odak noktası, son Denenmemiş testteki ilk denemenin sınırdan acı verici bir hatırlatıcısı olan kumlu kum tepelerinin üzerinde gezdirdim. Bu kadar benzer görünmesi beni şaşırttı.

O zamanlar, Unimak'taki basit ve güvenli geleceğim için gerçek bir umut besliyordum. Şimdi ise

. . . "Karmakarışık" kelimesi hayatım için zayıf bir tanımlamaydı. Kahin'in benim için cevapları olsa bile, doğduğum yere geri dönebileceğimden şüpheliydim.

İstiyor muydum peki?

Belki de o kadar umutsuzca istediğim gelecek, bana gerçek mutluluğu getirmeyecek bir hayata razı olmamdı.

Beni hiç mutlu eder miydi? Ama o olmadan, hayatta ne isterdim ki?

"Kahin ne kadar uzakta?" Yardımcımıza sormaya cesaret ettim. "Bir ölüm perisinin ııııııı ne kadar yüksektir?" diye cevap verdi.

Homurdanma sırası Lan'daydı. Bakışlarım daraldı. "Bana bilmediğini söylemenin kaba yolu bu mu?"

Kelpie hızını artırıyordu. "Yokuş altı ölçülemez, embesil. Kahin'e ulaşana ya da öldürülene kadar koşacağız."

Lan gülmeyi kesti. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun?"

"Kahin'in Underhill ile bir anlaşması var ve burada güvenli bir sığınak tutuyor. Kahin'in güvenli sığınagındakiler korunuyor, ancak bu sığınağa güvenli bir şekilde gidip *gelme* garantisi olan tek kişi o. Bunu sizin için yeterince açıklayabildim mi?"

Lan sırtım göğsüyle aynı hizaya gelene kadar beni kendine çekti. Kalbim korku dolu bir beklentiyle durdu ama eğer haklıysa ve aramızda birikmiş olan sihri tüketmişsek, o zaman henüz kendini yenilememişti.

"Underhill'in peşimize düşmek için elinden geleni yapacağını mı söylüyorsunuz?" dedi Lan.

"O," diye kelpie ile koro halinde konuştum.

Öfkelendi. "Dişi, erkekten daha az aptaldır."

Bok yiyici sırtışıımı Faolan'a çevirdim, o da bana gözlerini devirerek karşılık verdi. "Hazırlıklı ol," dedi fae atı, manzara gerçek halini alırken Underhill modası. Kum çatlamış toprağa dönüştü ve tuzlu esinti bir anda kavurucu ve kuru hale geldi. İkiz güneşler başımıza ve Alaska'da yaza uygun giysiler giydiğimiz bedenlerimize vuruyordu.

Ellerimden en azından birini kelpie'nin yelesinden kurtarmaktan başka seçenek yoktu ve ben de öyle yaptım, kraliçenin kılıcını sırtımdaki kılıftan çıkardım.

Lan keskin bir nefes çekti. "Sola. Geliyor."

Bakmak için döndüğümde neredeyse kendimi kırbaçlayacaktım. Ama başımı salladım. "Sadece yalnız bir naga. Sadece çocukları etraftaysa sorun olurlar. Ya da hazinelerine çok yaklaşırsak. En azından Sahte Tepealtı'nda böyleydiler."

Bir çingırak, toynakların sert toprak üzerindeki sağlam *gümbürtüsünü* bozdu.

Lan, "Üzerinden geçtiğimiz altın paraları mı kastediyorsun?" derken yere baktım.

Evet. Bu iş görür.

Etrafımızda patlayan öfkeli tıslamalar da naganın o kadar da yalnız olmadığını gösteriyordu. Naga'lar yılan kafaları dışında Fae'lerden çok farklı olmasalar da, isterlerse baş belası olabilirlerdi. Kılıcımı çekmek için öne doğru eğilerek nefesimin altından küfrettim. "Zehirleri seni bir ay boyunca kış üstü yatırır. Sakın ısırılmayın. Ve bir daha hazinelerine bakma. Güçlerini hazineye akıttılar ve seni hareketsiz bırakıp transa sokarlar."

"Anladım," dedi sertçe.

"Daha hızlı koş," diye emrettim kara kelpine.

"Siktir git."

Tamam o zaman. Antik adam nasıl küfür edileceğini biliyormuş.

Bir naga bana doğru fırladı ve ben de kraliçenin kılıcını savurarak etrafımızdaki alanı temizlemek için kesmeye başladım.

O kadar çoktular ki. Üçüncüsü bana doğru fırladığında bir diğerini ancak yaralamıştım ki neredeyse kelpie'nin sırtına çarpacaktı. Sikkeler hâlâ ayak altında takırdıyordu. Lan arkamda dönüp kaçarken kalçalarının sıkıldığını hissettim.

Stratejilerini değiştiren en yakın naga kendini kelpie'nin bacaklarına doğru fırlattı. Hay sikeyim! Kendimi ileri attım ama zahmet etmeme gerek yoktu. Kelpie toynağını kaldırdı ve çıtırdarak yılanın kafasına indirdi.

Bozuk paraların takırtısı yerini bir kez daha sert, kurumuş toprağın ritmik gümbürtüsüne bırakırken tıslamalar giderek azaldı.

"Takip etmiyorlar," dedi Lan sertçe.

Bastırılmış bir nefesi serbest bıraktım.

"Güzel."

Sözcük dudaklarımdan çıkarken, devasa bir ay ikiz güneşleri örttü ve bizi gölgede bıraktı. Gökyüzü öfkeli bir mor renge büründü ve koyu kırmızı şimşekler önümüzde yere çakarken gözlerim büyüdü.

Sert çöl gitmişti ama çok karanlıktı. *Neydi o?* İleriye baktım.

"İleride zemin değişiyor."

"Durun bakalım embesiller," dedi kelpie. "Ortalık hareketlenmek üzere."

Sanki bir trambolinin üzerine atlamış gibi yukarı doğru fırladık. Kelpie'ye sarıldığımda Lan'ın telaşlı çılgılığı neredeyse benim çılgılığımın arasında kayboluyordu, çenemi sarsan değişim yüzünden dilim kanıyordu. Tekrar irtifa kaybettiğimizde, bu son saçmalığa bir anlam vermek için aşağıya baktım.

Altımızdaki mavi yüzey yarı saydamdı. *Kocaman*. Ve her yönde o kadar uzağa yayılıyordu ki etrafından dolaşmak imkânsızdı. Gümüş iplikler, dallanan nehirler gibi yarı saydam yüzeyin içinden geçiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Bu bir zar," diye fısıldadı Lan.

Ve sonra tekrar ayağa kalktık, beşinci yaş günü partisindeki çocuklar gibi gergin, esnek zeminde zıpladık. Kemikleri sarsan değişim sorun değildi. Ben daha çok bu zarın ne içerdiği ya da neye *bağlı* olduğu konusunda endişeliydim.

Kulak tırmalayan bir ses ciğerlerimi dolduran havayı sarstı.

"Kulağa pek hoş gelmedi."

Belki de yetersiz bir ifade.

Önümüzde, Ruby'yi bir toz zerresi gibi gösterecek kadar büyük bir şey açıldı. Ve uzun, kıvrımlı bir boynun üzerinde büyük bir baş belirdiğinde, zarın gerçekte ne olduğunu anladım.

Kanatlar.

Gerçek anlamda hiç karşılaşmadığım bir canavarın. Çünkü diğer Denenmemişlerle savaştığım zayıf, üç başlı, robotik kopya, kıyaslandığında gülünç görünüyordu.

"Bir ejderha," dedi Lan hayretle.

"Gerçek bir ejderha," diye tekrarladım acımasızca. Ve biz burada onun kanatlarında kanlı sivrisinekler gibi zıplıyorduk. "Bay Kelpie, Kahin'e ters yönden ulaşabileceğimizi sanmıyorum."

Homurdandı. "Hayır. Yolumuz Underhill'in yolumuza koyduğu her şeyden geçiyor. Onun testleri geçilmelidir."

Ben de tam olarak bunu söylemesini bekliyordum ama denemeye değerci.

Üzerimize fazladan bir gölge tabakası düştü ve hızlıca yukarı baktığımda ejderhanın kuyruğunun bir hamle için hazır olduğunu gördüm. Ejderha bizi izlemek için büyük başını çevirdi ve mide bulandırıcı bir kesinlikle, kedinin sırtındaki bir fare gibi fae canavarının hamlesini yapmasını bekledim.

Tekrar yukarı ve ileri doğru ateş ettik.

Ve kuyruk bize doğru kavis çizmeye başladı. Aşağı doğru düşüşümüzle birleşecekti.

"Atlamaya hazır olun," diye seslendim.

"Bekle." Lan kolunu belime doladı ve kalçalarının kelpie'nin etrafında sıkılaştığını hissettim. Başımın tepesinden başlayan bir yanma hissi omuzlarıma ve vücuduma yayıldı. Önce bedenim sonra da kelp tamamen yok olurken nefesim kesildi. Lan'ın koyu kırmızı büyüsü bizi tamamen kaplıyordu ama gözlerimin önünde o da yok oldu, ısı soğuyarak Lan'ın büyüsünün tüm renk izlerini donduran bir buza dönüştü.

Bu şekilde ortadan kayboldu!

Ejderhanın kuyruğunun vınlaması durdu ve Lan'ı yerinden oynatmamaya dikkat ederek, yarattığım saldırısına ara verdiğini doğrulamak için geri döndüm. Bir akrep gibi kuyruğunu tekrar geri çekmişti.

Lan bir titremeye sihrini bıraktı ve sırtıma doğru sarktı. "Tekrar yapabilir misin?"

"Sadece bir ya da iki kez. Diğerlerini gizlemek zor ve büyülerimiz birleştiğinde çok fazla güç kaybettim."

İlerlemeye devam ederken sesindeki yorgunluğu duyabiliyordum, artık ejderhanın kanatlarını geçme yolunun üçte ikisini aşmıştık.

Ama yine de ejderhanın kafasının ötesine geçmemiz gerekiyordu ve ancak o zaman yaratık bizi takip etmekten vazgeçerse özgür olacaktık.

Tekrar yukarı doğru yükseldik ve kuyruk yukarı gitti.

Lan homurdanarak Unseelie numarasını tekrarladı. Bu sefer ejderha gelmeye devam etti ama kafa karışıklığı canavarın yolunu değiştirmesine neden oldu. Çivili kuyruğun tepemde savurduğu hava akımı neredeyse beni kelpie'nin sırtından sürükleyecek kadar güçlüydü.

Kelpie'ye "Bunu büyük bir atlayış yapsak iyi olur" dedim. Yine de ağzındaki köpük bana kaba rehberimizin bizi bu karmaşadan kurtarmak için çok çalıştığını söyledi.

Yukarı ateş ettik. Lan bizi gözden sildi, ama bu sefer ejderha hiç hareket etmedi.

Bu kadim fae'lerin söylentilere göre zekası düşünüldüğünde pek de hayra alamet olmayan bir şeydi. Bir dahaki sefere, görünmez olsak da olmasak da, o kuyruk

bizi vuracaktı.

Lan örtümüzü bıraktı, şimdi neredeyse tamamen bana yaslanmıştı.

Lanet olsun. "Daha fazlasını yapamam," diye mırıldandı.

Kelpie'ye "Bir dahaki sefere sola zıpla," dedim. Bir sıçrayış daha bizi kanattan ve ejderhanın kafasının ötesine götürecekti.

Üçümüzü, çalkalanan mor gökyüzüyle neredeyse birebir eşleşen çivit mavisini büyüyle sardım. Etrafımızı sardıktan sonra, görünmezlik büyüsünün nasıl hissettirdiğini hatırlamaya çalıştım. Sanki Lan büyüünün ısınıp yeniden yönlendirmiş gibiydi.

Sihrimin doğal olarak soğuk hissettirmesi dışında.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Çatırdayan gökyüzünden aldığım kırmızı büyüyü kendi büyüme yönlendirdim ve soğuk pelerini ısıttım. Ejderhanın kuyruğunun ölümcül uçuşuna başlarken çıkardığı vınlama sesi duyuldu ama bakışlarımı hızla kaybolan büyümden ayıramadım.

İşe yarıyordu!

Kelpie bizi dinlemiş ve sola doğru çevirmişti ve ben bizi tamamen gözden kaybetmeyi başarırken o yöne doğru patladık.

Odağımı korudum, soğuk büyüümü kırmızı büyüyle beslemeye devam ettim, böylece kapak düşmedi. Kuyruğu sağımıza doğru savruldu ve başının yanından geçerken ejderhanın gözleri körü körüne bizim varlığımızı aradı. Uzun bir uykudan sonra güzel bir atıştırmalık istemişti, şüphesiz.

Tanrıça, Lan büyüünün bedeli konusunda şaka yapmıyormuş. Battaniyeyi korumak için çabalarken vücudum titriyordu. Ejderha uçsa ya da kafasını kaldırırsa bile kilometrelerce öteden bizi fark edebilirdi.

Lan kürek kemiğime doğru inledi.

"İleride ağaçlar var," dedi kelpie. "Doğru dur, genç fae."

Vücudumun titremesi daha da arttı ve normalden biraz daha nazik olduğu için onunla dalga bile geçemedim. "Acele et," diye nefes nefese kaldım.

Ağaçların arasına daldık ve tutunduğum yeri bıraktım, rahatlama beni tepeden tırnağa sardı, ancak derin, ağırlı bir yorgunluk geride kaldı. Koltuğumda sallandım, görüşümdeki lekeleri temizlemek için ince nefesler aldım. "Lütfen bana Underhill'in işinin bittiğini söyle."

Kelp adımlarını biraz yavaşlattı. Buz sarkıtları çoktan yok olmuştu ve ter paltosunu ıslatmıştı. Hepimiz zayıflamıştık ve bir sonraki saldırganımız yavru bir andvari değilse, galip geleceğimizden oldukça şüpheliydim.

"Underhill istediği zaman bitirecek," dedi kelpie yorgun bir sesle.

O konuşurken, önümüzdeki manzara yeniden şekil değiştirdi ve ağaçların arasından, artık çok iyi bildiğim gri bir parıltıyla ışıldayan taş dşeli bir patika belirdi.

Bunu doğrulamak için yaşlı kelpie'ye sormama gerek yoktu. "Buradayız."

OceanofPDF.com

TKara Kelp'i ön omzunu eğdi ve kelimenin tam anlamıyla altımızdan kayarak hem Faolan'ı hem de beni birbirine karışmış uzuvlar yığını halinde yere düşürdü. Sırt üstü yatarken ona baktım ve Terden sıırıslıkılam olmuş paltosundaki ve yelesindeki buz sarkıtları gözlerimin önünde eskisinden daha da uzun olana kadar yeniden büyüyordu.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Belki de düşündüğüm kadar aptal değilsin. Kahin bu yolun sonunda seni bekliyor. Onu bekletmemeni öneririm."

Ayağa kalkmak için yalpaladım. "Teşekkür ederim."

"Beni serbest bıraktın. Artık işimiz bitti." Bize sırtını döndü, kuyruğunu bize doğru salladı, bu da bize ters ters bakıyormuş gibi hissettirdi ve sonra toynakları kaldırım taşlarında takırdayarak önümüzdeki patikadan aşağı doğru tırıs gitti.

Lan yerden hafif bir inilti çıkardı. "Yukarıdaki Tanrıça, günün geri kalanında burada yatabilirim. Her yerim ağrıyor."

"Underhill'in oyalandığımız için bize kızması riskini almak ister misin?" Ben sordum.

Lan ayağa kalkmak için kendini zorladı. "Hayır. Hayır bilmiyorum. Bu Sahte Underhill'e hiç benzemiyor. Bu mümkün olabileceğini düşündüğümün de ötesinde."

Ayaklarımı ışıltılı parke taşı yola koydum ve havaya bir sürü minik böcek fırladı. Böcek değil... her renkten, tırnaklarımın ucundan daha büyük olmayan kuşlar. Etrafımızdaki havada yükselen sürüler arasında bir dizi tiz ötüş, kanat çırpıp pike yaparak birbirlerini kovalarken nefesim kesildi.

"Uçuşan çiçek yaprakları gibi," diye mırıldandım. Tenime sürtündüler ve bir elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattım. Kuşlardan bazıları yere kondu ve tüylerini kabarttı. *İnanılmazdı*. Az önce bizi öldürmeye çalışan her şeyin aksine o kadar narindiler ki. Tekrar tekrar.

"Beğendin mi?"

Çınlayan sesle ikimiz de döndük ve arkamızda bir kadın bulduk. Sade bir yüzü vardı, açık kahverengi saçları basit bir örgüyle bağlanmıştı, gözleri açık mavi-yeşildi. Ten rengi kumaştan yapılmış bir elbise onu bilekten bileğe kadar örtüyor ve ipek gibi hareket ediyordu. Beline daha koyu kahverengi bir kuşak bağlamıştı.

Ellerini kavuşturmuş, bekliyordu.

Birkaç kez göz kırptım. "Evet. Çok güzeller."

"Kimsin sen?" Lan elini bıçağının kabzasına götürerek sordu.

Kadın gülümsedi. "Ben Kahin'in arkadaşıyım. Size göz kulak olmamı istedi."

Bize adını vermediğini fark ettim, şaşırdığımdan değil. Fae dünyasında isimlerin gücü vardı ve onun bize güvenmek için bir nedeni yoktu. Bizim de *ona* güvenmek için bir nedenimiz yoktu.

Sözleri beynimdeki sisi delip geçti. "Kahin geleceğimizi biliyor muydu?"

"Sizi kehanet aynasında gördü." Kadın başını bize doğru eğdi. "Gelin, bekliyor ve çok uzun süre kendi haline bırakılırsa huysuzlaşabilir."

Kadın yanımızdan geçip gitti, parfümünün kokusunu alabileceğim kadar yakındı-deniz tuzu ve okyanus. Minik kuş sürüleri çok renkli bir fırtına gibi havaya yükselip etrafımızı sardı. Bir an havanın ağırlaştığını hissettim, sanki ağırlığının altında batacakmışım gibi, sonra bu baskı hissi kayboldu ve bizi öldürmek yerine Kahin'e götüreceğini umduğum bu garip kadını takip ediyordum.

"Kallik," dedi arkasına bakarak. "Adın bu mu? Ve Faolan, doğru mu?"

Başımı salladım. "Evet, doğru." "Hmm."

Lan ve ben bakıştık. Bu, konuşma ölçeğinin yabancı tarafındaydı, ama tehlikeli görünmüyordu, en azından şu anda değil.

Arnavut kaldırımlı patika, her iki tarafa yayılmış kır çiçekleriyle kaplı bir yamacı takip ederek aşağıya doğru alçalıyordu. Küçük yağmur bulutları kır çiçeklerinin üzerinde gezinip farklı bölgelere yağmur yağdırırken bakakaldım. Yakındaydık

Öyle ki elimi uzattım ve parmaklarımı en yakın bulutun içinden geçirdim.

Parmaklarımın etrafında minyatür bir şimşek çıtırtısı patladı ve buluttan eşit derecede minyatür bir gök gürültülü fırtına yayılırken elimi geri çektim.

"Dokunmadan edemiyorsun, değil mi?" Lan mırıldandı.

Bir kaşımı kaldırdım. "Bana dokunmadan durabileceğinizi mi söylüyorsunuz?"

Gözleri gözlerime kilitlendi ve gerilim o kadar hızlı yükseldi ki aramızda başka bir fırtına da olabilirdi, parmaklarım göğsünde ya da siyah saçlarında gezinmek için can atarken şimşekler çakıyordu.

Rehberimiz ya da potansiyel katilimiz, "Sizinki gibi bir bağ kurmak zordur," diyerek anı bozdu. "Bunu daha önce de gördüm. Yakında bir seçim yapacaksınız, ya her şeyden vazgeçeceksiniz ya da birbirinizden."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Oh ... hepsi bu mu?"

"Evet. Ama bu seçim bugün yapılmayacak." Bizi ileriye doğru salladı ve ben de ayaklarımı yeniden hareket ettirdim. Ancak sözleri beni terk etmedi.

"Sanırım bu sözde bağ hakkında daha fazla ayrıntı paylaşmak istemezsiniz," dedi Lan.

"Hayır. Bilmiyorum."

Hırladı ve ben ona bakmaya cesaret edemedim. Çünkü ... tüm bunlarla ne demek istiyordu? Birlikte olma seçeneğinin bize verileceğini hiç düşünmemiştim ama o bunun mümkün olduğunu söylemişti.

Lan ve ben böyle bir fırsatı anında değerlendireceğimizi birbirimize çoktan itiraf etmiştik.

Yamaç düzleşti ve en koyu siyahtan en saf beyaza kadar her ton ve renkte atlarla dolu bir çayırdaki yürüdük. Hatta göze çarpan birkaç mavi ve kırmızı bile vardı. Parlak beyaz bir at başını kaldırdı ve sırtına sıkıca tutturulmuş bir çift kanadını gererken güneş ışığında altın bir boynuz parladı.

Alicornlar.

Hızlı bir kışneme sesi bakışlarımı bizi insanlar âleminden buraya getiren kara kelpine çevirdi. Çayırı boydan boya kesen bir dereye doğru tırıs tırıs ilerliyor, kötü tavrına meydan okurcasına su sıçratıyor ve oynuyor, diğer atlara doğru püskürtüler ve dalgalar gönderiyordu - onun da aynı türden olduğunu söylemeye cüret edemezdim. Alikornlar ondan uzaklaştı, onun yaklaşması karşısında başlarını salladılar. Küçümseyerek değil, daha çok su birikintisinde oynayan bir çocuğa bakar gibi.

Sevecenlik ve mizah. Anlayış.

Burada iyi ya da kötü hiçbir rütbe yoktu. Derin bir nefes aldım ve içimin bir köşesinde sakinlik hissettim.

Lan elini dirseğıme koydu, gerildim ama kıvılcım çıkmadı. "İşte, ileride."

Oynaşan kara kelpine döndüğümde, ileride kubbe şeklinde bir yapıyla gökyüzüne doğru uzanan, kırmızı-kahverengi kaya ve topraktan oluşan bir tepe gördüm. Yapının orasına burasına nehir taşı döşenmiş, içine bir kapı ve çok sayıda pencere açılmıştı. Çimenler ve çiçekler alt kısımda yabani bir şekilde büyüyerek ona doğal bir kamuflaj kazandırmış. Kenarlar boyunca uzanan sarmaşıklar taş, toprak, çiçek ve çimenleri sıkı bir kafes şeklinde birbirine bağlıyordu.

"Vadiye ilk adım attığımızda orada değildi, bundan eminim," dedim, yine *de* gerçekten iyi uyum sağlamıştı. "Gördünüz mü-"

"Uzaklara ve arkama baktım ve oradaydı," diye yanıtladı Lan.

İçeriden gelen ışıkların titremesi bizi ileriye çağırdı. Bu, ve rehberimiz doğruca oraya doğru gidiyordu.

"Acele etmenizi öneririm," diye mırıldandı. "Underhill'de gece karanlığı tehlikelidir."

"Underhill'de gündüz vakti tehlikelidir," dedim homurdanarak.

Omzunun üzerinden gülümseyerek bir çift küçük dişini gösterdi. "İşte bu, genç fae."

Tanrıça! O kanlı bir fae idi!

Mystica Fae gibi soylarının tükendiği söyleniyordu. Yine de biri önümde duruyordu, türümüzün tanıdığı en ölümcül savaşçılardan biri. Kan içiciler, sirenlerle akrabaydılar ve tek bir bakışla bir başkasının iradesini bükebilirlerdi. Zamanın bir yerinde, bir insan bunu fark etmiş ve vampir adı verilen son derece romantik bir versiyonunu yaratmıştı.

Ve onu buraya kadar takip ettik. Onunla yüzleşmek Underhill'deki son sınavımız mıydı? Kanlı Fae bizi bir fırının içine tıkmaya çalışsa ya da aynı derecede berbat bir şey yapsa çok sinirlenirdim.

Etrafımızdaki ışık yanıp sönerken bile ayaklarımın yavaşladığını ve durduğunu fark ettim. Sanki bir düğme çevrilmiş gibi, gündüz geceye dönüştü ve yıldızlar ve iki ay üzerimizde tembelce yükseldi.

Lan beni geçmedi. "Ne oldu?"

"Kanı akmış," diye fısıldadım. "Balor'un sakalı aşkına, onu takip ederek ne yapıyoruz?"

Işığın silüetini bozduğu kapı aralığında döndü. "Balor tam bir hıyardı ve bunu söylemekte bir sakınca görmüyorum. Ama şunu da belirtmeliyim ki arkanızdan bir çift katran canavar geliyor ve sizi parçalara ayırmayı çok istiyorlar. Ama ben istemiyorum."

Tarbeastler. Boktan bir tuğla.

Kırbaç olarak kullandıkları çok sayıda kuyruğa sahip büyük boy domuzlar gibi inşa edilmişlerdi ve avlarını uyuşturan ve felç eden yapışkan siyah bir madde - adları da buradan geliyordu - sızdırıyorlardı. *Sadece* geceleri avlandıkları biliniyordu. Arkamızdan gelen bir homurtu ve yere vuran toynak sesleri eşliğinde koşmaya başladım, yorgunluğum ve rehberimizle ilgili endişelerim bir adrenalin dalgasıyla silinip gitmişti. Arkama bakmak bile istemedim. Yetimhanenin dadılarının en sevdiği tehdit olan bu canavarlarla ilgili hikâyelerle geçen bir çocukluk, öfkeli serserilerden oluşan bir kalabalığın başaramadığı şekilde beni ileriye doğru itmeye yetmişti.

Rehberimizin yanından hızla geçip neredeyse evin içine sıçrayacaktım, gözlerim çok sayıdaki mumun ani parlaklığına alışırken gözlerimi kırptırdım.

Lan daha sakın bir tempoyla bana katıldı, bana bakarken bakışlarında bir eğlence vardı. "Hâlâ katran canavarlarından korkuyor musun, Yetim?"

Evet. Evet. Gözlerimle, tepkime yüksek sesle gülmesi için ona meydan okudum. Titreyen dudaklarını birbirine bastırdı.

Her neyse.

Kahin büyük bir şöminenin başında durmuş, kocaman bir tencerede bir şeyler karıştırıyordu. "Siz iki aptalın ortaya çıkma vakti gelmişti," diye mırıldandı bana dönerek. Uzun gri saçları dizlerinin arkasına kadar sarkan tek bir örgüyle bağlanmıştı. Sahte Underhill'de sahip olduğu önsezi gitmişti. Yalan mıydı, yoksa ciddi bir yogaya mı başlamıştı?

İçimden güçlü bir gülme dürtüsü geldi ve hain ve çılgın kıkırdamayı durdurmak için yanağımın içini ısırdım. Bu hiç komik değildi. Bitkin düşmüştüm ve bunun adrenalinle karışımı ve nihayet kendimi güvende hissetmem -umarım- aklımı başımdan alıyordu.

"Yaptığım şeyi neden yaptığımı sormayacak mısınız?" Kahin yüzünü bize döndü. Tek gözünün üzerinde bir kesik vardı -yoga bunu düzeltmemişti- diğer gözünde ise spektrumdaki tüm renkler vardı. Bir tondan diğerine titriyor, sürekli gölgeler arasında gidip geliyorlardı.

Neşem bir anda silinip gitti. "Hançere kan bulaştırma numarasını bana neden yaptığını mı soruyorsun?"

Sararmış dişlerini göstererek sırtıttı. "Biri sana tuzak kurdu Dandelion, ama o ben değildim."

Lan kaşlarını kaldırarak bana baktı ve "*Karahindiba* mı?" diye sordu.

Omuz silktim. Neden bahsettiğini kim bilebilirdi ki? "Bana söyleyecek misin? Yoksa bu bir bilmece ve tahmin oyunu mu olacak? En sevdiğim oyun değil, söylemeliyim. Ve son zamanlarda herkesin oynamak istediği tek şey bu."

Rehberimiz hafifçe güldü ve Kahin'in ifadesi yumuşadı. "Arkadaşım ile tanıştınız. Onun hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Garip bir soru ama eminim. "Bizi yemeye çalışmadı. Bunun için minnettarım çünkü yorgundum ve kaçınılabilirse onu gerçekten öldürmek istemedim."

Lan boğuk bir sesle, "Muhtemelen söylenecek en iyi şey bu değil, Yetim," diye mırıldandı.

Kahin'in 'arkadaş' kayarak önümüzde durdu. "Kahin'i korumak için buradayım. Sizin de belirttiğiniz gibi, Underhill günün hangi saati olursa olsun tehlikelidir. Gün geçtikçe daha da deliriyor olsa da ben yaşlı kadını severim."

Kahin homurdandı. "Ben senin tek arkadaşınım, ahmak."

Kanlı fae, şöminenin gölgesinde, belki de devasa odada karanlıkla örtülü tek yer olan bir sandalyeye oturdu. "Belki yakında yeni bir arkadaş edinirim. Belki genç Kallik benim arkadaşım olur."

Kanlı fae bana sırtıttığında beyaz bir parıltı oldu, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Bir sonraki atıştırmalığın olacağına arkadaşın olsun daha iyi," dedim.

Kanlı fae başını geriye attı ve güldü. "Evet, ondan hoşlanıyorum."

Kahin homurdandı. "Senin onayını beklemiyordum. Şimdi, elimizdeki göreve geri dönelim."

Hemen tencereden koyu kahverengi taş bir kâseye bir şeyler doldurdu. Bana uzatırken midem homurdandı. Bu noktada bir kase köpek mamasını bile geri çevirmezdim ve bana verdiği şey bundan çok uzaktı. Sıvının koyu mor yüzeyi yüzümü bir ayna gibi yansıtıyordu.

Çenem düştü. "Bu düşündüğüm şey mi?" Ateşin önünde bağdaş kurup oturdum.

"Ne oldu?" Lan sordu ve Kahin kıkırdadı. "Tahmin edemiyor musun? Girly yaptı."

"Cinth bunu hiçbir zaman yapamadı," dedim usulca. "Denedi ve denedi ama asla ..."

Ne istediğimi düşünürken gözlerimi kapattım ve sıvının yüzeyinden yayılan kokuyu içime çektim. Ben içime çektikçe kokular şekil değiştirdi, rahatlık arzumu kelimenin tam anlamıyla en çok arzuladığım yiyeceği yarattı. Gözlerimi açtığımda sıvı, üzerine hafif bir bearnaise sosu gezdirilmiş, çam fıstığına bulanmış, buharda pişirilmiş katı bir pisi balığı parçasına dönüşmüştü.

Elime bir çatal tutuşturdular ve ben de ağzımdan bir inilti dökülerek pul pul dökülen balığın ilk lokmasına yumuldum. "Annem pisi balığını tıpkı bunun gibi yapardı."

"Anlamıyorum." Lan kâsesine baktı. "Sadece mor bir sıvı mı?"

"Gözlerini kapat ve ne yemek istediğini düşün," diye mırıldandım mükemmel pişmiş bir balık lokmasının etrafında. "Bu bir bruadar kasesi."

Lan kafasını kaldırdı. "Cinth bunu yapmaya mı çalışıyordu?"

"Kapat şu lanet gözlerini," dedim ve kâsenin dibine geldiğimi fark ettim. Bu işe yaramadı, hâlâ açtım.

Kahin kaseyi benden aldı ve yeniden doldurdu. "Al, zavallı yavru köpek gözleri."

Güldüm ve kâseyi tekrar aldım. Gözlerimi kapatarak Cinth'in huckleberry reçeline bulanmış peri ekmeğini düşündüm. Ekmeği alıp ısırırken göz ucuyla baktım ve sırttım.

"Tıpkı Cinth'inki gibi," diye inledim. Ekmek dilimin üzerinde eridi ve bu sefer daha yavaş yiyerek tatların tadını çıkardım.

Lan kâsesine baktı, ben de ona doğru eğildim. Kaseyi çekmeye çalıştı ama ben çikolata ve krem şantiyle kaplı parlak kırmızı meyveleri gördüm.

"Tatlıya düşkün olduğunu biliyordum." Ona peri ekmeğimin yarısını uzattım.

Lan ekmeği alıp ağzına tıktırırken bana bakmadı. Kahin mi? Sadece kıkırdadı. "Yemek hakkında düşünme, kızım."

Onu zar zor duydum, boş kâseme kaşlarımı çatarak bakıyordum. Karnım doluydu ama bir sonraki yemeği ne zaman yiyeceğimizi kim bilebilirdi ki?

Başıma inen sert bir yumruk gözlerimi Kahin'e çevirdi. Az önce bana onunla vurduktan sonra, şimdi bana bir çanta uzattı. *Benim çantamı.*

"İşte eşyaların. Onları sığınaktan buraya getirdim. Git ve elini yüzünü yıka. Seni arkadaşına bağlayan kitap da bunun içinde." Faolan'a ikinci bir çanta uzattı. "Ve seninki, Unseelie çocuğu."

Lan bu terim karşısında kaskatı kesildi.

"Ama-" Ben başladım. Cevapları bulmalı ve insan dünyasına geri göndermeliydik. Zaman çok önemliydi.

"Sizi temin ederim ki tartışacak bir alan var. İyileşmen için, Dandelion. Ayrılma zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim. O an gelene kadar... belki ikiniz de gölgelerin ve karanlığın içinden sizin için gelen şeyin ne olduğunu öğrenebilirsiniz." Pek çok renkle dolu tek gözü bana kilitlendi. "Bu senin fırtına öncesi sakinliğin, Tüm Fae'lerin Kallik'i. Bunu kabul etmeni öneririm."

OceanofPDF.com

A Başından sonuna kadar mükemmel sıcaklıkta kalan suyla dolu bakır bir küvette bir saat boyunca ıslandım ve evet, sekiz yıl ve birkaç aydır kendimi hiç bu kadar rahatlamış hissetmemiştim.

al. Küvette o kadar uzun süre isteyerek kalmam, bana fae aleminin üzerimde iyileştirici büyüsünü çalıştırdığını söylüyordu. Hiç bu kadar iliklerime kadar huzurlu hissetmemiştim. Bu da bana gerçek Underhill'i hiç yaşamadığımı gösterdi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, yetimhanenin bizi fae diyarına götürdüğü iki geziyi zar zor hatırlayabiliyordum ama eğitimim *hiç* böyle hissettirmemişti.

Underhill dükkânı kapattıktan sonra Rubezahl gibi yaşlı fae'lerin illüzyon ile orijinali arasındaki farkı hemen anlamış olması mantıklı.

Anlayamadığım şey -tamam, anlayamadığım şeylerden *biri*- Underhill'in neden kendini kapalı tuttuğuydu. Akıl almaz bir güce sahipti. Elbette kendini yeniden açabilirdi. Koca bir *alemin* başaramayacağı neyi başarabilirdim ki? İğneleme anahtar değilse, aklıma hiçbir fikir gelmiyordu.

Lan elinde bir tepsiyle odama girdi.

"Kapıyı çalmak istemedin mi?" Küvetin yüksek dudağının üzerinden tembelce söyledim. Muhtemelen içeriyi göremiyordu.

Muhtemelen.

"Boğulmadığından emin olmam gerektiğini düşündüm," dedi, yavaşça sırtıtarak. "Kanlı Fae bunu yapacağını söyledi ama ben onun yerini almayı teklif ettim."

Eminim öyledir. "Ne kadar nazıksınız."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Kanlı Fae sana sıcak çikolata yaptı." "Zehirli mi?"

Bir yudum aldı. "Sanırım öğreneceğiz."

Havayı kokladım, zengin çikolata kokusu duyularıma doldu. "Uğruna ölmeye değer olabilir."

Lan bir yudum daha aldı. "Hayır, endişelenme. Seni koruyacağım." "Hepsini içme!"

Bardağın kenarından sırtarak üçüncü bir yudum aldı.

Oh, gerçekten mi? Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi. Banyoda ayağa kalktım, göğüslerimin arasından, karnımın düz düzleminden ve daha da aşağıdan su akıyordu.

Lan yutkundu ve ağzından bir şeyler kaçırdı; ben de ona 360 derecelik bir görüş açısı sağlamak için dönerek bornozuma uzanırken kendi sırtışıımı ısırdım. O kadar iyiydim.

Üstümü örterek aramızdaki boşluğu geçtim ve sıcak çikolatayı ondan aldım. "Her şey yolunda mı? Yoksa daha önce hiç çıplak bir kadın görmedin mi?"

"Sana benzeyen biri değil," dedi kısık sesle.

Verdiği cevabın acemiliği gök gürültümün bir kısmını çaldı. Kanlı fae'den aldığım çikolatalı içeceği yudumladım ve inledim. "Tanrıça, bunun tadı çok güzel."

Birkaç adım geri attı, yatağının kenarı dizlerinin arkasına çarptı ve oturup nefesini içine çekti, koyu renk gözleri gömülü renklerle dönüyordu.

Bu olduğunda hoşuma giderdi. Keşke daha çok yapsaydı. Gözleri böyle parlayıp dans ettiğinde, sanki duvarları yıkılıyor ve bana yıllar önce tanıdığım çocuğu bir anlığına gösteriyordu. Beni nehirden çıkaran çocuğu.

Yatakta onun yanına oturdum. "Yani . . . Underhill."

"Buraya bir ejderhanın kanatlarının üzerinden atlayarak geldik. Daha ne bilmek istiyorsun? Burası tuhaf bir yer," dedi ciddiyetle.

Homurdandım ve kısık bir kahkaha onu sarstı. Benim dudaklarımdan da bir kahkaha döküldü ve çok geçmeden neşeyle ulumaya başladık, arada nefes almak için hırıldarken gözlerimden yaşlar akıyordu.

Gözlerimi silerek kıkırdadım. "Komik olmasının tek nedeni ejderhanın bizi yememiş olması."

Lan yatakta ayaklarını sürüyerek duvara yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Öne doğru eğilerek sıcak çikolata bardağını tekrar kaptı. "Unseelie numarasını çözmüştün."

"Ben öyle demezdim," diye mırıldandım, ne kadar içtiğini görmek için bakıyordum. Ciddeden, iyi bir şeydi. "Bana nasıl yapılacağını gösterdin ve ben de seni taklit edebildim."

Kaşlarının arasındaki boşlukta bir kırıksıklık belirdi. "Kendine yeterince kredi vermiyorsun. Seelie yüzyıllardır *bu* küçük sayıyı çözmeye çalışıyor."

Omuzlarımı silktim. "Beni yener. Bir şeyi doğru yapabilmek için genellikle haftalarca çalışmam gerekir. Okul öğretmenleri yıllar önce işin içine gerçek bir ejderha katmalıydı."

Kapı çalındı ve Kahin kafasını içeri uzattı. "Güzel bir banyo." "Evet, teşekkür ederim," dedim gerçek bir minnettarlıkla.

"Biliyorum. Bunu sana ben söyledim. Ben Kahin'im."

Oh, uh . . .

"Anlıyorum."

"Hayır. Ben biliyorum. Saçmalamayı kes, Dandelion." Kapıyı iterek daha da açtı. "Burada zamanın var. Hem de bolca. Şimdi dinlenin ve Underhill'de kaldığınız sürece aranızdaki büyüünün alevleneceğinden korkmayın. Burada korkmadan dokunabilirsiniz."

Lan sarsıldı ve ona baktı. "Hiç oynamayacak mı?"

Dudakları kıpırdadı. "Hiç de değil, Lugh'un torunu."

Gözlerimi kırptım. "Ama biz hâlâ Unseelie ve Seelie'yiz. Dokunursak birimiz ölecek."

Kahin'in dudakları kıpırdadı. "Bence bunun da bir önemi olmadığını göreceksiniz."

"Neden?" Bastırdım. "Son patlamayla birlikte onu boşalttık mı?"

"Ha!" Kahin'in omuzları sarsıldı. "*Boşaltın*. Aptallar." Hâlâ gülerek kapıyı kapatmaya başladı.

Lan arkasından seslendi. "Bana nerede uyuyacağımı söylemediniz."

Yaşlı kadın alay etti. "Kendine ait bir yatak mı istiyorsun? *Tamamlandı* salak." Kapıyı çarparak gitti.

Lan ve ben oturduğumuz tek kişilik yatağı incelerken gerginlik daha da arttı.

O mu konuşacaktı yoksa ben mi konuşmalıydım? Birinin konuşması gerekiyordu. Tanrıça, bunu yapmayacaktı.

Bir konu bulmak için beynimi yordum.

"Sanırım bu kadar," dedi Lan derin bir sesle ve gömleğini çıkardı. "Ne?"
Kalbim kaburgalarımın çarparak ağzımdan kaçtı.
Bakışları muziplikle parlıyordu. "Bazı insanlar banyoda bir saat geçirirken, diğerleri banyo yapmak için bekliyordu."
Ağzım titredi. "Oh, kahretsin. Fark etmemiştim."
Ayağa kalktı, elleri pantolonunun önüne gitti. "Ve sana söylememeyi seçtim. Buna ihtiyacın vardı."
"Bu iki şekilde yorumlanabilir."
"Biliyorum. Koktuğunu söylüyorum."

Gülerek tüneli sardım ve yüzüne fırlattım. Faolan göz kırparak pantolonunu indirdi. Kahkahaları onun her santimini içime çekerken söndü. *Hay sikeyim.* Yıllardır onu çıplak hayal etmişim ve o hayallerin hiçbirini bununla boy ölçüşmemişim. Bazı erkeklerin uğruna cinayet işleyebileceği bir ters üçgen gövdeye sahipti. Lan'ın çevik ve hızlı olduğu kadar güçlü olduğunu zaten bilmiyordum, yağsız kaslı vücudunu yakından incelediğimde bunu doğrulamış olurum. Gözlerim bacaklarında ve kollarında gezindi - elbette muhteşimdi ama her iki bölgede de cildini kaplayan hafif bir ağda vardı.

"Sadece adil olan buydu, Yetim," dedi boğuk bir sesle.
Odak noktam o kadar hızlı bir şekilde yüzüne geri döndü ki, yeniden odaklanmak için görüşümü yakalamam gerekti. Sadece adil . . . Oh. Oh.
Sesime güvenmediğim için sadece kaşlarımı kaldırdım.

Ve o da bunu gördü. Ama neyse ki, benim Unseelie fantezim küvete tırmandı ve arkasına yaslandı, göğüs hizasında küvete gömülürken gözlerini kapattı.

Nefesimin içimden titreyerek çıkmasına izin verdim ve odayı geçip çantama yöneldim. Aradığım şeyi bulana kadar yedek tunikleri ve derileri karıştırdım.

Küçük deri günlüğü göğsüme bastırarak köşedeki küçük masadan bir kalem aldım ve tekrar yumuşak yatağa atladım. Cinth'e umutsuzca ihtiyacım vardı. Ve sadece buna değil.

Ben yazdım:

*Cinth, seni çok özledim.
Lütfen bana iyi olduğunu söyle.
Bir sürü şey oldu. O kadar çok ki yazması bir gün sürebilir.*

*Sadede geleceğim.
Dışlanmışlar Unimak için geliyorlar, mahkemeler için. Adayı derhal terk
etmelisiniz.
Kaçacağına söz ver.*

Bekledim ama bir cevap gelmedi. Bu şey diyarlar arasında da çalışıyor muydu? Bu düşünce şimdiye kadar aklıma gelmemişti. Lanet olsun. Cinth'i uyarmalıydım. Yani, oklavayla falan çok sertti ama ...

Onu kaybetme düşüncesi içimi çalkaladı. Davam için zaten kendini tehlikeye atıyordu. Risk almaya devam etmesine izin veremezdim.

"O iyi olacak, Kallik," diye mırıldandı Lan.

Ona meraklı bir bakış attım. Gözleri açık bile değildi. Ne yaptığımı nereden biliyordu? "Bu beni endişelenmekten alıkoymuyor."

Sonunda gözlerini açtı ve sözlerimi düşündüğünü, kaçamak bir yanıt vermeye çalışmadığını anlayabiliyordum. "Doğru. Sen eğitimdeyken senin için endişelenmeme hiç engel olmadı."

Lan benim için endişelendi mi? "Kendi başımın çaresine baktım." "Ve yine de . . ."

Bunu küçük bir gülümsemeyle onayladım. "Eğitimimden sonra tekrar karşılaştığımızda, o süre zarfında beni düşündüğünü hiç tahmin etmezdim."

"Sana göstermek hiç mantıklı gelmedi. Ben Unseelie olduğum için. İşe yarayacak gibi değildi."

Başımı salladım. "Biliyorum. Ve yine de" sözlerini ödünç aldım.

Lan yumuşak bir sesle, "Kaderimizde nehrin karşı yakalarında olmak olduğunu bilmek, Lugh'un soyundan gelip Unseelie güçlerine sahip olmaktan neredeyse daha kötüydü," dedi.

"Bağırsaklarıma yediğim yumruğun etkisinden bir daha kurtulamadım," diye aynı yumuşaklıkta bir sesle onayladım.

Yüzüne su sıçrattı ve sabunu almadan önce saçlarını ıslatmak için suya dalarken gözden kayboldu. O suyun içinde bir balık olmak.

Tekrar yukarı çıktığında, saçları düzgün ve ıslaktı, "Bir şey beni her zaman sana çekti, Yetim. Kahin'in bahsettiği bu bağ belki de. Emin değilim. Çocukken bile, sadece sana yakın olmak istedim. Emin olmak için

O yetimhane seni bütün olarak yemedi. Uzun süre romantik bir şey olmadı ama senden uzak kalmaktan hep nefret ettim."

Öyle mi yaptı? "Bir ziyaretten sonra gidişini izlemekten nefret ediyordum." Çünkü Faolan'a olan gençlik aşkımdan önce, ziyaretler arasında onu çok özliyordum. O benim arkadaşımdı. Geriye dönüp baktığımda, bu gerçekten tuhaftı. Başka biriyle hiç yaşamadığım bir şeydi. Cinth ve ben olabildiğince yakındık, ancak Faolan'la olan bağlantım her zaman farklı hissettirmişti. "O zaman neden sihrimiz ortaya çıkmadı merak ediyorum."

"Biz daha çocuktuk. Ya da belki Underhill o zamanlar hâlâ faaliyeteydi. Belki de sahte olan ben Unseelie sarayına gittikten sonra ortaya çıktı. Sonra sen eğitim için ayrıldın."

Vücudunu yıkarken onu izlememeye çalıştım. Sabun köpürtmeyi striptiz şovu gibi gösteriyordu. "Sanırım öyle."

Durulandı, tekrar suya daldırdı ve ben kol kaslarının hareketle gerilmesini izlerken ellerini ıslak saç tellerinde gezdirdi. Evet, yakın zamanda başka bir yere bakmayacaktım.

"Kollarınızdaki ve bacaklarınızdaki bu izler neden?" Sessizce sordum. Lan küvette tekrar arkasına yaslanmadan önce -sadece bir saniyeliğine- durdu. Koyu renk gözleri yüzümde gezinirken, içlerindeki gömülü rengin tekrar yüzeye çıktığını gördüm. *Duvar yok*. "Annem demir kullanarak içimdeki Unseelie'yi eğitmeye çalıştı."

Dehşetimi dile getirmedi, sadece içime attım ve Lan'ın zavallı ebeveynlerine karşı hissettiğim öfkeyi körüklemesine izin verdim. Bir gün yaptıklarının hesabını vereceklerdi. Kahramanın kızıymış, hadi oradan.

Söyleyebileceğim çok fazla cevap vardı ama ben "Unseelie olduğun için daha az değilsin. Keşke seni buna ikna edebilseydim."

Esprî yapmadan gülümsedi. "Biliyorum. Ve yine de . . ."

İşte yine oldu. Bazı şeyleri kendi zaman çizelgenizde öğrenmeniz gerekiyordu. Bana da değer hakkında benzer bir şey söylememiş miydi? Ama ben onun sözüne, o benimkine inanamayacağı kadar inanamazdım. "Ailenin yaptığı şey yanlıştı, Lan. Annen bir kahraman değil ve bu yüzden senin içindeki kahramanı fark etmedi."

Başını iki yana salladı. "Ben kahraman değilim. Büyükbabamın mızrağı benim dokunuşumla ısıldamaz."

Lugh'un ateşli mızrağı, efsanevi bir silahtı ve Lan'ın annesi onsuz hiç görülmediği için sık sık ona bakardım. "Peki ona en son ne zaman dokundun?"

Başını küvetin kenarına yasladı. "On altı yaşımdayken, test edilmeden hemen önce."

"Beni ziyaret etmeyi bıraktığın zaman." "Şimdi nedenini biliyorsun."

Ben gördüm. Aramızda bu kadar çok paralellik olması gerçekten komikti. Büyülü, durumsal, duygusal. Sinirlerim midemde patladı ve sertçe yutkundum. "Anlıyorum. Ama Lan, ailelerimizi kendimizin seçtiğini biliyorsun, değil mi? Benim Cinth'i seçtiğim gibi." *Ve seni.* "Onların seni sınırladığı kişi olmak zorunda değilsin. Kendi benzerliğini yarat."

Bir süre sonra başını salladı. "Bak ne diyeceğim? İstersen bir deneyeyim."

Elimdeki günlüğe baktım. Cinth hâlâ cevap yazmamıştı. Omuzlarımı dikleştirdim ve tekrar ona baktım. "Anlaştık."

"Güzel. Şimdi, tekrar tahrik olmak istemiyorsanız, başka bir yere bakmanızı öneririm."

Ona bakmaya devam ederken dudaklarım kıvrıldı ve yanıt olarak yüzünde yavaş bir sırıtma başladı. "Sıcak ve rahatsız edici," dedi.

Günlüğü komodinin üzerine koydum, daha önce fark etmediğim başka bir havlu bornozu alırken onu biraz yalnız bıraktım - ya da belki de yeni ortaya çıkmıştı? "Ateşli ve rahatsız olduğumu nereden biliyorsun?"

"Nefes alış verişin," diye mırıldandı, yaklaşırken. "Teninin kızarması. Gözlerinin parıltısı. Sanki kıpırdanmak ve inlemekten başka bir şey istemiyormuşsun gibi dikkatle hareketsiz oturuşun."

Lan üzerime eğildi ve beni dirseklerimin üzerine yaslanmaya zorladı.

Sihirli bir şekilde, durumsal olarak, duygusal olarak zaten paraleldik. Sonunda fiziksel olarak da paralel olacağımız kimin aklına gelirdi ki?

"Gözlemci." Sesimi buldum. "Ateşli ve rahatsız olduğunu nasıl anladığımı biliyor musun?" Gözlerindeki sayısız rengi takip edemiyordum. Nefes kesici bir seviyede büyüleyiciydiler.

"Nasıl, Alli?" Bornozum biraz kayarken bakışları omuzlarımın eğimine sabitlendi. Odağını boynumdan çeneme, oradan da ayrılmış dudaklarıma yöneltti.

Titreyen dudaklarımı ısırdım. "Ereksiyonun kalçamda."

Gözlerini kırıştırdı ve yere baktı. Kahkahalar bedenimi sarsarken başımı geriye attım.

Sırıtsı alaycıydı ve ifadesindeki ışıltı karşısında nefesim kesildi. "Demek öyle."

Böyle bir şey olamaz.

Bu yasak anın hayalini kurmuştum. Eğer ben Seelie olmasaydım ve o da Unseelie olmasaydı, öpücüğü ve bedenimdeki elleri böyle bir felakete neden olmasaydı nasıl olabileceğini. Ama böyle bir birlikteliğin ikimizden birinin hayatını tüketeceğini bildiğimden, bu olasılığa gerçekten açık olmama asla izin vermemiştim.

Ama Underhill'de.

Zamanın bu anı için. Bu mümkündü.

Bakışlarımla birlikte göğsüm de yükseldi. Dudaklarımı yalayarak yüzünü inceledim. "Lan, seni istiyorum."

Ellerinden biri kalçama doğru hareket etmişti. Zar zor nefes alan itirafımla beni kavrayışı sıkılaştı. Üzerimde titredi - sanki omurgasının ortasına bir parmak çekmişim gibi.

Sadece *istemek* değildi.

Bu adama ihtiyacım vardı. Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki, daha sonra pişman olsam bile elime ne geçerse kabul edecektim. Aşağıya uzanarak bornozumun bağını çözdüm ve çekerek açtım, göğüslerimden kalçalarım kadar kendimi ortaya çıkardım.

Nefesi kesildi, sonra "*Kallik*" dedi.

"Faolan," dedim sakince. "B ö y l e bir şans bir daha elimize geçmeyebilir. Asla."

Eğer bir şey varsa, sözlerim amaçladığım etkinin tam tersini yarattı. Bakışları donuklaştı. "Bu yüzden mi bunu yapmak istiyorsun?"

"Elbette seni istiyorum. Seni yıllardır istiyorum. Sadece söylüyorum-" Sözümü kestim. "Sen de çaresiz hissetmiyor musun? Buradan ayrıldığımızda ölebiliriz, Lan."

"Daha fazla değil," diye yanıtladı ciddiyetle. "Ama birleşik büyümüzün uçuculuğunun üstesinden gelmenin bir yolu olmalı, yoksa böyle hissedemezdik. Aramızdaki bu şey var olamazdı."

Bakışlarımı kaçırdım. "Ne diyorsun sen?"

"Diyorum ki, güzel bedeninin önümde çırılçıplak dururken kendimi unutmayı hiç bu kadar istememiştim. Ama sen bir hevesle yatağa atacağım bir kadın değilsin. Sonunda senin içinde olduğumda, Kallik, bu tamamen çaresizlikten uzak olacak. Bu kadarını hak ediyoruz. Bunun bir rüya değil, gerçek olmasını istiyorum."

Hayal kırıklığı midemde dönüp duruyordu ama yaptığı açıklama, zıplayan libidomu hüsrana uğratsa da kalbime dokundu. "Bunu anlayabiliyorum."

Lan geri çekilip beni dikleştirdi, sonra çenemi eğdi ve bakışlarımı tekrar onunkilere dikmeye zorladı. "Beni tekrar sorumlu kişi haline getirme. Buna gücümün yeteyeğinden emin değılim."

Kendime rağmen gülümsedim. "Sorumluluk sahibi olan hep sen oldun."

"Yine de bunu bilgelikle karıştırmayın," diye karşı çıktı. "Yani ben sadece . . . " Lan bornozumun kenarlarını kavradı ve birkaç nefes boyunca kederli bir şekilde göğüslerime baktı. "Ben lanet bir aptalım."

Güldüm ve bornozumu tekrar bağladım. "Daha iyi misin?"

Aşağı baktı. "Ne düşünüyorsun? Yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek."

Eğer bir sikim olsaydı, o da aynı durumda olurdu.

"Tek istediğim," dedi Unseelie'm, "bütün gece senin yanında, sana sarılarak uyumak. Ejderhalar, nagalar, devler, vahşi fae'ler, kelpiler ya da bizi uyandıracak başka bir şey olmadan. Ne dersin?"

Kan, seks olasılığının yaratmadığı bir şekilde yanaklarıma doldu. Sarılmak istedi.

Cevap olarak bir elimi göğsüne koydum ve parmak uçlarımda yükselip dolgun dudaklarına bir öpücük kondurdum. Nefes almayı bıraktığından emin olduğumda, yeni bir tunik giydim ve yatağı dönüp üstteki battaniyeyi geri çektim, ardından sürünerek duvara en yakın boşluğu aldım.

Bir elimi başımın altına soktum, uzun saçlarım öne doğru döküldü ve diğer elimle küçük alanı sıvazladım. "Tamam diyorum."

Faolan bana katıldı ve elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce avucuma bir öpücük kondurdu. "Bunu çözeceğiz, Alli. Yemin ederim."

Tercih ettiğim isim hiç onun dudaklarından çıktığı kadar kulağı hoş gelmemişti.

Gülümsedim, gözlerimi kapatmadan önce mum ışığının titreşiminde yüzünü katalogladım, nefesim çoktan derinleşmişti. Başka hiçbir şey değışmemiş olsa da, sözleri içimi umutla doldurdu. "Biliyorum, Lan."

Ve bu konuda 've henüz' diye bir şey yoktu.

N hayaletler . . . Çocukluğumdan beri gerçek bir kabus görmemiştim. En azından beni sersemleten, çırpınmama, çığlık atmama, nerede olduğumdan emin olamama ve gözlerimi açmaya korkmama neden olan şekilde değil.

Karanlık ve korku. Bir şey beni kovalıyor. Önümde, görüş alanımın dışında korkunç bir şey. İstirap ve nefret çığlıkları ve her şeyi değiştirebileceğime dair derin bir his.

Keşke anlayabilseydim.

Keşke yeterince güçlü olsaydım.

"Alli, uyan!" Lan'ın sesi rüyanın çılgınlığını yarıp geçti ve sarsılarak uyandım, gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefesim kesildi.

Sırt üstü yatmıştım, Lan üzerimdeydi ve beni tutuyordu. Parmakları bileklerimi kavırıyordu ve ağzı kulağımın yanındaydı, beni koyu renk saç tellerinin arasından yatağın üstündeki gölgeliğe bakmaya bırakmıştı.

"Burada benimlesin." Sesi yumuşadı. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Parmaklarımı büktüm ve ellerimden birini boynuna, diğerini beline doladı, her seferinde bir tane, sonra yana doğru yuvarlandı, böylece burun buruna geldik.

Konuşamıyordum, boğazım beni ezen duygularla gerilmişti. Lan bir elini çıplak sırtımda yavaşça gezdirirken zorlukla yutkunarak kelimeleri bulmaya çalıştım. "Konuş benimle, Alli. Seni susturmak büyük ihtimalle şu ana kadar gördüğüm en korkunç şey."

Bir sırtıma dudaklarımı çatlattı ve hain bir gözyaşı gözümün kenarından kaçmaya çalıştı. "Kötü bir rüya."

"Bu sadece kötü bir rüya değildi." Saçlarımı terden sıırıslıkla olmuş yüzümden geriye doğru düzeltti. "Seni uyandıramadım. Çırpınıyordun ve kalbin yavaşlıyordu."

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Kalbin yavaşladı," diye fısıldadı. "Seni güvende tutmak için her şeyle savaşırdım Alli, ama savaşacak bir şey yoktu. O yüzden bana rüyanda ne gördüğünü anlatmalısın."

Gözlerimi kapattım ve bana olan tutuşu daha da sıkılaştı. "Gözlerini kapatma. Lütfen," dedi hırıltılı bir sesle. Ona baktım, *gerçekten* baktım.

Gözlerinin ve ağzının etrafındaki gerilim, gözlerinin çaresiz bir ihtiyaçla benimkilere kilitlenip dönmesi.

Lan neredeyse olacaklardan korkuyordu.

Titreyen bir nefes aldım ve alnımı onunkine yasladım. "Belirli bir şey yoktu. Beni kovalayan bir şey vardı. Önümde korkunç bir şey. Çıkış yolu yok. Bir çaresizlik hissi. Benden nefret eden biri mi?"

Kaşlarımı çattım, sonra başımı yukarı kaldırdım, böylece dudaklarımız birbirine yapıştı.

Öpüşme değil. Sadece orada dinleniyor, hafifçe dokunuyor.

"Başka bir şey yok mu?" Dudaklarının fırçası korkuyu uzaklaştırdı ve vücudunun benimkine karşı hissi herhangi bir gösterge ise, oldukça hızlı bir şekilde farklı bir duygu yükseldi.

"Başka bir şey değil," diye fısıldadım ve o anı dudaklarımı tekrar onunkilere bastırmak için kullandım, dilim dudaklarının arasında gezinerek onu tahrik etti.

"Kallik," diye hırladı adımı. "Beni bu tartışmanın amacından uzaklaştırma."

Alt dudağını ağzıma aldım ve hafifçe ısırdım, dişlerimi dolgunluğun üzerinde gezdirerek tadını çıkardım. "Neydi o?"

Beynindeki tüm kanı doğrudan kalbine göndersem belki unutturdu-

"Kalbin yavaşladı." İki eliyle yüzümü kavradı, beni tuttu

Hala. "Her ne kadar buna devam etmek istesem de, sen uyurken bir şey sana saldırdı. Kahin'in bilmesi gerekiyor. Ya da belki o-"

Kapı çarparak açıldı ve çenesinden çizmelerinin ucuna kadar siyah deri giymiş kanlı fae kapıda durdu. Gözleri birbirine dolanmış ikimizin üzerinde gezindi.

"Sakıncası var mı?" Kuru bir sesle söyledim. "Bir süredir onun pantolonuna girmeye çalışıyorum."

Lan homurdandı ve kanlı fae kaşlarını kaldırdı, gözleri kısıldı. "Ben bir adamı üç yüz yıldan fazla bekledim. Senin sözde bekleyişin zamanın akışı içinde sadece bir zerre."

İçimi çektim ve sırtüstü uzandım, göğüslerimin sergilenmesini umursamadan. Lan istediği kadar bakabilirdi, belki de ahlak kurallarını unutabilirdi ve kanlı fae gözünü bile kırpmadı.

"Size kanlı fae dışında diyebileceğimiz bir şeyiniz var mı?" diye sordum. "Böylece bir dahaki sefere kapıyı kırdığınızda size düzgünce küfredebilirim?"

Dudakları kıpırdadı. "Bana Devon diyebilirsin."

Yataktan kalktım ve ellerimi yüzüme sürdüm.

"Benimle gelin. Kahin bekliyor." Topuklarının üzerinde döndü ve bizi orada bıraktı. Kapı ardına kadar açıldı ve kızarmış hamur kokusu odanın içine yayılıyordu.

Sabah mıydı?

Giysilerimi çıkarıp üzerime geçirdim - Tanrı'ya şükür temizlerdi - ve çıkarken deri dergiyi aldım.

Arkamdan gelen sessizlik üzerine dönüp geriye baktım.

Lan yatağın kenarına oturdu, çarşaf kucağında bükülmüştü ve çok belirgin bir ereksiyonla gerilmişti.

Sırttım ve göz kırptım. "Belki bir dahaki sefere." "Tanrıça isterse," diye mırıldandı.

Bir pantolon almak için eğildiğinde oradan ayrıldım. Tekrar örtmeyi başarmadan önce o çok güzel çıplak vücudunu izlemek istemediğimden değil, ama gerçekten kıyafetlerin giyilmesini değil, çıkarılmasını görmeyi tercih ediyordum ... ve bu koku beni inkar edemeyeceğim bir şekilde ileriye doğru sürüklüyordu. Çünkü Cinth'in yemekleri gibi kokuyordu.

Hanımeli ve tarçınla aşıladığı waffle'ları gibi kokuyordu. Uzun, oyma taş koridorda durdum ve kokuyu içime çektim. Onu görmek, kollarını etrafımda hissetmek ve güvende olduğunu bilmek için neler vermezdim.

Deri günlüğü çevirip açtım ve cevaben alelacele karalanmış kelimeleri görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

*Güvenli değil.
Alli, çok üzgünüm.*

Ve hepsi bu kadar.

Deri günlüğü sıkıca kavradım, kalemi aldım ve karaladım.

Sakın ölmeye kalkma.

İşte buydu, gitmem gerekiyordu. Hyacinth beni bilerek korkutmazdı. Asla korkutmaz.

Günlüğü kemerime soktum ve ilerledim. Kahin ve Devon'la birlikte yüzleşmek zorunda kalsam da beni durduramayacaklardı.

Koridor ana alana açılıyordu, önceki gece olduğu gibi her yer mumlarla aydınlatılmıştı. Ateş harlanıyordu ve bir kadın tenceredeki sıvının üzerine eğilmişti. Kahin değil. Devon değil.

"Hyacinth?" Şokun da ötesinde, adını ağızımdan kaçırdım.

Döndü ve sırtıttı, gülümserken kollarını bana doğru açtı.

Ama yüzünün bir yanından geçen, alnından çenesine doğru yanığının üzerinden geçen kızgın kırmızı çizgi ona doğru koşmamı engelledi. "Kim yaptı lan bunu?"

Gülümsemesi soldu. "Bu biraz hikaye ve eğer dikkat etmezsem, yediğimizde bu yemek yemeğe benzemeyecek."

Lanet yemeği unut. Eğer gerçekten burada olduğu anlamına gelecekse bir ay aç kalabilirim. Eğer bu onun güvende olduğu anlamına geliyorsa. Ona doğru koştum ve onu kollarımın arasına aldım. O da bana sarıldı ve omuzları titredi.

"Ağlama," diye fısıldadım. "Lütfen ağlama."

"Öldüğünü sandım." Hıçkırdı. "Ruby ... senin öldüğünü söyledi."

Gitmesine izin vermedim, tüm gücümle ona tutundum. "Bunu neden söyledi bilmiyorum ama yanılıyordu. Yanılıyor. Buraya nasıl geldin?" Sadece ona bakmak için geri çekildim. Onun gerçekten burada olduğunu içime sindirmek için. *İnanılmaz* bir şekilde burada, Underhill'de benimle birlikte.

"Onu ben getirdim." Kahin elindeki sopayla yere vurarak gözlerimi ona çevirdi. El oyması büyük bir masada oturuyordu.

ana odaya hakim oldu. "Ölümünün yaklaştığını gördüğümde, bunu durdurmam gerektiğini biliyordum yoksa hiçbirimizin hayatta kalamayacağı şekilde raydan çıkacaktınız."

Kan yüzümden aktı ve ayak parmaklarıma kadar indi. Boğazımın etrafında bir mengene sıkıldı. "Onun ölümünü gördün."

Kahin başını salladı. "O yol artık kapalı. O güvende. Ama evet, siz hazır olmadan önce sizi Underhill'den çıkarmanın bir yolu olarak onun öldürüleceğini gördüm. Bunun olmasına izin veremezdim. Bir daha olmaz."

"Yine ne demek istiyorsun?" Cinth'in elini tuttum.

"O kapıyı açmaya çok yaklaşmıştın," diye yanıtladı Kahin kuru bir ses tonuyla.

Bir de bana sor. "İlk seferde mi, ikinci seferde mi?"

"Her zaman. Birçok kez. Ama aynı ağaca ikinci kez döndüğünüzde kapıyı açmak yoktu. Şirket ve sihir varken olmaz."

Rubezahl da bunu merak etmişti. Görünüşe göre haklıydı. "Vahşi fae'leri mi kastediyorsun?"

"Ve onları kontrol eden kişi." Kahin'in gözleri parladı.

Cinth benden uzaklaşırken, "Underhill," diye ağzımdan kaçırdım. "Bizi kapıya doğru sürüklüyordu."

Yaşlı kadın küstahça gülümsedi. "Gerçekten mi?"

O Underhill *değil miydi*? "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kahin masaya doğru ilerlerken, "Sadece aptallar öyle sanır," diye düşündü. Aptal olabilirim, ama insanlar son zamanlarda çok açık sözlü değillerdi.

Cinth içeri girdiğinde Lan'a sarıldı ve aceleyle, "Onunla kaldın. Onu sevdiğini biliyordum, seni aptal adam." Elleriyle Lan'ın yüzünü yakaladı ve dudaklarına oldukça gürültülü bir öpücük kondurdu.

Kıskançlık içimi kemirdi. Aralarında bir şey olabileceğinden endişelendiğim için değil, ona bu kadar kolay dokunabildiği için. Ne olacağına dair hiçbir endişe duymadan.

Ona tekrar sarıldı. "Ben de hayatta olduğun için mutluyum Faolan."

"Teşekkürler mi? Bekle." Başını salladı. "Burada ne yapıyorsun?"

Hızlıca özetledim ve sonra Kahin'i işaret ettim, hala az önce bana yaptığı açıklamayı düşünüyordum. "Hikaye zamanı için hazır değilim."

Kahin onunla birlikte oturmamızı işaret etti. Devon onun solunda, onunla birlikte hareket ediyormuş gibi görünen derin bir gölgenin içindeydi. Ama beni önceki geceye göre daha az rahatsız ediyordu.

Kahin, buğulanmış ot kokan bir fincandan uzun bir yudum aldı. "Cinth'i Kallik kalsın ve başarı şansı artsın diye getirdim. Değer verdiği başkaları olsa da, hiçbiri onun kalbine ve ruhuna siz ikiniz kadar yakın değil." Önce Cinth'e, sonra da Lan'a baktı. "Bu da demek oluyor ki siz onun zayıf noktalarısınız ve düşmanları da bunu biliyor. Kallik'i onu düzgün bir şekilde eğitecek kadar uzun süre burada tutardım. O sahte Underhill'de yaptığı gibi değil."

Devon bir homurtu çıkardı. "Fae'ler sadece kendilerini kandırdılar."

"Elbette yaptılar," diye tersledi Kahin, "ama sonuçlarına hepimiz katlandık, değil mi?"

"Delilik," diye cüret ettim.

Devon gölgelerin arasından çıktı. "Delilik diye bir şey yok, ya da en azından sizin inandırıldığınız şekilde bir şey yok. Delilik bir kurgu, tıpkı sahte Underhill gibi. Fae'leri hizada tutmanın bir yolu. Underhill'in insan dünyasıyla bağlantısı kesildiğinde, fae'lerin gücü azalmaya başladı. Bu durum bazılarını korkutup bir tür paranoyaya sürüklemiş olsa da, delilik hiçbir zaman bir tehlike olmadı."

Masanın altında Cinth'in elini tuttum. Ailesi deliliğe yenik düştükleri için idam edilmişti. Eğer delilik yoksa, o zaman neyle karşı karşıyaydık? Ailesine ve sığınaktaki tüm o fae'lere gerçekten ne olmuştu? "Underhill'in Dünya'dan kendisinin çekildiğini tahmin etmiştik. Başka birinin onu dışladığını mı söylüyorsunuz?"

Tanrıça, bunca zaman sonra bilmeden suçlu ben miydim?

Kahin iç çekti. "Underhill'i zorla kapatan kişi bunu Fae dünyasını kontrol etmek amacıyla yaptı."

Bir nefes bıraktım. *Vay be*. O zaman ben değilim. "Neden?"

"Underhill'in kapılarını açıp kapatabilen kişi, fae'lere ulaşmasına izin verilen güç miktarını kontrol eder. Özünde, her iki mahkemenin de anahtarlarını elinde tutacak, bu da ona zaman içinde nihai güç verecektir."

O.

"Peki ya delilik ne olacak?" Cinth sessizce sordu. "Eğer bu sadece bir kurguysa, o zaman aileme ne oldu? Deliliği iş başında *gördüm*."

Kahin hüznle gülümsedi, ısıltılı gözleri arkadaşına odaklanmıştı. "Onlar sözde deliliğin pençesindeyken sen de oradaydın. Ne gördün peki? Bu sefer gerçeği, küçük çiçek."

Gerçek mi? Zihnim o tek kelimenin etrafında dönüp duruyordu. "Cinth, sen ne dersen de, ben buradayım."

Cinth sertçe yutkundu ve masaya doğru baktı, saçları yüzünün kenarlarını örtecek şekilde öne doğru savrulmuştu. Elini sıktım.

Yavaşça konuştu. "Bana kaçıp saklanmamı, kötü adamların geldiğini söylediler. Gitmem gerektiğini söylediler ama yeterli zaman yoktu. Adamlar eve girdiler ve annemle babam onlarla savaştı." Gözlerini kaldırdı. "Ailem yedi davetsiz misafiri de öldürdü ve sonra benimle kaçmaya çalıştılar. Adadan ayrılmak üzereyken rıhtımda yakalandık. General onları deliliğin aldığını söyledi. Onu düzeltmeye çalıştım ama annem bana susmamı söyledi. Asla gerçeği söylemememi." Bana baktı. "Ve ben de bugüne kadar konuşmadım."

Sözleri aklıma yerleşmeden önce tam on saniye boyunca sessizlik hüküm sürdü. "Bir örtbas. Lanet olsun. Adamlar kimdi?"

Devon şöyle cevap verdi: "Onlar mahkemeleri kapatan kişiye aitti. Onları intihar görevlerine gönderirdi, onları öldürenlerin ölüm için işaretleneceğini bilirdi. Soru soran ve gerçeği araştırmaya başlayan tüm fae'ler . . . bu şekilde muamele görürdü."

Kahin başını salladı. "İnsanlar deli olarak kabul edildi çünkü bu 'deliliğin' var olduğunu kanıtlıyordu. Tahtı isteyen kişi, her iki saraydaki casusların yardımıyla bunu ayarladı. Gölgede saklı gerçekler olduğundan şüphelenenler öldürüldü ve senin ailen Cinth gibi deli olarak damgalandı. Bir şeylerin daha yanlış olduğunu biliyorlardı. Unimak'ın artık bir zamanlar olduğu gibi güvenli bir sığınak olmadığını biliyorlardı."

Hepsi iyi ve güzeldi, ama ... Başımı salladım. "Oyundaki çılgınlığı gördüm." Lan'a baktım. "İnsanları yiyip bitirdiğini gördük."

Kahin arkasına yaslandı. "Bana ne gördüğünü söyle, Dandelion. Ya da ne gördüğünü sandığını."

"Ivan adında bir fae'nin delirdiğini gördüm,"

dedim. "Söyle bana, bir şey söyledi mi?"

Kaşlarımı çatarak sustum. "O ... Tlingitçe konuşuyordu."

"Evet, Dandelion. Bu delilik değildi. Senin de çok iyi bildiğin gibi biri seninle konuşuyordu."

Uzun zamandır bunun cevabını bilmek istiyordum. Yine de bana söyleyecek miydi? Bir nefes aldım. "Underhill."

Kahin başıyla onayladı. "Underhill."

Ağzımdan kelimeler döküldü. "O zamanlar benimle ruhlar aracılığıyla konuşuyordu - radyo ve Ivan da öyle."

Yaşlı kadın başını eğdi.

"Peki ya bir grup genç dev? Ve vahşi fae? Peki ya serserilerin sığınağında kilitli gördüğümüz deli fae?" O da mı Underhill'di?

Bir elini kaldırdı. "Underhill'in tahtadaki oyuncularından sadece biri olduğunu hatırlayın."

Şakaklarımı ovuşturarak inledim. "Tamam, o zaman Lan'a dokunduğumda beni ele geçiren kişinin bahsettiğin 'kişi' olduğunu söylüyorsun. Bizi Fae aleminden koparan adam." Tam da bu ölümcül öfkenin Underhill'den geldiğine karar vermiştim.

Bu şey beni kamçıliyordu.

"Hayır," dudakları kıvrıldı, "sanırım sana 'sahip olanın' Underhill'den başkası değil."

Lan homurdandı.

Ses, onun sözlerine verilen önemsiz bir yanıttı. Underhill bunca zamandır beni ele geçiriyordu. Sonunda cevabımı almıştım ve kısmen biliyor olsam da Kahin'in teyidi beni derinden sarstı. "Benden lanet kapıyı bulmamı istediğini sanıyordum. Neden beni böyle öldürmeye çalışsın ki? Ve bana başkalarını öldürttü!"

Kahin bana baktı, gökkuşağı gözleri sanki göremediğim biriyle konuşuyormuş gibi dönüyordu. "Senden bir kapı bulmanı istedi. Herhangi bir kapıyı. Herhangi bir yer. Seni öldürmek henüz onun gündeminde değildi. Ve aldığın can. Underhill'in gücü küçük ölçeklerde iyi çalışmıyor. Sanırım ondan gelen bir kızgınlık ya da öfke titreşimini yönlendiriyordun. Muhtemelen senin bir katil olmanı istememiştir."

Onun kızgınlığının bir titreşimi bana birini öldürttü. Neredeyse *birkaç* birileri.

Başımı salladım. "Lan ve ben her dokunduğumuzda büyüümüzün patlamasına mı neden oldu?"

"Doğru, Dandelion."

Lan konuştu. "Ama her seferinde değildi. Neden Alli ve ben ara sıra temas edebiliyorduk?"

Devon cevap verdi. "Cevabı zaten biliyorsun. Söyle bana, Lugh'un torunu. Kapı Kallik için ikinci kez açılmadı. Neden?"

"Şirket ve mevcut sihir nedeniyle," diyerek Kahin'in önceki sözlerini tekrarladı.

Doğruldu. "Ian ve ben de arkadaşlarımız ve sihir yüzünden bazen dokunabilir miyiz?" Tekrar çöktüm. "Ama vahşi fae'ler her zaman etrafta değildi."

"Underhill'i geri çekilmeye zorlayan kişi *oydu*," dedi Kahin. "Bir şekilde ya da bir biçimde. Ve onun yanında senin aracılığınla hareket etmeyecekti. Tehlike çok büyüktü."

Benim aracılığımla hareket et. "O zaman ben onun ... taşıyıcısı falan mıyım?"

Kahin gülümsedi. "Hepimiz onun gemileriyiz. Sen çok daha fazlası olabilirsin. Şimdilik, Faolan'la dokunduğunuzda *sadece* ve *sadece* Yokuş Altı'nın devrede olduğunu söyleyerek merakınızı giderebilirim."

"Peki ya Tlingitçe duyduğumda?"

Gülümsemesi genişledi. "Çok iyi. Underhill."

Az önce söylediği her şey karşısında yaşadığım köklü şokun içinden, suratsızlık beni buldu. Dudaklarımı sert bir çizgi halinde birbirine bastırdım.

"Ben ve Lan gemiden fırlatıldığımızda oluşan devasa dalga. O dalgayı kim kontrol etti?" "Biri. Sizi yolunuzdan saptırmaya çalıştı. Seni daha fazla savunmasız."

Bunun Underhill'in bizi kapıya *doğru* fırlatması olduğunu düşünmüştüm. "Underhill yıldırım çarpmasıydı."

Kahin başını salladı. "Ve sana rehberlik etmesi için de bir ruh gönderdi."

Bana ve Lan'a dokunmamı söyleyen ruh. "Hatırlıyorum." Yutkundum.

"Diğer her şey -vahşi fae'ler, devler, çürüyen fae'ler- bu adam mı?"

"Doğru." Geriye yaslandı, ağzını açtı ama Faolan araya girdi.

"Underhill'in onunla birlikte hareket etmeyeceğini söylemiştiniz." Bana baktı. "Burada Kallik'e dokunabilirim. Bunun için ne sebep var?"

Devon kıkırdadı. "Siz zaten buradayken Underhill'in sizinle iletişim kurmasına ne gerek var?"

Kahin ona tısladı ama kanlı fae sadece omuz silkti.

Benimle *iletişim kurmak* mı? Underhill'in yapmaya çalıştığı şey bu muydu? "Eğer beni burada istiyorsa, geldiğimde beni *öldürmesine* ne gerek var?"

Hem Devon hem de Kahin sırıttı.

"Komik bir şaka mı?" Lan ısırdı.

"Underhill testleri sever," dedi kanlı fae. "Sen geçtin. Yine de insanların neredeyse manzarası kadar hızlı değiştiğinin farkında. Bu da onu testlere düşkün yapıyor - hatırlamanızda fayda var."

Kaşlarımı çattım. "Bize tam olarak *ne* anlatmaya çalıştığını söyleyeceğinizi sanmıyorum."

Devon'ın yüzü bile bunun üzerine taş kesildi.

Harika. İçimi çektim. "Ve sanırım bize bu gizemli 'kişi'nin kim olduğunu da söylemeyeceksiniz?"

"Bunu ifşa *edebilirim*, Dandelion."

Gözlerim büyüdü. "Gerçekten mi?" Tanrıça, gelecek çok karmaşık bir iş olmalı.

Kahin durakladı ve çay fincanına baktı. "Anlamak için hikayenin tamamını duymalısınız. Elli yıl önce Unimak'ta yaşayan, kıvrak zekası, detaylara gösterdiği özen, büyü gücü ve müziğinin gücü nedeniyle Unseelie kraliçesi tarafından tercih edilen bir fae vardı. Onun arkadaşı ve sırdaşıydı. O zamanlar tahtta yeniydi ve hala öğreniyordu ama ona tamamen güveniyordu. Ancak evlenme teklif ettiğinde onu reddetti. Hiçbir erkeği kabul etmedi. Hiç kimseyi. Çünkü taht sadece ona aitti." Kahin gülümsedi. "O zaman bile, çok ateşliydi."

"Ve?" Bir anlık sessizlikten sonra sordum.

Yaşlı fae parmağını fincanının kenarında gezdirdi. "Bir süre kaldı, dostluğun devam etmesinin yeterli olduğunu iddia etti. Çok yakındılar. Ama yavaş yavaş, Elisavana'nın etrafındakiler değişiklikleri gördüler. Geçmişte hiç adaletsiz ya da mantıksız olmamıştı ama onun için ahlak kurallarını çiğniyordu. Talibi onu bitkisel ilaçlarla uyuşturmaya başlamıştı."

Aklıma tek bir anı geldi.

Karşısına oturmamı işaret etti, ben de ateşin yanındaki insan boyundaki kaba tahta sıraya yaklaştım. Tahtanın üzerinde duran taş bir fincandan ısı yükseliyordu ve piposuyla fincanı işaret etti. "Bu, otlar ve balla demlenmiş sıcak çaydan başka bir şey değil. Bitkisel çaylara karşı bir tutkum var. Bu kombinasyon hakkındaki düşüncelerinizi merak ediyorum."

Hayır.

Lan yanımda kaskatı kesildi ama Kahin elini kaldırdı. "Kimden bahsettiğimi bildiğinizi görebiliyorum ama bitirmeme izin verin. Genç fae'den Unimak'ın Unseelie tarafını terk etmesi istendi, ancak gücü, kuvveti ve zekâsı nedeniyle Seelie sarayında bir yer teklif edildi. Alışılmadık ama duyulmamış bir şey değil. Kralın - baban Kallik'in - kulağını kazandı çünkü o da gençti ve tahtta yeniydi. Aynı senaryo gerçekleşti ve kralı kontrol etmeye çalıştıktan sonra, fae sonunda Unimak'tan atıldı. Sadece, ayrılmadan önce adayı lanetledi. Eğer hükümdar yapılmazsa, deliliğin hüküm süreceğini söyledi.

bir gün. Kış gündönümünde bu sözleri söyledi ve bunların kehanet olduğunu ilan etti."

O gündönümünde, iki saray nehrin karşı yakasında durup eski yılın şarkısını söylüyordu. Bu da tam bir dinleyici kitlesine sahip olduğu anlamına geliyordu.

Çenem öyle bir açıldı ki sanki masaya çarpacakmış gibi hissettim.

Kahin bana baktı. "O bir Unseelie'ydi ve hâlâ da öyle, Kallik. Bir Unseelie büyü yaptığında ne olur?"

Kalbim dakikada bin kez atıyordu. "Bedeli ölümdür." "Peki ya güçlerini

başka bir fae'den almayı seçerlerse?" O sordu

Soruyu hafifçe sordum ama dehşeti başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar içime işledi. Böyle bir şey yapmak en temel kurallarımıza aykırıydı. Bunu yapmak iğrençti, bir fae'nin işleyebileceği en kötü suçtu.

Zihnim, yalanlar yüzünden doğru düzgün göremediğim başka bir şeye takıldı. Mabette hapsedilmiş gri tenli fae'ler delilikten ölmüyorlardı, ölüyorlardı.

Tükenmekten.

"Gücünü dışlanmışlar arasında delilik yaratmak için kullanıyor," dedi Kahin. "Ve acımasız gücünü beslemek için aynı fae'lerin yaşamlarını tüketiyor."

Cinth'in nefesi kesilirken karnım yuvarlandı. Lan masanın altına uzandı ve diğer elimi tuttu. Kafamın içinde kükreyen korku ve şokun arasında dokunuşu zar zor hissettim. Bu olamazdı. Kahin başka bir şeyi kastetmiş olmalıydı. Başka *birini*.

Ama öne doğru eğildi. "Kimden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Başımı salladım ve korkunç gerçeğin kötü bir yemek gibi midemde çalkalandığını hissetmeme rağmen inkar ettim.

Nazikti. Bana akıl

hocalığı yaptı.

Başka kimsem yokken beni korudu.

Tek görevi Üçgen'deki tüm dışlanmışları korumaktı.

Rubezahl olamaz.

"M "Zihnim o kadar çok dönüyor ki çok önemli bir şeyi kaçırmışım gibi hissediyorum," diye itiraf ettim, Cinth arkamdan yaklaşırken kır çiçekleriyle dolu çayıra bakıyordum. Elinde bir

Yoğun mutfaklarda geçen saatlerden doğan tempolu bir koşuşturma.

Benim yanıma oturdu. "Bu yüzden detayları dinleme zahmetine girmedim. Ortak görüş dünyanın sonunun gelebileceği ve bunu durdurabilecek tek kişinin de sen olduğun yönünde."

Homurdandım. Hemen hemen. "O zaman umarım Kahin bana bir kılavuz verir. Şimdiye kadar sadece işleri berbat etmeyi başardım."

Cinth bir omuz silkti ve sesini yumuşattı. "Belki de Ruby'nin rehberin olmasının bununla çok ilgisi vardı. O her fırsatta seninleydi -*bizimle*-. Aldığımız kararların kaçını kendimiz verdik?"

Kaşlarımın arasında bir kırıışıklık oluştu. Yine de uyduramadım. Bahsettiğimiz kişi *Ruby*'ydi - dışlanmışların koruyucusu. Tabii ki geçmişini bilmek birkaç şeyi açıklıyordu, özellikle de bazen kararlarından duyduğum huzursuzluğu. Ama geri kalanı... Cinth'in bana yardım ettiğini söylemek çok hafif kalırdı. Başka hiç kimse, hatta sonunda beni kabul etmeye karar veren babam bile söylememişken o bana Underhill *gerçeğini* anlatmıştı. Sihrimin illüzyonları parçalama yeteneğini anlamama yardım etti.

Kendimi onun yargılamayan kulaklarına açmışım.

Ve en azından hikayenin onun tarafını dinlemeden arkamı dönüp onu kınamam

İçimi çektim. "Ona bir şans borçluyum Cinth."

Şu anda bütün bir ada adımı lime lime ediyordu. Bu herhangi birine yapılması kolay bir şeydi. Kahin benden, hayatını Kral Aleksandr'ın cebine girmeye çalışarak geçirmiş, sadece tahtı miras alabilmem için ona suikast düzenlemekle yetinmiş, güce aç bir yetim olarak bahsedebilirdi.

Yine de bu bir parça bile doğru değildi.

Bir hikaye çarpıtılabilir. İnsanlar yanlış tanıtılabilir. Başımı salladım. "Ona bir şans borçluyum," diye tekrarladım.

Cinth'in gözleri yüzümün yan tarafına odaklandı. "Eğer yapman gereken buysa."

"Paylaşmadığın bir şey mi biliyorsun?"

"Ruby'nin kraliçe üzerinde kullandığı çayı düşünüyordum. Faolan geçenlerde Ruby'nin çayını içtiğini söyledi. Sence-"

Bunu ben de düşünmüştüm ama Ruby'nin böyle bir şey yapacağına inanamıyordum.

"Kesinlikle hayır." Çenemi tuttum. "Hissederdim, değil mi? Ben aptal değilim. İçindekileri tek tek tadabiliyordum. Ayrıca, sen içmedin mi? Sen bir aşçısın, damak tadın benimkinden çok daha keskin."

Başını iki yana salladı. "Bana hiç teklif etmedi. Ve şimdi haklı olup olmadığını ve mutfakta geçirdiğim onca yıl boyunca her fae ve insan baharatını ve bitkisini ezberlediğim için bana çay vermenin çok riskli olduğuna karar verip vermediğini merak ediyorum."

Ruby bunu sadece bire bir sohbetlerimiz sırasında teklif etmişti. "İçinde hiç sihir yoktu. Büyü olmasaydı, etkilerini kesinlikle hissederdim. Ayrıca Ruby benim sihrimin diğer sihirleri *yediğini* söyledi." İnledim ve parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim.

Cinth zoraki bir neşeyle, "Başka bir şeyden bahsedelim," dedi. "Unimak'ta paramparça olan itibarına ne dersin?"

Ona ters ters baktım ama dudaklarımın titremesine engel olamadım. "Ve daha önce itibarım çok kusursuzdu. Bunu gerçekten özleyeceğim."

Sessizce güldük.

Kahin Rubezahl bombasını attığından beri son bir saattir göğsüme sarılmış olan bacaklarımı uzattım. "Devam et. Anlat bana."

"Artık herkes senin hakkında her şeyi biliyor-annenin kim olduğunu. Nerede büyüdüğünü. Eğitimini. Bütün bunları. Bu " Burnu kırıştı. "Adair ve Josef'in herkesi ikna etmekte zorlanmayacağını -Seelie'lerin nasıl olduğunu bilirsin."

Ben hiç.

"Ama ben hiç uğraşmadan, bazılarında size karşı doğal bir sempati oluştu. Çoğunlukla alt kademedekiler, ama zaten havalı olanların onlar olduğunu biliyoruz."

"Bana inanıyorlar mı?" Merakla sordum.

Yüzünü buruşturdu. "O kadar ileri gitmezdim, tatlım. Daha çok geçmişine sempati duyuyorlar ve bunun neden aklını kaybedip kralı öldürdüğünü açıkladığını düşünüyorlar."

"Doğru. Adair ve Josef?"

"Josef'in sen gittikten bir hafta sonra taç giymesi gerekiyordu. Bu ertelendi. Sonra tekrar. Ben ayrılmadan hemen önce Adair, serseri tehdidi nedeniyle taç giyme törenini yaz gündönümüne kadar ertelediklerini duyurmuştu."

Yaz gündönümü çok uzakta değildi. Mırıldandım. "İlginç. Neden onu tahta oturtmuyorsunuz?"

"Bunu kendisi için isteyebilir."

Kuşkusuz. Ama her zaman zirveye giden yolda uyumaktan memnun olmuştu. Şimdi bunu neden değiştirsin? Öfkeli serseriler ortalığa dökülürken, neden kendini hedef haline getirsin? "Demek babamı o öldürdü."

Cinth nefesini içine çekti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Amcamın bunu yapmasını sağlayabilecekken neden tahtı kendisi alsın? Hedefi başkasının sırtına koymak daha akıllıca, manipüle edebileceği uysal biri. Bu şekilde adı dışında her şeyi yönetmeye devam eder."

"Gerçeği ortaya çıkarma işini size bırakıyorum. Korkarım benim becerilerim mutfakta yatıyor."

Eğildim ve elini tuttum. "Yine de adımı temize çıkarmak için Unimak'ta kaldın."

Elimi sıktı. "Sahada bir kulağa ihtiyacımız vardı. Ruby orada kalmamı ve hasar kontrolü açısından elimden geleni yapmamı istedi."

Gözlerim kısıldı. "Bana söylediği bu değildi. Gerçeği yaymak için orada kalmayı seçtiğini söyledi."

"Açıkçası çok fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu ama seninle gelmek istedim. Ruby bunu açıkça belirtti ... " Yüzü kızardı.

"Ne?"

"Yolda kalacağımı," diye mırıldandı.

Bunu söylemeyi kendine görev edinmesi beni çok rahatsız etti. Onu incitmiş olması. Ama yine de haksız değildi. Pek çok açıdan, özellikle de savaşıma ve hayatta kalma açısından, Cynthia zaman zaman bir engel olabilirdi. Ya da en azından dikkat dağıtıcı. Seçimi benim elimden aldığı için Ruby'ye kızgındım ama onun nereden geldiğini anlayabiliyordum. "Bunu söylediği için kendini kötü hissetmiş olmalı. Bu yüzden bize o günlükleri verdi."

Cinth dudaklarını birbirine bastırdı ve cevap vermedi.

"Son mesajın ödümü kopardı," dedim ve ardından küçük bir bulutu üfleyerek uzaklaştırdım. "Unimak'a saldırmaya hazırdım. Ne oldu?"

Cinth arkasına yaslandı ve iki minik bulut anında göğsüne yaklaştı. Göğüslerinin küçük kara kütleleri olduğunu düşündükleri için onları suçlayamazdı. "Bunu bildiğinden emin değilim ama Ruby'nin Unimak'ta yasal bir ağı var. Seelie ve Unseelie tarafında her yerdeler. Her neyse, çoğunu tanımaya çalıştım."

Elbette biliyordu. Cinth doğuştan sosyal olabilirdi ama aynı zamanda çok da zeki idi. "İyi iş çıkardın. O kadar zamanın bile olmadı."

Cinth hapsirarak bulutları korkutup kaçırdı. "Evet, teşvik edicim vardı. Her neyse, bir süre sonra garip bir hisse kapıldım. Casusları öylece . . . soğudu, anlıyor musun? Sanki gözler hep *üzerimdeymiş* gibi hissettim. O zamana kadar nasıl çalıştıklarını görmüştüm. Birinin Unimak'tan çıkmasını ya da temelli gitmesini istiyorlar, sonra dışlanmış saray muhafızlarına gidiyorlar ve o kişi bir gün ortadan kayboluyor. Geriye dönüp baktığımda, belki de tavır değiştirmelerinin Ruby'nin ordusunun Unimak'a gelmesiyle bir ilgisi vardı, ama bana bundan bahsetmediler bile. Hayır, bu kız içgüdüleriyle hareket etmeye ve gitmeye karar verdi." İyi bir önlem için karnını tokatladı. "Bunu yapmak için yaz gündönümüne kadar vaktim olduğunu ve önceden ayrılmamdan asla şüphelenmeyeceklerini sanıyordum ama bir gün vardiyam bittiğinde Unseelie baş aşçısı gizli uyku odamdaydı. Günlüğündeki mesajını yeni okumuştum ama artık çok geçti. Neyse ki Kahin ortaya çıktı çünkü bir mutfak bıçağıyla balık fileto etmekten daha fazlasını yapabilir." Yüzünün yanık tarafında hâlâ iyileşmekte olan kesiği işaret etti.

Dişlerimi sıktım, bir korku dalgası daha hissettim. Cinth'i kaybetmeye çok yaklaşmıştım. Ruby'nin adamları Cinth'in benimle olan bağlantısı yüzünden ona saldırmak için kendi başlarına mı yola çıkmışlardı? Ruby serserileri durdurmaya çalışmıştı. Mahkemeye karşı savaşıma konusunda fikirlerini değiştirmem için bana yalvarmıştı. Bu yüzden Cinth'in ölümünün ayarlanmasında bir rolü olduğunu varsaymaya istekli değildim.

Ve yine de onu neredeyse kaybediyordum. *Bu* beni çok öfkeliyordu. "Artık benimle olduğun için çok mutluyum."

"Aynen."

Yapraklar çıtırdadı ve Lan'ın bize doğru geldiğini görmek için başımı kaldırdım. "Ne oldu orada?" Cinth eğilerek tısladı.

Ağzımın kenarından konuştum. "Sana sonra anlatırım."

"Bir şeyler oldu." Çenesi düştü. "İkiniz de nasıl hâlâ hayattasınız?"

"Eğer bunu çözersen bana haber ver," diye cevap verdi Lan, başıma bir öpücük kondurmak için eğilerek.

Kahretsin, aptal gibi sırtıyordum. Arkadaşımın kesinlikle fark ettiği bir şeydi bu. Çaba sarf ederek yüzümü kontrol ettim. "Kahin'den başka bir şey öğrendin mi?"

Lan yüzünü buruşturdu. "Rubezahl'ın çayının içeriğini sordum aslında ama o daha çok dün gece 'ortaya çıkmadığım' için beni kınamakla ilgilendi."

Nefesim kesildi. "Ne?"

Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Evet, benim tepkim de buydu."

Cinth boğazını temizledi. "Ama sen neden yapmadın?"

Gözlerimi ona diktim ama o da bana sırtarak karşılık verdi.

Lan onun meydan okuyan bakışlarıyla yüzleşti. "Çünkü Alli ile işleri aceleye getirmek istemiyorum."

Arkadaşımın bakışları dalgalandı ve çenesini ovuşturdu. "Vay be. Bu oldukça iyi bir cevaptı."

Ve bu konuşma beni öldürüyordu. "Hey, Kahin dün gece bruadar yaptı."

Cinth'in çenesi düştü.

"Ve mükemmeldi," diye ekledim, boğazıma yapışarak.

Arkadaşım ayağa fırladı, sonra durdu. "Manipülasyonlarınızdan habersiz olduğumu sanmayın!" Yine de arkasına bile bakmadan Kahin'in evine geri döndü.

Kahin için üzüldüm. Ama belki de kehanetlerini yatak odamdan uzak tutabilirdi.

Lan, Cinth'in yerini aldı ve arkadaşımın oturduğundan çok daha yakın bir yere geçti. "Sanki Kahin seks yapmamızı istiyor gibiydi."

"Bu çok saçma. O da herkes gibi bunun iyi bir nedenden dolayı yasak olduğunu biliyor. Ve biz o nedenin steroidler üzerindeki haliyiz."

Bana bir bakış fırlattı. "Belki de her ihtimale karşı dünyayı kurtarmak için seks yapmalıyız."

Gözlerimi devirdim. "Hey, direnen ben değildim."

"Bunun seni istemediğim için olmadığını biliyorsun. Değil mi?" Karanlık bakışları içime doğru ilerledi.

Gülümsememi gizledim. "Biliyorum. Ben en büyük avım ve bunu mahvetmek istemezsin."

Gülmesini istemiştım ama ciddi ifadesi bozulmadı. Espri anlayışım sarsıldı. "Lan, ne yapmam gerekiyor? Rubezahl'la konuşmam gerek çünkü daha fazla kanıt olmadan onun buradaki kötü adam olduğuna inanmıyorum ama ya yanılıyorsam? Kadim bir dev, ölmeme isteyen Seelie soyluları ve biz konuşurken Unimak'a saldıran dışlanmış bir ordu karşısında ne yapmam gerekiyor?"

Başını yastık yapmak için kollarını kullanarak düz bir şekilde dinlendi. "Kulağa bir şakanın başlangıcı gibi geliyor."

Onun yanına uzandım. Bir şakaydı - şu anda hayatım aslında buydu. "Kahin eğitimden bahsetti. Gerçek bir eğitim. Ama bunun için zamanımız yok, zaman farkı olsa bile."

Lan beni yanına çekti ve ben de hiç direnmeden kır çiçeği çayırında onun kucağında eridim.

"Ve bu," dedim kısık sesle, kaburgalarımın altında sanki biri beni bıçaklamış gibi bir acı vardı. "Bu böyle devam edemez. Her şey normale döndüğünde buna dayanamayacağım."

"Biz," dedi Unseelie'm.

"Biz," diye tekrarladım fısıltıyla.

"Kraliçe Elisavana'nın zamanında birkaç karar verdiğini gördüm," dedi Lan bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Dışarıdan bakıldığında bu kararlar acımasızca görünebilir, ancak alternatifleri bilmek Bazen seçimler içgüdüsel ve kolay değildir. Bazen en iyi karar başkalarının da zarar göreceği anlamına gelir ama aksi halde göreceklelerinden daha az zarar görürler."

Bana bilmediğim bir şey söylemiyordu.

Aynı anda her yerde olamazdım. Ve gerçekten, *gerçekten*, eğer Unimak'a geri dönersem, bu savaşı durdurmak için ne yapabilirdim?

Çok uzun zamandır daireler çiziyordum. Ve içten içe, beni dürten sorulara cevap bulamazsam bu döngünün asla sona ermeyeceğini anladım.

Ben ve Lan için
değil. Diyarlar için
değil. Ben
hayattayken olmaz.

Bu da geçmem gereken bir başka sınavdı. Ian'dan yuvarlanarak ayağa kalktım.

"İşte benim kızım," dedi Lan, yüzünde meraklı bir gülümsemeyle gözlerini kapatarak.

Midem altüst oldu ve hemen yanına uzanmayı düşündüm, ama kararlılığım keskinleşti ve Kahin'in evine geri dönerek içeri girdim.

Cinth kazanda fırtına koparıyordu ama ben onu geçip Kahin'in masasında sigara içtiği yere gittim.

Kaşlarını çattı ve gözlerini kısarak uzak köşedeki iğrenç derecede yüksek sesli ahşap saatin tik taklarına baktı. "Tam zamanında."

"Eğitimden bahsetmiştin." Masaya yaklaştım ve öne doğru eğildim. "Ben hazırım."

"Evet, Dandelion. Bariz olanı söyleme. Ve lanet bir trol gibi üzerimde yükselme. Boynumu acıtıyor."

Oturdum.

"Çok iyi," dedi Kahin. Etrafına bakındı, dikkati öfkeyle mırıldanan Cinth'in ve aksi halde sessiz ve düzenli olan mutfağın üzerindeydi. "Evet, her şey olması gerektiği gibi."

Nefesimi tuttum. "Olan her şey. Underhill'e. Lan'a dokunduğumda başıma gelen ruhlar, patlamalar ve kaosla ilgili her şey. Bunların benim sihrimle bir ilgisi var, değil mi?"

"Bunun senin büyüyle ilgisi var," diye onayladı, bir nefes daha çekerek. "Seelie büyüyle." Gülümsemesi genişledi ve sigarasını tepsiye vurdu, gözleri artık benimkilerle buluşmuyordu.

"Ve elbette senin Unseelie büyü de."

I Kahin'e baktım, sigarasını tepsiye vurmaya devam ederken kulaklarımda beyaz bir uğultu vardı, dudaklarına götürmeden önce külünü savuruyordu. Cinth hiçbir şey söylemedi ama dikkati aşırı derecede bruadar bowl. Geçmiş tecrübelerime dayanarak, bir bombanın patlayabileceğini ve Cinth'in gözünü bile kırpmayacağını biliyordum.

Bu özel bomba gibi.

Unseelie büyü. *Bende* mi? Bu mümkün değildi.

Kahin ayağa kalktı ve parmaklarını kıvırdı. "Bu ilk buluşmadan sonra osurmak gibiydi. Bu gerçeği ne kadar uzun süre içimde tuttuğumu tahmin bile edemezsin. Şimdi çalışma odama gel, Dandelion. Bu konuyu daha ayrıntılı tartışacağız. Sorularını görebiliyorum ve haklılar. Ama Sümbül'ün huzur içinde yemek pişirmesine izin ver yoksa ondan iyi bir yemek alamayız. Ve o iyi bir yemek yapmalı. Hatta en iyisini."

... Gerçekten mi? *Baskı yok, Cinth.*

Sert zeminde ayaklarını sürüyerek ilerledi ve beni koridorun sonuna götürdü, rastgele sembollerle derinlemesine kazınmış ve renkli camla kaplanmış ilk kapıyı açtı. Onu takip ederek tıklım tıklım dolu odaya girdim.

Kitaplar duvarları kaplamıştı ve odanın ortasında sadece küçük bir boşluk bırakarak, zeminden başımın üzerine kadar, sütun sütun kağıtları üst üste istiflemişti. Gördüklerimde belirgin bir düzen yoktu ama Kahin doğrudan bir yığına gitti, ortasından bir kitap aldı ve çekip çıkardı. Bir parçam diğer kitapların yukarıda kalacağını düşündü. Çünkü büyü.

Hayır. Yere yuvarlandılar, etrafındaki zemine çarptılar ve odanın içindekiler bir kez daha dengelenmeden önce diğer iki yığını dışarı çıkardılar. Mor deri ciltli kitabı muzaffer bir edayla havaya kaldırdı. "İşte burada. Fae soyu, senin halkının soyu."

"Annem insandı," dedim, burada bir başka kâğıt çığına neden olmadan nasıl tek bir adım atacağımı merak ediyordum. "Ölene kadar beni o büyüttü ve ben de ona benziyorum. O Unseelie değildi. Yani bu tamamen bir saçmalık."

Kahin parmağını kaldırdı. "Sen Seelie ve Unseelie'sin, Tüm Fae'lerin Kallik'i. Ama kısmen haklısın, bir insanın belinden doğdun ve onun özünden, insanların DNA dediği şeyden biraz taşıyorsun."

Kitabın sayfalarını çevirdi, ararken göz gezdirdi. "İşte." Kahin açık sayfayı dürttü. "Bu kitap yalan söylemez. Kaderin cilvesine bakın ki, kanlı bir fae'nin - Devon'ın annesinin- derisinden yapılmış."

Burnumu kıstım. *İğrençti*. Ama eğer öyleyse, o zaman kitap gerçekten de gerçek dışı olamazdı. Kanlı fae'ler yalan söyleyemezdi - fae'lerin sadece doğruyu söylediğine dair efsane de buradan kaynaklanıyordu.

Sayfanın en üstünde mükemmel bir kaligrafiyle adım, altında da soyadım yazılıydı.

Royal Hanesi'nden Kallik.

Baba: Kraliyet Hanesi'nden Aleksandr. Seelie.

Anne: Bilinmiyor. Unseelie.

İsim yok.

İçimi çektim. "Bir kitap alıp adımı da yazdırabilirim, biliyorsun. Bu şekilde kendimi bir dev yapabilirim - Rubezahl'ın kızı." İçimi kemiren garip korkunun bir kısmı kayboldu. İçinde adımın geçtiği bir kitap hiçbir şey ifade etmiyordu. Kitabı bağlayan deriyi görünce içim burkuldu ama bunu bir kenara ittim. Gerçek her zaman manipüle edilebilirdi. Hayatım boyunca Seelie büyüsü kullandım. Etrafımda bir şeylerin öldüğünü fark ederdim. Belki bir keresinde Lan'ın görünmez büyüsünü taklit etmiştim ama bunun nedeni onun Seelie olmayan gücünü kopyalamanın Seelie bir yolunu bulmuş olmamdı, değil mi? "Beni taşıyan ve doğuran annemden hiç bahsedilmiyor."

Kahin bana baktı. "O hainle akraba olduğun konusunda şaka yapma." Kitabı kapatıp bana sataşmak için kullandı. "O hainin hikayesi

Avona, Dahlia ve Bale. Bunu biliyor musun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir *hikâye*. Başka bir şey değil."

"Anlat o zaman, Dandelion. Yaşlı bir kadınla dalga geç. Bunu bu hikayeyi hatırlama eğitiminin başlangıcı olarak kabul et. Çünkü bunu tamamen hatırlaman gerektiğine inanıyorum."

Dişlerimi gıcırdatmamak için elimden geleni yaparak başımı salladım ve hafıza bankamı karıştırdım. Bu hikâye sarayda çok sevildiğinden beri uzun zaman geçmişti. "Avona bir Unseelie kraliyet üyesiydi ve çocuk sahibi olamıyordu. Kuzeni Dahlia'nın zaten birkaç çocuğu vardı." Burada durakladım ama Kahin devam etmemi işaret etti. "Avona, seçtiği eşi Bale'in Dahlia'yla yatmasına izin veren bir büyü yaptırdı ama bu çocuk Avona'nın olacaktı." Temelde bilim yerine büyü'nün kullanıldığı eski usul bir tüp bebek. Şahsen, yumurtayı Avona'dan Dahlia'ya nasıl aktardıklarını bilmek isterdim, ama ...

Aklım bu düşünceyle dondu.

"Hayır." Kelimeyi boğarak söyledim.

Ama annemin ruhunun önümde durduğunu görebiliyordum, tıpkı ölüme mahkûm edildiğimde olduğu gibi. Hezeyan diye geçiştirmiştim ama onu bir kez daha babamla konuşurken görebiliyordum. Konuştukları kelimeleri *duyabiliyordum* ve aniden ... aniden anlam kazandılar.

Tıpkı söylediği gibi.

"Onları *hâlâ* kurtarabilirsin," demişti babam.

"Kimi kurtarabilirim?"

"Halkımız. *Vahşi doğada kayboldular, Kallik. Senin adın Tlingit, tıpkı seni dokuz ay boyunca taşıyan, beş yıl boyunca seven ve hala seven kadının adı gibi.*"

"Annemi kastediyorsun," dedim kuru bir sesle. *Gülümsemesi kaybolmadı, aksine daha da büyüdü.*

"Adının anlamını biliyor musun?" diye sordu. "Şimşek," dedim. "Yıldırım ya da şimşek anlamına geliyor."

Vücudu parıldadı ve gölgelerin arasından kalın kürkler giymiş, saçları bir omzunun üzerinden örülmüş annem çıktı. "Orman kuru ve ölüyken tek bir yıldırım düşer. Yıldırım, ormanı temizleyen ve yeni büyümeye izin veren bir yangın başlatır. Sağlıklı bir büyüme."

Bana elini uzattı ve ben de bileklerimdeki prangaları hissetmeden elini tuttum. "Sen o kıvılcımsın, Kallik. Baban bunu biliyordu. Annen de öyle."

Kaşlarımı çattım, sözleri içimde derin ve sinir bozucu bir korku uyandırdı. "Sen benim annemsin."

İçini çekti ve fae kralına baktı. "Yakında anlayacaktır."

Dizlerim titredi ve sert zemine çöktüm. "Beni sadece insan annemin taşıdığını söylüyorsun. O benim annem değildi. Ama bu doğru olamaz."

"İstediğiniz kadar inkar edin ama gerçek gerçektir ve belki de en zor kısmı da budur. Bedeniniz ve ruhunuz bunu içgüdüsel bir düzeyde kabul eder. Kandırılmış olmanız sizin suçunuz değil. Bu, yaşınızdan ve bu yalanın bebeklikten itibaren size pekiştirilmiş olmasından kaynaklanıyor."

Keder beni sarstı ve boğazımın arkasında başlayan bir iniltiyle nefes almakta zorlandım.

Onu da kaybedemezdim. Annem olduğunu *bildiğim* kadını kaybedemezdim. Sahip olduğum tek ebeveyni. Kâbuslarımı yok eden ve kış karları evimizin tepesinden eserken bana sıkıca sarılan kadını.

Annem. O öldükten sonra bile koşulsuz sevgisine her zaman güvenebileceğim tek kişi.

"Hayır." İnkârımı fısıldadım. Elimde kalan tek şey buydu. Gözlerimi kaldırdım ve Kahin'in rengârenk gözlerinden bana yansıyan hüznü gördüm.

Gerçek buydu.

Ayağa kalktım ve hareket ettim, koştum, odadan kaçmak ve Kahin'in ağzından yuvarlanabilecek diğer gerçeklerden uzaklaşmak için vahşi bir şey gibi çabaladım. Kitaplar sanki beni tuzağa düşürmek istercesine etrafıma düşüyordu ve ben onların üzerinden atlayarak koridordan mutfığa doğru koşmadan önce kapıya ulaştım.

"Yanan ne?" Cinth bana bağırdı ama ben de ondan hızla uzaklaşarak çayıra doğru koştum ve alicorn sürüsünü rahatsız ettim. Kara kelpisi deredeki yerinden bana böğürdü ama sözlerini duymak için yavaşlamadım.

Balor'un sakalı yüzünden nereye koştuğumu bile bilmiyordum, tek bildiğim yalnız olmam gerektiği idi. Nefes almak için yeterli alan bulmalıydım.

Annem.

Onu neredeyse karda, buzda balık tutarken, omzunun üzerinden bakarken beni çağırmak için dönerken görebiliyordum. Bir anı. Güzel bir anı. Ve sonra bir anda acı içinde yok oldu çünkü o gerçekten benim değildi.

O hiç olmadı.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsılarak kaydı ve beni karnımın üzerine yuvarladı. Gözümü kırptım ve manzara bir yaz çayırından çok daha tanıdık ve çok daha ölümcül bir şeye dönüştü.

Kar kalın, ıslak bir tabaka halinde etrafımda uçuşuyor, buz gibi bir rüzgâr çorak ve kavurucu beyazlıktaki manzarayı keserken saniyeler içinde giysilerimi ıslatıyordu. Bir daire çizerek döndüm, savrulan kar görüş mesafesini birkaç metreyle sınırlıyordu.

Metalin metale çarpması, böğüren bir kükreme ve ardından bir çift figür fırtınanın beyaz gölgelerinden yavaşça ortaya çıktı.

İki ayağı üzerinde dik duran, yalpalayan bir yaratık, üç parmaklı devasa ellerini Lan'a doğru savurmak için belinden eğildi. Pençeleri Lan'ın kılıcıyla karşılaştığında şangırdadı. Lan, fırtınanın karnından sürünerek çıkmış gibi görünen kükreyen yaratıkla savaştı.

Etrafımda fırtına uğulduyordu ve sırtımda bir bakışın ağırlığını hissederek döndüm. Başka bir kar yaratığı.

Ve bir tane daha, ve bir tane daha.

Bu kadar çok yaratıkla savaşmak mümkün değildi, ilerlerken onları zar zor görebiliyordum, uzun beyaz kürkleri onları net görmemi zorlaştırıyordu.

"Lan," diye bağırarak ona doğru koşmaya başladım. Canavardan geriye doğru dans etti, karanlık gözleri beni bulmadan bir saniye önce kolunu yakaladım ve onu da yanıma çekerek var gücümle koşmaya başladım.

"Savaşamayız" diye bağırdım, "Saklanmalıyız!"

Lan elimi tuttu ve fırtınanın içinde körlemesine koşmaya başladık. Sıcaklık hızla düşerken tenim donuyordu. Yüzümdeki buzun çatladığını hissediyordum ve zamanımızın kısa olduğunu biliyordum. Arkamızdaki canavarları boş verin, hava bizi kısa sürede öldürebilirdi.

"İşte!" Lan beni sağa doğru çekti ve karla kaplı bir dizi merdiveni tökezleyerek çıkıp açık bir kapıdan içeri girdim.

Ne oluyor be?

Lan beni bıraktı ve taş kapıyı çarparak kalın bir tahta çubuğu girişteki yerine yerleştirdi.

Kapıya çarpan iri bir bedenin gümbürtüsü tüm yapıyı sarstı ve kendime sarılarak döndüm. "Lan, bunlar da ne?"

"Fark eder mi?" Dişleri gıcırdadı ve titreme noktasının ötesine geçtiğimi fark ettim. Bu kötü bir şeydi.

Yaratıklar taş evin etrafını koklayıp köşelere çarparken dondurucu bir sessizlik içinde bekledik.

Birkaç dakika sonra odaya baktım. Basit bir odun sobası, bir masa ve sandalyeler ve bir tarafta bir kiler vardı ... ama gözümü diktiğim yataktı. Odayı domine ediyordu ve kürkler ve battaniyelerle o kadar kalındı ki içine gömülüp bir daha geri dönmeyeceğimden emindim.

"Sanırım gittiler," diye fısıldadı Lan, teni soğuktan solmuştu. "Isınmamız gerek."

"Evet, ısınmam lazım," diye fısıldadım, büyümü çekerek odun sobasının içine ittim.

Hiçbir şey olmadı.

Oh, kahretsin.

"Sihrimin önünde bir engel var," diye hırladı Lan. Kaşlarını çatı ve ellerini evin duvarına dayadı, bir saniye sonra bir tıslamayla geri çekti. "Duvarlarda demir var."

Kendimizi bir kafese mi koyacaktık? Ama içimde tırmanmaya çalışan korku, ısınma ihtiyacıyla gölgelendi.

"Eski usul o zaman." Giysilerimi çıkarmak için mücadele ettim. Vücuduma yapışmışlardı ve onları kurtarmaya çalışırken inledim, her giysiyle birlikte derimin katmanlarının koptuğunu hissettim.

Odun sesleri ve ardından gelen kükürt kokusu Lan'ın odun sobasının başında ateşi yakmaya çalıştığını söylüyordu.

Bir deri bir kemik kalmıştım ama bu da işe yaramıyordu çünkü ateş yanıyor olsa da, sanki sadece bir hapsirlik onu söndürecekmiş gibi sönük ve titrekti.

Üzerimdeki ıslak ve donmuş malzeme çıkmış ve kurulanıyor olsam da soğuk hava iliklerime kadar işledi.

Lan ayağa kalktı ve tökezleyerek yanıma geldi, beni kucakladı ve yatağa fırlattı.

"Pek de hayal ettiğim gibi değil," diye fısıldadım uyuşmuş dudaklarımın arasından. "Umarım benim de katılmamı istemezsin çünkü şu anda sahip olduğum tek şey bu pozisyon. Bunun içinde donup kaldım."

Geri çekildi ve kendi giysilerini çıkardı.

Cidden, ısınmak için bir erkekle soyunduğum her sefer için bir kuruşum olsaydı, ... şey, hala oldukça fakir olurum, ama kesinlikle birkaç kuruşum olurdu.

İşin içinde çıplak bir Faolan varsa, benden şikayet gelmez.

Şiddetle titredi. "Underhill'in bu kez neden bizi öldürmeye çalıştığını bilmek istiyorum. Sizi burada istemiyor muydu?"

Yatağın içine daha da gömüldüm. "Devon, Underhill'in karakterini test etmekten hoşlandığını söyledi."

"Sadece bizi test etti."

Midem bulandı çünkü cevabı biliyordum. "O zamandan beri değiştim."

Lan sessizdi.

"Keşke bir ısıtıcı olsaydı," diye mırıldandım, göz kapaklarım ağırlaşmıştı.

Kürklerin altından kayarak vücudunu benimkiyle aynı hizaya getirdi. Daha önce hiç cesaret edemediğimiz -ve denemeyi hiç *ummadığımız*- bir şekilde ten tene olmuştuk. Birçok açıdan bu, Drake'le teknede onu ısıtmak için paylaştığım ana benziyordu, ancak karşılaştırıldığında o, Lan'la şu anda paylaştığımız şeyin gülünç derecede soluk ve zayıf bir versiyonuydu. *Bu* an gerçek, doğru ve anlamlıydı. Göğsümü sıkı sıkıya tutan sayısız duyguyu bile çözemiyordum. Çaresizlik mi? İstirap mı? Özlem? Huşu?

Sevgiler.

Aşk böyle bir şey olmalıydı.

Ve bunu uzun zamandır biliyordum. İçinde bulunduğumuz durumun imkânsızlığı yüzünden bunu şu ana kadar inkâr etmiştim. Şimdi bunu açığa vurmak pek mantıklı değildi. Ama artık hissettiklerimi saklayamıyordum. Bunu kutuya geri koyma şansım yoktu.

Faolan'ı her zerremle sevdim.

Lan bir bacağını kalçama attı ve beni kendine doğru çekti, buz gibi elleri sırtımda geziniyordu.

Gözleri kapalıyken ona bakabiliyor ve onu içime çekebiliyordum. Elbette, sol kıkır yanağım donuyordu ama o anda kimse bizi izlemiyordu ve kimse de bu kafese girmeye çalışmıyordu.

Belki de Underhill az önce bizi öldürmeye çalışmıştı. Ya da *belki* de Kahin'le konuştuktan sonra bana tam da ihtiyacım olan sığınağı vermişti.

Faolan'ın titremesi yavaşladı ve ben de nefes aldım.

Öğrendiklerimi unuttum.

Kahin'in az önce söylediklerini unuttum.

Bunun yasak olduğunu ve muhtemelen iyi bitmeyeceğini unuttum. Uzandım ve parmaklarımı alnındaki çıkıntının üzerinden geçirip yüzünün yanından dudaklarına doğru uzattım.

İçinden alçak bir hırıltı fısıldadı. "Hiç adil değil, Yetim. Ben donuyorum, sen de öyle."

Yüzümü ona doğru kaldırdım ve dudaklarımı dolgun ağzının üzerinde gezdirdim. "Sanırım beni ısıtsan iyi olur."

OceanofPDF.com

H Bir kolunu başımın altına soktu ve oradaki kürk yığınının yerinden oynattı. Cidden tüm zamanların en rahat yatağıydı. Sonsuza kadar burada kalabilirdik, ben ve o.

Ama yapamadık, bu da bunu daha değerli ve acı tatlı hale getirdi. "Arkadaşımı ısınması gerektiğine ikna etmek için biraz zamana ihtiyacım olacak.

"Lan alaycı bir tavırla," dedi.

Kirpiklerimi indirdim, bilerek kucağına baktım. "Bedeninin içine mi sığındın?"

"Öyle de denebilir." "Her kadının rüyası."

Beni daha yakına çekti. "Buna inansan iyi edersin, bebeğim."

Homurdandım ve daha da sokuldum, sonunda bir parça sıcaklığın etime sızdığını hissettim.

Yanağını başımın tepesine yasladı. "Son kiraz ve pancar gıdıklama partisi çayırın diğer tarafındaymış gibi neden yanımdan hızla geçip gittiğini söylemek ister misin?"

Doğru bir tanımlama. Zihnim *neden* ayrıldığıma geri döndü. "Pek sayılmaz."

Bekledi.

İnledim. "İyi. Kahin benim Seelie ve Unseelie olduğumu düşünüyor." Lan tamamen hareketsiz kaldı. "Ne?"

"Evet. Kral Aleksandr benim babamdı ama insan annem benim annem değildi. Sadece beni taşımış ve DNA'sından bir şeyler aktarmış.

Görünüşe göre bir Unseelie kadın beni kendi bedeninden oraya büyüledi. Sanırım o benim gerçek ..." *Anne* kelimesi boğazımda düğümlendi.

Lan omzumu ovuşturdu. "Kahretsin."

"Evet." Bu her şeyi özetliyordu. "Kahin içimde iki tür büyü olduğunu düşünüyor."

"Ama siz bir şeyleri öldürmezsiniz. Hayat veriyorsunuz."

"Bir de bana sor. Her neyse. İşler biraz fazla ilerledi. Oradan çıkmam gerekiyordu." Çağın abartısı.

Bir süre sessiz kaldı ve ben ateşin çıtırtısını dinledim, küçük kulübeye yaydığı sıcaklığın tadını çıkardım.

"Ona inanıyor musun?" diye sordu sonunda.

"Gerçek, kanlı bir fae derisiyle ciltlenmiş bir kitapta yazılıyken bunu fark etmemek zor. Yine de nasıl fark etmedim?"

"İnsanlar bekledikleri şeyi görürler," diye mırıldandı. "Kahin beni sınıflandırana kadar kimse benim Unseelie gücümü fark etmedi. Ama sence dokunduğumuzda büyüünün bu kadar şiddetlenmesinin nedeni bu mu?"

Başımı kaldırdım ve ona baktım. "*Benim* sihrim mi?"

"Underhill sana doğru kanalize oluyor. Sana dokunmaya devam etme dürtüsü hissediyorum ama ayrıldığımızda onun öfkesini senin gibi yaşamıyorum. Ben sadece senin Unseelie büyüünün bizim için ne anlama gelebileceğini merak ediyorum."

Biz. Bu kelimeyi duyunca mutluluktan erimemeye çalıştım.

Yine de yanılmıyordu. Bu noktaya kadar her şey benim üzerimden kanalize olmuştu. Dokunuşumuzdaki kaosun Underhill'in bize bir şey anlatmaya çalışması olduğunu biliyorduk, ama *tüm* bu anarşi Underhill'den mi kaynaklanıyordu? Çünkü neden bizi öldürmeye çalışsın ki? Bu kısım hâlâ anlamsızdı. "Sence içimdeki Unseelie parçası dokunuşumuzu bir şekilde bozuyor olabilir mi? Belki de senin büyüünü bir düşman olarak görüyordur."

Başını iki yana salladı. "Aklımıza gelen diğer teoriler kadar sağlam bir teori."

Yani, hiç de sağlam değildi.

"En azından bu bir cevap. Ve eğer Kahin bunu biliyorsa, o zaman daha fazlasını biliyordur." İçimi çektim.

Lan beni geriye itti ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Bu kadar güzel biri için çok ağır bir ses."

"Geri dönmek istemiyorum," diye itiraf ettim. Dönmek zorunda kalacağımı bilsem bile... Hem kendim, hem Lan, hem de diyarlar için.

Bir fae için katlanılması gereken çok şey vardı. Kendim hakkında bildiğimi sandığımı her şey yalanmış.

Faolan ağzımın kenarını öptü. "O zaman biraz daha erteleyelim, ha?"

Dudaklarımız buluştu ve ben inledim. "Peki ya senin erdemin?"

Durup omzuma doğru homurdandı. "Bunu asla unutamayacağım, değil mi?"

Siyah saçlarını geriye doğru taradım. "Dalga geçebilirim, ama paylaştığımız şey Verebileceğin her şeyi istiyorum, Lan -kötü bir şey- ama aynı zamanda verebileceği her şeyi de istiyorum. Dün gece neden kendini tuttuğunu anlıyorum. Sadece biraz sabırsızım, tamam mı?"

Bakışları karardı ve beni kendine doğru çekerek içime girdi. Nefesim kesildi, gözlerim onunkilere kaydı. "Gerçekten mi?"

"Burada zamanımız var. Doğrudan ana yemeğe geçmeyeceğim-"

"-Aperatifler hakkında mı konuşacaksın?" Boynumdan aşağı öpücükler bırakıp göğsümü öpmek için aşağı doğru indiğinde doğruldum.

Sesi alçaldı. "Hayır, Alli. Sana adımı haykırtacağım." Nefesim kesildi.

"Öyle mi?"

Lan göğüslerime masaj yaptı ve sıcak ağzı göğüslerime indiğinde zihnim bir an için durakladı.

"Oh," diye alay etti benimle.

Unseelie tekrar yanıma yatmadan önce dikkatini oraya verince karnım gerildi.

"Bu kadar hayal kırıklığına uğramış görünme." Lan yüzümdeki mahcup ifadeye güldü.

Öne doğru eğilerek kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve bir elini düz karnımın üzerinde gezdirerek bacakları arasındaki bölgeyi avuçladı.

Dondum kaldım, tüm vücudum onun dokunuşuyla alev aldı. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. "Dokun bana. Şimdi dokun."

"Memnuniyetle," diye homurdandı.

Lan bir dirseğinin üzerine çıktı ve diğer eliyle bir parmağını içime soktu. O hınzır parmağını kıvırdıkça vücudum kızardı ve kendimi tamamen kaybetmemek için başımı tuttum.

Eli hareket etti ve kısa süre sonra onunla birlikte hareket etmemek imkânsızdı. "İşte bu kadar." Alçak sesle ve hızlı konuştu. "Çok güzel."

Ona bakmak ya da belki de sessizce yalvarmak için gözlerimi açtım. Lan hala ayaktaydı ve en büyük şeymiş gibi çözülmemi izliyordu.

iki alemde göster.

Ve buna bayıldım.

Bir parmak daha ekledi ve başımı kavramak artık yeterli gelmiyordu. İki elimi de yatağa vurdum, göğsüm inip kalkarken yumruklarımın kürkleri kavradım.

"Hoşuna gitti mi, Alli?" Lan mırıldandı. Başımı salladım, nutkum tutulmuştu.

"Seni izlemeyi seviyorum." Parmakları hareket etmeye devam ederken, başparmağını bana doğru bastırdı ve daire çizmeye başladı. *Hızlıca.* Kalçalarımı daha da genişlettiğimde "Siktir," diye tısladı.

Soğuk artık aklımdaki son şeydi. Hiç bu kadar sıcak hissetmemiştim. Vücudum daha önce hiç yanmamıştı.

Ama şimdi oldu.

İçimde bir sıcaklık oluştu ve pantolonum sadece nefessiz inlemelerle kesildi.

"Siktir et. Sadece bir tadımlık." Lan'ın sesi gergindi.

Kürkleri fırlatıp attı ve bir anda kalçalarımın üzerine çömeldi.

Ağzı, daireler çizen başparmağının yerini aldı ve o zaman çığlık attım. "Benim *adım*," demek için geri çekildi. "Adımı haykır."

Başını tekrar aşağı ittim ve bana karşı gülümsemesini hissettim, *ama-* lanet olsun

-Umurumda değildi. Benim hareketlerim çılgıncaydı, onun hızlı ama ölçülü temposu ise dayanılmazdı.

Ve enfes.

Kalçalarım kulaklarına kenetlendi ve görüşümü beyaz bir örtü kaplarken kulaklarını tekrar açmaya zorladığını zar zor fark ettim. Vücudum.

Benim varlığım.

O rahatlamadı ve ben de artçı şokların içinde gevşek bir şekilde uzandım, gizli zevk tarafından askıya alındım. Sonunda yumuşak bir şikâyet sesi çıkardım ve Lan başını kaldırdı.

Gözlerimi tembelce kırıştırarak dudaklarının parıltısına ve kendini beğenmiş gülümsemesine baktım. "Adımı haykırdın."

Gerçekten mi? "O kısmı hatırlamıyorum." Çekirdeğim tekrar titredi ve dudağımı sertçe ısırdım.

Lan yukarı tırmandı ve ben de ona doğru

kıvrıldım. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Sırıttım. "Daha iyi. Teşekkürler. İyiliğinin karşılığını verebilir miyim?"

Elimi tuttu ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Bunu reddetmek için benden daha güçlü bir adam olmak gerekir."

Havadaki ısıyı karşı bir kürkü kendime doğru çekerek doğruldum, ona işkence etmek niyetindeydim ama kulübenin duvarlarının görüntüsü beni yarı yolda bıraktı. İçime bir nefes çektim. "*Lan.*"

Bir saniye içinde kılıcını kuşandı, ama kışının erkeksi kıvrımı bile dikkatimi kulübenin duvarlarından sızan turuncu-kırmızıdan -çok fazla- uzaklaştıramadı.

"Ne oldu?" Ayağa kalkıp yaklaşırken etrafımdaki kürkü tutarak fısıldadım. Duvarlardan turuncu-kırmızı bir madde damlıyordu.

"Aşınmış demir," diye cevap verdi nefesinin altında. *Gerçekten de öyleydi.* Demir paslanmıştı ve sızıntı yapıyordu.

Ve bu buzdağının görünen kısmıydı. Bununla birlikte, kabin duvarları bükülmüş ve eğilmiş, sıcaklıktaki düşüşü açıklayan büyük çatlaklar ve bölünmeler ortaya çıkmıştı.

"Sanırım dikkatimiz dağılmıştı," diye şaka yaptım ama Lan'ın ciddi ifadesi değişmedi. Bunun yerine kapının kalan kısmını iterek açtı ve eliyle işaret etti.

Onu takip ettim ve kır çiçeği çayırına baktım. Kahin'in bölgesinden bize kadar uzanıyordu ve küçük bir tepenin hemen üzerinden görülebiliyordu.

Ama bu kır çiçekleri farklıydı, sadece tek renkti.

"Indigo," dedim sessizce.

"Senin büyü," dedi Lan aynı yumuşaklıkla. Bir çiçeğin yanına çömeldi ve ona dokundu.

Çiçekten kırmızı bir enerji filizi yükselip Lan'ın etini keserek açarken ikimiz de şok içinde bakakaldık. Elini geri çekti, ama yaradan bir damla kan sızarken bile aynı çiçekten mavi bir enerji filizi yükseldi. Kanayan kesiğin üzerinden geçerek yarayı iyileştirdi ve tamamen pürüzsüzleştirdi.

"Ne oluyor be?" Kulaklarım çınladı.

"Çivit *değil*. Kırmızı ve mavi büyü, Kallik." Bana baktı. "Senin büyü *mor*."

Geri çekildim, gerçek panik beni buldu. "Mor büyü diye bir şey yoktur."

Lan tekrar aşağı bakınca çiçeğin iki kat büyüdüğünü gördü. "Bu yüzden kimse onu almadı. Çivit rengi bir Seelie rengidir. Seninki çivit için her zaman koyu renkti ama kimse bunu sorgulamadı."

Hiç kimse.

Ama hayır, bu tam olarak doğru değildi.

Rubezahl benim sihrimi hep mor olarak tanımlamıştı.

Lan kolumu kavradı ve görünüşe göre yarattığım tarladaki devasa çiçeği işaret etti. "Az önce kulübenin duvarlarını aşındırdın-ölüm. Bu çiçek tarlasını yarattın-yaşam. Sen yaşam ve ölümsün. Seelie ve Unseelie." Gözleri hayretle açılmıştı, bakışları çılgınca yüzümde geziniyordu. "Yetim, sen dengenin ta kendisisin."

Kanıtlar önümdeydi. "Ama sihrimi geliştirmek için hep mücadele ettim. I . . . *Bunu* daha önce hiç yapmadım."

Ama bu tam olarak doğru değildi.

Sığınaktaki kafesteki Fae kadın. Onu iyileştirmeye çalışmıştım. Duvardaki az miktardaki sarmaşık Seelie sihrime tepki olarak patlamıştı, ancak daha sonra çürümüş samanın - bir Unseelie ücreti - varlığı üzerine kafa yormuştum.

Kadından geldiğini sanmıştım.

Düşündüm ki-

"Dışarı çıkmak ve dışarıda kalmak için sadece biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı vardı," diye seslendi zayıf bir ses.

Çiçeklerin arasından bize doğru topallayarak gelen Kahin'le yüzleşmek için döndüm. "Ne demek istiyorsun?"

Önce hâlâ vücuduma yapışmış olan kürküme, sonra da çırılçıplak duran Lan'a baktı. "Yarı insan olduğuna inandın çünkü sana öyle söylendi, Dandelion. Büyünün Seelie olduğuna inandın çünkü sana söylenen de buydu. Seelie olmayan bir büyü kullandığında ve onu Seelie alternatifi gibi kullanmaya çalıştığında ne olur biliyor musun?"

Faolan cevap verdi, "İşe yaramıyor." Bana baktı ve sıralamadan önce bunu yüzlerce kez denediğini söylemesine gerek yoktu.

"Ruby bana onu doğru kullanmadığımı söyledi." Elimi yüzümde gezdirdim. "O biliyordu." *Ve bana hiç söylemedi.*

Kahin kaşlarını çatarak, "Hiç şüphesiz," dedi.

"Ne olmuş yani?" Boğazımı temizleyerek söyledim. "Unseelie tarafım Lan'ı seviyor mu?" Kaşları alaycı bir sırıtışa dönüştü. "Sevmekten de öte, diyebilirim.

Başka hiç kimse için ortaya çıkmadı."

'Gel' kelimesini vurgulamak zorunda mıydı?

"Ruby de bunu merak ediyordu," dedim. "Lan'ın bir şekilde büyümü güçlendirdiğini ya da büyüye açılmama yardımcı olduğunu düşünüyordu."

"Nedenmiş o?" Lan sordu.

Kahin bize baktı. "Çünkü o yarı Unseelie, tabii ki. Ve sizin bağınız yüzünden."

Ona baktım. *Tabii ya.* "Unseelie ve Seelie birlikte olamaz çünkü büyüler üstünlük için düelloya girer ve her zaman çiftlerden zayıf olanın ölümüyle sonuçlanır. Ama ben yarı Unseelie'yim. Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Son zamanlarda, Lan'la aramızdaki bağlantıyı bozup bozmadığını merak ediyordum. Ama ya . . .

Kalbim atmayı bıraktı. Sadece *durdu*.

Kahin kaşlarını kaldırdı. "Umutlarınız bu kez gerçeğe dayanıyor, evet. Her ne kadar Underhill Unseelie ve Seelie birleşmelerini engellese de, siz ikiniz bu kuralın bir istisnasısınız."

Lan'ın nefesi kesildi. "O zaman dokunduğumuzda yaşanan kaos hep Underhill'de mi oluyor?"

"Her zaman, Lugh'un torunu."

Ona dolu dolu bir bakış attım. Çünkü lanet olsun *ki* bu iyi bir haber değildi. 'Acı sona kadar büyü düellosu' meselesi aramızda mutlak bir engel oluşturmuştu. Şimdi geriye sadece Underhill'in *iletişimi* kalmıştı.

Eğer ne demeye çalıştığını anlayabilirsek... Midem bulandı. Ben ve Lan birlikte olabilirdik. *Gerçekten* birlikte olabilirdik.

Faolan da açıkça aynı sonuca varmıştı. "Underhill'in ne istediğini nasıl anlayacağız?"

"Zaman gösterecek, Lugh'un torunu. Şimdilik, 'nasıl' ile çalışıyoruz. Yani, Kallik'in Unseelie gücünü açığa çıkarmanın anahtarı olarak seni nasıl kullanacağımızla. Ben ona yardım edene kadar. Belki daha sonra."

Lan ve ben baktık.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Çünkü . . . Onun önünde seks yapmıyordum. Bazı çizgilerin çizilmesi gerekiyordu.

Tekrar kulübeye baktı. "Orgazm olmadan önce aptal değildin, Dandelion. Sonra da aptal olma. Şimdi, oyalanma. Yapacak işlerimiz var."

TKahin yapılacak işler olduğunu söylerken şaka yapmıyordu, ancak işin içinde pek de 'biz' olmadığı ortaya çıktı. Diğer herkesin oturup beni antrenman yaparken izlemesi gibi. Kesinlikle benim fikrimdi. ve iki hafta bu şekilde, her gün bir öncekinin aynısı olarak geçti. Şafaktan önce kalkıp Kahin'le çalışıyorduk, sonra da hava kararana kadar Devon'daydık. Faolan sık sık yanıımızdaydı, öpücükler ve kısa dokunuşlarla Unseelie güçlerimi açmama yardım ediyordu ama bir daha asla yalnız kalmıyorduk. Her gün bittiğinde, iş sihrime geldiğinde hiçbir şey için enerjim kalmıyordu.

Bununla birlikte, her gece yanıımda uyurdu. Bana sarılarak. Bunu düşününce yüzüm kızardı, çünkü hayatım boyunca hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Geçmişte Lan'ın vücudunun ve görünüşünün tehlikeli olduğunu düşünmüştüm ama onunla birlikte olmak bana derin bir güvenlik hissi vermişti.

Umut.

Umut hissettim. Belki de artık Unimak'ta ev sahibi olma ve düzenli maaş geleceği görmüyordum. Bu artık benim için cazip değildi. Ancak Lan ile bir gelecek görüyordum ve bunu umutsuzca istiyordum.

Ya her gece benim yanıımda uyursa?

"Hayır, öyle değil. Sihrini bu şekilde kullanamazsın, seni aptal," diye azarladı Devon. Kanlı fae, Kahin'in çayırının ortasındaki pozisyonunun etrafında döndü. Bacaklarımın arkasına vurmak için bir söğüt anahtarı kullandı, bu barbarlık sınırında görünüyordu, ama her neyse.

Zıplamadım -bu bana gönderdiği ilk darbe değildi- ve tekrar görüş alanıma girdiğinde ona ters ters baktım. "Gerekli mi?"

Yüzü bariz bir hayal kırıklığıyla gerilmişti. "Odaklanamıyorsun. Hem Unseelie hem de Seelie büyüsünün *aynı* anda sizin üzerinizde işlemesine izin vermelisiniz. Eğer bunu yapmazsan, sonunda-"

"Sessizlik," diye tersledi Kahin. "Bundan bahsetme *Devon*."

Cinth bize öğle yemeğimizi getirirken gözlerimi devirdim. Kahin ve arkadaşı arasındaki bu didişme yeni değildi. Anlamadığım bir dile kayıyorlar, sesleri hızla yükselirken kelimenin tam anlamıyla birbirlerine giriyorlardı.

İlk gün onları durdurmaya çalışmıştım. Üçüncü seferden sonra, bu şekilde çalıştıklarını fark ettim.

Cinth bir tepsi bıraktı ve fısıldayarak, "Benden daha iyisin," dedikten sonra aceleyle geri çekildi.

İç çekerek oturdum ve peri ekmeğinden bir ısırık aldım. Pancar gıdıklamasının yanında en sevdiğimin bu olduğunu biliyordu. Her gün benim için birini ya da diğerini yapardı; değişken sihrimin her iki tarafıyla da bağlantı kurmaya çalışmaktan kaynaklanan yoğun hayal kırıklığımı yumuşatma çabası.

Çayır, iki yaşlı kadının beni eğittiği üç yerden biriydi. Diğerleri kış fırtınasının yaşandığı topraklar ve koyu mor sularla dolu bir okyanusun kenarıydı. Bu sonuncusunu bir daha asla görmeyeceğim için mutluydum.

Devon sonunda benim dilimde "Körlemesine girmesine izin veremezsin," diye bağırdı ve bir ayağını yere vurdu.

Kahin yumruk yaptığı ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Onun ne zaman ve nerede bir şeyler öğreneceğine benim karar vereceğimi kabul etmişsiniz. Anlaşmamızı değiştirmek mi istiyorsun?"

İşte bu ilginçti. Kahin'in tek ve her zaman yetkili olduğunu varsayıyordum. Ayağa kalkıp bir adım attım ama Devon elini bana doğru savurdu ve beni bir şeyin içine hapsedti. Büyüsü etrafımda vahşileşmiş bir sarmaşık gibi kıvrıldı ve nefes almakta zorlandım. "Eğitimsiz bir şekilde devle yüzleşmeye çalışmaktansa ölmesi daha iyi."

Kahin nefes alamadığım gerçeğinden rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Devon beni *boğuyordu*. Kimse rahatsız olmadı.

Ama ben itiraz ettim.

"Her ne olursa olsun, şartlarımı kabul ettiniz. Yeniden müzakere etmek istemiyorsanız, onu serbest bırakmanızı ve kendi yöntemimle eğitmeme izin vermenizi öneririm."

Beni tutan güce karşı mücadele bile edemiyordum. Devon'ın güçlü olduğunu biliyordum ama yeteneklerinin derinliği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

O an. Ciğerlerim yanıyordu. Vücudumu saran bağlar o kadar sıkıydı ki, göğüs kafesim bir santim bile kıpırdıyamıyordu.

Nefes almak için çaresizce ağzımı açtım, ama hiçbir şey yoktu, küçük bir nefes bile. Gözlerim çırpınarak kapanırken sahne bulanıklaştı. Tanrıça, gerçekten de bu şekilde öleceğimi düşünmemiştim.

Devon beni ilk ele geçirdiğinde daha çok mücadele etmeliydim.

Uzakta gibi görünse de bağırışları duyabiliyordum. Lan mı?

Üzerimdeki büyü kayboldu ve yüz üstü yere düştüm, nefes nefese hava, polen ve çiçek yaprakları içinde kaldım. Öksürerek ellerimi ve dizlerimi ittim, Lan yanıma çömeldi, bir eli belimdeydi.

"Yetim, iyi misin?"

Başımı salladım ve ayağa kalkmama yardım etmesi için onu kullandım. "Devon, ne oluyor lan? Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Öfkemin etkisini muhtemelen yok eden birkaç yaprakla birlikte bu soruyu ona tükürdüm.

Dönüp gözlerini bana kilitlediğinde sorduğuma pişman oldum. Burnunun ucuyla bana bakarak kaşlarını kaldırdı ve homurdandı. "Başına geleceklerden haberin yok. Bu sözde eğitimden elimi eteğimi çektiğimi bilesin." Topuklarının üzerinde döndü ve öfkesi üzerinde titreşerek uzaklaştı.

Kahin kötü bir kokuyu uzaklaştırır gibi elini havada salladı. "Ona aldırma. Sinirli çünkü genelde sadece bir kişiye cevap verir."

"Bununla ne demek istiyor?" Lan eli hâlâ belimdeyken sordu.

Sıcak, güvenli. Onunla güvendeydim.

Ve inanılmaz hissettirdi.

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandım.

Kahin bastonuyla yere vurdu ve sahne çayırdan bir çöl manzarasına dönüştü. Bu da onun Underhill'le olan ilişkisinin boyutunu göstermeye yaradı. "Tekrar deneyelim."

Tüm bu eğitimin amacı, Kahin'in benden yapmamı istediği şey neydi? Aynı anda hem yaratmak hem de yok etmek. Büyümün her zaman inandığım gibi çivit mavisi değil de mor olduğunu daha yeni kavırıyordum.

Şimdi de bir şekilde kırmızı ve mavi büyülerimi bir araya getirmem gerektiğini söylüyordu. Gücümün Unseelie tarafını bilmediğim için her zaman yaptığım gibi vasat bir şekilde değil. Hayır, onları *kusursuz bir şekilde* bir araya getirmem gerekiyordu. Onları anlamam. Onları tamamen kontrol etmem.

Rubezahl'ı yenmek için.

Arkadaşım. Gerçekten kötü biri olduğuna bile inanmadığım, bana büyümün mor olduğunu söyleyen dev.

Yani bu her açıdan harika bir haberd.

Bütün günü çölde, aynı anda iki büyüye birden tutunmaktan derim kaşınana kadar terleyerek ve lanet okuyarak geçirdik - ikisi de bana itaat etmek ya da diğeriyle birlikte çalışmak istemiyordu. Ve daha önceki her gün olduğu gibi Kahin Lan, Unseelie büyüyle olan bağlantımı güçlendirmek için elini tenime koydu.

"Sümbül, onun diğer elini tut," diye emretti Kahin arkadaşına.

İçimi çektim. Bunu daha önce de yapmıştık.

Kaç kez lanet olası bir kapı açmaya çalıştıysam, içimdeki iki büyü birbirleriyle çarpışıyor, biri diğerini eziyordu. Çoğu zaman, Unseelie büyüünün Seelie tarafımı alt ettiğini hissediyordum ve bu beni korkutuyordu. Çünkü kimse bana Unseelie büyüünün kullanıldığında sadece ölüm yaratmadığını, karanlığı da yüzeye çektiğini söylememişti.

Yoksa bunu sadece bana mı yaptı?

Olası cevabın düşüncesi bu konuda sessiz kalmamı sağladı.

Bir elimle Lan'ı, diğer elimle de Cinth'i kavrayarak bir asır gibi gelen bir süre boyunca dikkatle odaklandım. Sonunda her iki büyü de emrimle yükseldi ama kırmızı Unseelie büyüüm bir yılanın kuyruğu gibi çırpınmaya başladığında karanlık da onunla birlikte şiddetle kabardı.

"Bırak beni," diye tısladım Cinth'e, beni sıkıca tutarken. Unseelie büyüüm patlamak üzereymiş gibi gerilirken elimi geri çektim.

Arkadaşımın gözlerindeki incinme hemen belli oldu ve gözlerimi kaçırdım. "Ben gidip bruadar üzerinde çalışacağım," dedi neşeyle.

Arazideki bir değişiklik bizi tekrar çayıra getirdi ve dizlerimin üzerine çöktüm. Ter, çöl manzarasında yüzümde soluk beyaz çizgiler halinde kurumuştı ve uzun bir süre öyle kaldım, serin gece havasını içime çektim.

Cinth'in duygularını incittim. Tekrar.

"Özür dilerim," diye seslendim arkasından. *Tekrar*. Aynı şeyi tekrar tekrar yapmaya devam edersem bana hâlâ inanacak mıydı?

"Belki yarın, Karahindiba," dedi Kahin, ondan görmeye alışık olduğumdan çok daha nazik bir şekilde.

İşler kötü gitmiş olmalı.

"Ne kadar zamanımız var?" Nefeslerimin arasında söyledim. "Rubezahl dışarıda her ne yapıyorsa onu yaparken benim burada yıllarım yok." Hâlâ onun kötü adam olduğuna tam olarak inanmıyordum ama zaman geçtikçe

Onu son gördüğümünden beri içimde hafif bir farklılık hissediyordum. Belki de o lanet çayın içinde gerçekten bir şeyler vardı.

Yine de . . . Bunu onunla konuşmam gerekiyordu. Onunla kavga etme fikri gülünç görünüyordu. Öyle değil miydi?

Kahin bana baktı. "Haklısın, zamanımız tükeniyor."

Sonra bana sırtını döndü ve uzaklaştı.

Lan'ın elimi tutmasına izin verdim ve onu sessizce Kahin'in evine kadar takip ettim. Önüme biraz yemek koydu, sonra beni odama götürdü ve soyunup yatağıma girmeme yardım etti.

Her iki büyüyü de serbest bırakmak çok yorucu bir işti. Şu anda bir kuzu kadar uysal ve bir o kadar da güçlü olduğum için utanacak enerjim bile yoktu.

"Alli," eliyle yüzümü okşayarak beni kendisine doğru çevirdi, "çayırdan beri tek kelime konuşmadın. Bu sen değilsin."

Başımı salladım ve ona doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu tadıyordum. Bunun basit bir öpücük olmasını istemiştım ama birlikte geçirdiğimiz zaman kısaydı ve aniden onun dokunuşu için çılgına dönmüştüm. Hayatımda ilk kez, Lan'la birlikte olmak mümkün gibi geliyordu. Unseelie gücümle, büyülerimiz ölene kadar düello yapmayacaktı. Ama onunla birlikte olmak da bana her zamankinden daha uzak geliyordu. Bu büyü olayını bir türlü çözemiyordum ve eğer bunu yapamazsam, o zaman tüm bu dokunuşların dünya alemine yeniden girdiğimiz anda sona ermesi gerekecekti.

Ya bu an, burada, Underhill'de, sahip olduğumuz tek şeyse? Ya iki büyüümü aynı anda nasıl kullanacağımı bulamazsam?

Korku beni boğuyordu, bunu bir süreliğine unutmaktan başka bir şey istemiyordum.

Elimi aramızda kaydırarak bana karşı duyduğu çok açık arzuyu kavradım. Tutuşumu ayarlarken ağzından bir inilti döküldü, elimi yavaş bir ritimle yukarı ve aşağı çekerken gerildi ve kalçalarını bana doğru eğdi. "Bana öyle geliyor ki bu iyiliğe karşılık veremedim yarıda kesildik."

"Aklımdan birkaç kez geçti," diye yutkundum, arkasına yaslanıp gözlerini kapatırken bile. Diğer elimi göğsünün üzerinde gezdirdim, oradaki Kelt dövmesinin izini sürdüm ve hareketlerimi hiç yavaşlatmadım.

"Bu hiç adil değil" diye fısıldadım.

"Adil değil," diye tekrarladı inleyerek.

"Yanlış. Aşkta ve savaşta her şey mübahtır," diye takıldım. Dövmenin kenarını öperek onu hafifçe ısırdım.

Daha yüksek sesle inledi ve ben de tutuşumu sıkılaştırarak kadife ucu dudaklarıma değene kadar ağzımı daha da güneye kaydardım.

"Beni öldürüyor," diye inledi Lan bir elini uzun saçlarımla arasına sokarken.

"Ah, ama gitmek için ne yol ama," diye fısıldadım ve ağzımı onun üzerine kaydardım.

LAN UYUYORDU, vücudu mükemmel bir denizyıldızı pozisyonunda yayılmıştı. Manzaranın tadını çıkarırken battaniyeleri üzerine çektim.

İç çekerek kıyafetlerimi giydim ve odamızdan çıkıp koridora, mutfığa ve gece havasına doğru ilerledim.

Bunu çözmem gerekiyordu.

Sihrimi dengelemek için bir yol bulmalıyım.

Katran canavarlarına dikkat ederek çayır boyunca ilerledim. Çiçeklerin ortasından geçen dereye doğru ilerledim. Kara kelpisi başını eğmiş uyuyordu, dudakları suyun üstünü okşuyordu.

"Hey," diye fısıldadım ve irkilerek uyandı, sıçradı ve dönerek bana baktı.

Gözleri çılgına dönmüş bir halde bana baktı. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?"

"Devon'un nereye gittiğini biliyor musun?"

Kara kelpisi alçak bir homurtu çıkardı. "Biliyor muyum? Lanet olsun. Atla, embesil. Seni ona götüreceğim."

Bu umduğumdan çok daha iyiydi. "Gerçekten mi?"

"Hata yapma, senden hoşlanmıyorum. Ama değerli olan bana, eğer onu aramaya gelersen seni ona götüreceğime dair söz verdirdi. Fikrimi değiştirmeden git."

Bu özel kelimeleri kullanması gerekiyor muydu? Bu noktada, değerlilik konusunda omzumda bir tür çip vardı.

Hızlı bir koşu adımı attım ve sırtına atladım. Saçlarında her zaman var olan buz sarkıtları bu gece çok daha küçüktü.

İleri atılıp dereye doğru sıçrarken yelesini tuttum.

Yakınlardaki bir katran canavarının böğürtüsü içime bir korku kıvılcımı gönderdi ama saniyeler içinde çayırı geçmiştik, manzara değişiyordu. Bir süre kış fırtınasının içinden koştuk, soğğun içime sızmasına yetecek kadar uzun bir süre, ama

Sonra bunaltıcı çöl manzarasına daldık, kumların üzerinde dörtnala koşarken böcek ve akrep sesleri duyuluyordu.

Okyanusun koyu mor sularını görmeden önce dalgaların çarpma sesi kulaklarıma ulaştı.

En sevdiğim . . .

"O burada." Kara kelpisi kayarak durdu. "İn aşağı, aptal."

Sırtından kaydım, gözlerim sırtı bana dönük olan figürdeydi. "Teşekkür ederim."

Devon dalgalara bakarken hiç kıpırdamadı. Sanki ondan korkuyorlarmış gibi, botlarının ucunun erişemeyeceği bir yere arpıyorlardı. Onları suçlayamazdım.

"Doğru düzgün öğrenmek ister misin?" diye sordu.

"Başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum." Geriye dönüp baktığımda, çayırdaki beni boğarak ne yapmaya çalıştığını anladım; içgüdülerimin beni ele geçirmesi için beni uçurumun kenarına itmek istemişti. Ruby'nin sığınakta yaptığı test gibi.

Açıkçası hoşuma gitmedi. Ama zamanımız tükeniyordu.

"Su seni korkutuyor." Sonra bana döndü, gözleri parlıyordu. "Ve bu da seni büyüne boyun eğmeye zorlamak için en iyi yer olmasını sağlıyor."

"Boyun eğmek mi?" Bu, eğitimimde kimsenin kullandığı bir kelime değildi.

Devon başını salladı. "Teslimiyette büyük bir güç vardır. Artık korku yok, artık sorgulama yok, sadece kabullenme var. Sen güç için bir kanalsın, başka bir şey değil. Eğer kontrolü bırakabilirsen, belki de hayatta kalabilirsin."

Bekle.

"Hayatta kalmak mı?"

Gülümsedi ve elini bana doğru salladı. Büyüsü beni karnımdan yakaladı ve mor, azgın okyanusun üzerine fırlattı. Beni havada asılı tuttu. "Ya başına geleceklerle yüzleşecek kadar güçlü olduğunu kanıtlarsın ya da ölür ve yerini bir başkasının almasına izin verirsin."

Sık beni! Beni Kahin'in eğitimine geri götür.

Büyüsü beni serbest bıraktı ve koyu mor sulara bir taş gibi düştüm.

Aşığı, aşağı, aşağı, ayaklarım kumlu dibe değene kadar gittim. Yukarı doğru yüzmeye, kurtulmak için mücadele etmeye çalıştım. Bunun imkânsız olduğunu anlayınca nefesimi tuttum ama bu suya battığım diğer zamanlara benzemiyordu.

Nefesimi tutamadım!

Küçük, kapalı dudaklı bir ıglık beni terk ederken gözlerim açıldı. Okyanus etrafımda dalgalanırken, dip akıntıları beni kıyıdan uzağı sürüklerken panik beni demir pençesine aldı.

Daha derine, bilinmeyene.

Hayır! Hayır!

Yüzeye ulaşmak için çabalarken Seelie büyüm alevlendi. İlk ve dolayısıyla en içgüdüsel büyümü kullanırken etrafımda bitki yaşamı çiçek açtı. Ama bu yeterli değildi.

Ellerimden bir tutam kırmızı yükseldi ve çaresiz, vahşi Unseelie büyümü çağırdım. Etrafımdaki su hızla soğudu, ardından bitkiler de ölmeye başladı ama yine de eskisinden daha iyi durumda değildim.

Göğsüm sıkıştı. Kanlı Fae şaka yapmıyordu. İmkansızı yapmazsam burası benim mezarım olacaktı.

İkisini birlikte kullanmam gerekiyordu.

Uzuvlarım yavaşlıyor ve karanlık görüşümü kaplıyordu, çılgınca bir nefes alma dürtüsüyle savaştım. Tüm gücümle savaştım.

Ama başka bir şeyle savaşamazdım. Anahtar buydu.

Gönder.

Bu tek kelime kafamın içinde yankılandı. Sıkılmış dişlerimin arasından son bir baloncuk akışı patlarken vücudum sarsıldı.

Gönder.

İçimde biraz hava kalmış olsaydı ıglık atardım. Göğsümdeki ağırlık almaz boyutlara ulaştı.

Gönder.

Artık bu konuda başka seçeneğim yoktu. Ağzımı açtım ve çevredeki okyanus suyunu içime çektim. Pes ettim. Bu işi çözemedim. Bu iş için uygun kişi ben değildim.

Bırak beni alsın.

Koyu mor su içime dolup her damarımdan, her kemiğimden ve varlığımın her molekülünden geçerken göz kapaklarım çırpınarak kapandı.

Eğer bu ölümse, kesinlikle yaşadığımı hissediyordum.

Tanrıça, yaşıyordum.

Bir elimi kaldırdım ve gözlerim kapalı olmasına rağmen Seelie ve Unseelie taraflarımı gösteren kırmızı ve mavi büyünün parmaklarıma dolandığını görebiliyordum. Teller birleşti ve etimin içine daldı, parlak beyaz bir ışıqla patlamadan önce etrafımı ve beni kapladı.

Okyanus haşlanmış gibi kaçtı ve ben ıslak kumla karşılaşınca şok geçirerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Yanımda yere bir şimşek çaktı.

Öksürme yoktu. Çırpınma yoktu. Yine de soluduğum koyu mor su şimdi benimle kalmıştı ya da belki de her zaman oradaydı, taşkın kapılarını açmamı bekliyordu.

Devon kıyından bana doğru yürüdü, ellerini dikkatsizce sallayarak kalan suyu ayırdı. "Şimdi, küçük şimşek... boyun eğmenin ne demek olduğunu biliyorsun." Genişçe gülümsedi. "Sen buna layıksın. Hazırsın."

OceanofPDF.com

A Okyanusta nefes alma senaryosundan birkaç gün sonra tekrar çayıra dönmüş ve antrenman yapıyordum.

İki elimi kaldırırken yavaş ve sabit bir şekilde nefes alıp verdim. Avuç içi yukarı. Mor okyanus suyunu, kırmızı ve mavinin birleşimini damarlarımda hayal ederek kendimi tamamen güce açtım. Devon haklıydı, ben sadece bu birleşik büyüünün kanalıyım.

Çünkü içindeki amacı hissedebiliyordum ve bu amaç benden daha büyüktü.

Beyaz şimşek kıvılcımları parmaklarımin arasına dolandı, bazıları ellerimden yukarı doğru zıpladı.

Gülümseyerek bağlantıyı sabit tuttum ve kraliçe tarafından bana hediye edilen çiftten kalan tek kılıca uzanıp onu kınından çıkardım.

Anında, şimşek bir yılan gibi bıçağın üzerinde kıvrılarak bedenime girip çıktı. Büyümün içgüdüsel olması gerektiği konusunda uyarılmışım.

En azından benim için hiç olmamış bir şey. Kılıçla dövüşmeyi refleks haline getirmiştım.

Ama artık şifreyi çözdüğüme göre, aynı şeyi bu sihirle de yapabilirdim. Zamanla. Umarım.

Ancak sahip olmadığım tek şey zamandı ya da bana öyle söyleniyordu. Dürüst olmak gerekirse, geçen gece okyanustan döndükten sonra Kahin'in beni Underhill'den kovmasını bekliyordum. Bunun yerine, evinin kapısında durup beni içeri buyur etti, sessiz ve görünüşe göre olanları kabullenmişti.

Ayağa kalkarak bıçağı tutuşumu ayarladım ve hâlâ yeni sihriime tutunarak yarı hızda ısınmaya başladım. Sahip olduğumdan daha hızlı çalışabilirdim.

birkaç gün önce, ama hala tam hızda gidemiyordum. Bunu denediğimde sihrim kaçıp saklanıyordu. Ya da meseleleri fazla düşünür, eski alışkanlıklara kayar ve bu nedenle o önemli kanal bağlantısını kaybederdim.

Lan'ın yaklaştığını hissettiğimde alnımda ilk ter damlaları belirdi. Beyaz büyüm kelimenin tam anlamıyla ona doğru uzanıyordu ve bu gücü nasıl ileteceğimi 'çözmüş' olsam da, Dünya'ya dokunduğumuzda ne olacağı konusunda nefesimi tutmuyordum.

Yine de bunun bir anlamı olmalıydı - beyaz büyünün onun yakınlığına tepki vermesi - ve Underhill'in her dokunduğumuzda bu kadar şiddetli tepki vermesinin nedeni bu olmalıydı, ama ne Kahin ne de Devon konuyla ilgili sorularımızı yanıtlamaya tenezzül etmedi. Sadece beni izlediler. Devon kendini beğenmiş, Kahin düşünceli.

Lan önemliydi. Bunu iliklerime kadar hissediyordum. "Daha hızlı hareket ediyorsun," dedi Lan.

O bunu söylerken, hızlı adımlarımı fark ettim. Bir anda büyüyle olan bağlantım koptu. Beyaz benden hızla uzaklaştı ve kayboldu, bacaklarımı titrek ve güçsüz bıraktı. Ağır bir şekilde yere oturdum ve kılıcımı önümdeki çimlerin üzerine fırlattım. "Evet, rakibimin ısınmam için bana zaman tanıdığı ve dikkatimi dağıtmayacağına söz verdiği mükemmel bir senaryoda."

"Bunu çözelim üç gün oldu Yetim," dedi bana bir su tulumu uzatırken.

Derin derin içtim, sonra ağzımı sildim. "Lan, benim Rubezahl'ı halletmem gerekiyor."

Cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu.

Rubezahl yaşı belirsiz bir Unseelie fae idi. Ya bunu açıklamamayı seçmişti ya da gerçekten unutmuştu. İkisi de benim için iyiye işaret değildi. Daha az çünkü Kahin ve Devon'un çok bariz ve büyük birleşik gücüne rağmen, onu ele geçirmiyorlardı.

"Büyülü bir arpa olan kadim bir deve karşı boyumu aşan bir iş yapıyorum," dedim iç çekerek.

"-Bu bir zamanlar Lugh'a aitti," diye seslendi Kahin topallayarak bize doğru gelirken ve yanından geçerken kara kelpini okşarken.

Lan sustu. "Ne?"

"Rubezahl'ın taşıdığı arpa bir zamanlar Lugh'a aitti," diye tekrarladı sanki mecazi halıyı Faolan'ın altından çekip almamış gibi.

"Ne zamandan beri?" diye sordu.

Gıcırdatmadan önce dişlerini sıktı. "Yakın zamana kadar. Bu sizi rahatsız ediyor mu? Etmeli."

Şimdi olmalı mı?

Lan'ın gözlerinde vahşi bir bakış vardı.

"Öyle." Kahin gülümsedi.

Boğazımı temizledim. "Peki ne zaman gitme vakti gelecek?" Ayrılma düşüncesi beni yarı umut yarı korkuyla doldurdu. Bu işin bitmesini istiyordum ama ölmek de istemiyordum ve bu çok olası görünüyordu. Ayrıca dünya alemine yeniden girdiğimiz anda Lan'la bir daha temas edemeyeceğimizi de biliyordum - Devon dün gece beni bu konuda uyarmıştı.

"Doğru zaman geldiğinde anlayacağız," dedi sinir bozucu bir sakinlikle.

Güzel. "Unimak'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Dışlananlar yakında adanın kıyılarına ulaşacak."

Faolan kaşlarını çatı. "O zaman gitmemiz gerek. Onlarla yüzleşmek için." "Ama yine de gitmemelisiniz."

Bunun üzerine gözleri kısıldı. "Özellikle ben mi, yoksa ikimiz birden mi?"

Kahin elini salladı ve arkasındaki ağaç kütüğüne süslü bir sandalye oyuldu. Sandalyeye yerleşti ve sonra şöyle dedi: "Sakin ol Lugh'un torunu. Sen de gitmelisin, çünkü sen de türümüz için doğru yolu sağlamak için gereklisin."

Ona dolu dolu bir bakış attım. "Ne gibi?"

"Her şeyin yolunda gittiğini ve ikinizin de aptallığa dönmediğinizi varsayarsak, Rubezahl'ın ölümünde rol oynayacak."

Bekledik.

Lan sessizliği bozdu. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bir şeyi anlamak yapmanın yarısıdır," diye tersledi. "Fae. Her zaman en kolay cevabın peşindeler. Olabilecek her şeyi görmenin doğasında bir sorumluluk vardır."

Keskinliği karşısında yüzümü buruşturdum ama bu Faolan'ı caydırmadı.

"On altı yaşında Unseelie sarayına gideceğimi biliyordun," diye sordu ona, dikkatini dereye çevirerek.

Kahin başını eğdi. "Daha yakından bakmayı tercih etselerdi her aptal bunu görebilirdi. Ne yazık ki, Seelie sarayı özellikle yüksek statüde olanlara çok fazla bakmamasıyla bilinir, ki annen de kesinlikle öyle. Hiç kimse oğlunun Seelie olmayabileceğini fısıldamaya bile cesaret edemezdi."

Buna itiraz edemem. Her iki mahkemenin de hataları vardı ve bu kesinlikle Seelie için geçerli bir eleştiriydi.

Kahin Lan'ı izledi.

"Belki Kraliçe Elisavana ve Kral Aleksandr tahmin etmişlerdir diye düşündüm," dedi sonunda.

Dudakları kıvrıldı. "Ben ikisine de aptal demezdim. Bazı alanlarda, ama çoğunda değil."

Başını salladı.

"Lugh'u tanıyordum," dedi aniden.

Lan'ın bu konular hakkında konuşmasının ne kadar nadir olduğunu bildiğimden sessiz kalmıştım ama bunun üzerine doğruldu ve "Gerçekten mi? Nasıl biriydi?"

Bu bana torunundan alaycı bir bakış kazandırdı. Beni dava et, Lugh pratikte fae için bir ilahtı. Adamın adında bir sürü küfür vardı - işte *bu* bir insanın gurur duyabileceği bir mirastı.

Kahin bir omzunu kaldırdı. "İyi bir adam. Boş zamanlarını ahlaki ve etik ikilemler üzerine düşünmeye ayırırdı."

Vay canına, hayal kırıklığı.

"Büyükbabam zalim Balor'u öldürdü," dedi Lan, sesinde keskin bir ton vardı. "Buna itiraz edemem." Kahin kıkırdadı. "Yine de biraz sıkıcı. Annen kesinlikle onun doğuştan gelen iyi yanlarından hiçbirini almamış. Sahip olmaması gereken başka şeyler de aldı. Onlara karşı çok dikkatsizdi. Bana homurdanma, Unseelie'li Faolan. Büyükbabanın iyiliği zaman zaman can sıkıcı olmuş olabilir ama o çoğu kişiden daha iyi bir adamdı."

Lan dudaklarını birbirine bastırdı.

Öne doğru eğildim. "Ne yapmaması gerekiyor-?"

Şaplak. Kahin bastonunu bacağıma vurdu.

"Ah!" Yarayı ovuşturarak ona ters ters baktım. Bu sadece bir soruydu. Ama ... *belki* de vuruş kendi içinde bir cevap olarak yorumlanabilirdi. Lan'a bir kez daha baktım ve o da sıkıca gülümsedi.

O da aynı sonuca varmıştı. Annesi sahip olmaması gereken bir şeye - birden fazla şeye- sahipti. Bu *Lan*'ın sahip olması gerektiği anlamına mı geliyordu?

"Başardım!" Cinth'in zayıf çığlığı Kahin'in evinden geldi.

Hepimiz dönüp baktık, tam o sırada arkadaşımın elinde kazanla kuleden koşarak çıktığını ve göğüslerinin neşeyle zıpladığını gördük.

"Başardım amına koyayım," diye bağırdı.

Kahin sopasını yere vurdu. "Ve böylece başlıyor."

Cinth kayarak durduğunda dikkatimi tekrar çekti. Lugh'un nereden çıkardığını bildiği bir kâseyi alıp içine kazandan bir şeyler doldurdu ve geri çekildi.

Karışma baktım, fae-lafel burger haline geldiğinde yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. "Başardın. Bruadar."

Göğsü gururla kabardı. "Sadece on yılımı ya da daha fazlasını aldı."

Bunu yapabilen bir aşçı hiç duymamıştım, bu yüzden on yıl o kadar da uzun gelmedi. "Sen bir ustasın."

"Öğrenebileceğim daha çok şey var." Yanakları pembeleşti.

Sırıtişım daha da arttı. Bunu gerçekten kastetmemişti. Cinth bunu herkesten daha iyi örtbas edebilirdi ama yine de bir Seelie'ydi.

"Tebrikler," dedi Lan sessizce.

"Yeter," dedi Kahin'in sesi başımın üzerinde yankılandı. "Vakit

geldi." Bir saniye içinde ayağa kalktım. "Gitme zamanı mı?"

"Başka ne bekliyorduk ki?" diye hırladı. Görünüşe göre

Bruadar.

"Eşyalarını topla," diye mırıldandı yaşlı kadın, kararan gökyüzüne bakarak. "Fazla vaktimiz yok. Unimak'ta savaş patlak verdi ve eğer zamanında varamazsanız pek çok iyi fae yok olacak."

Baskı yok.

Uyarısına kulak vererek Lan'la birlikte hızla eve döndüm ve saniyeler sonra odamıza daldım. Kraliçenin kılıcını kınına sokup çantamı karıştırdım ve içine yarı kurumuş bir tunik koydum. Çayıra döndüğümüzde Lan önümdeydi.

Cinth asık suratıyla orada kalmıştı.

"Günlükler," dedim, çoktan eve geri dönmüştüm.

"Onları geride bırakmak en iyisi," diye araya girdi Kahin. "Bu özel sette birbiriyle bağlantılı üç günlük var."

Lan kılıcını kuşanıyordu. "Kimin-" Yüz ifadesi kapandı. "Rubezahl."

Başımı salladım. "Hayır, bu" Ama hiç de imkânsız değildi. Aslında Ruby o günlükleri Cinth ve bana vermişti.

Kahretsin. Underhill'de olduğumu bu şekilde biliyordu.

Beni aptal yerine koyduğunu daha ne kadar inkâr edecektim? Onunla oturup güzel bir sohbet etmeyi beklemek benim için ekstra aptallık olurdu. Hayır, bu konudaki hislerimin ötesine bakmalıyım - yetişkinlerin beni hayal kırıklığına uğrattığı hayatımın ötesine. Çünkü şu anda, bu duygu

neredeyse boğulmak üzere olan akıl hocasına sarılmamı istedi.

En kötüsünü beklemeli ve en iyisini ummalıyım.

"Tüm Fae'lerin Kallik'i," dedi Kahin. Bir pelerin giymiş ve kapüşonunu yukarı çekmişti, daha çok denemelerden sonra tanıştığım uğursuz versiyonu gibi görünüyordu. Bana uzun zamandır görmediğim iki nesne uzattı.

Kalkan ve ikinci hediye kılıç için iki elimi de uzattım. "Bunları nereden buldun?" Kalkanı gemide kaybetmişim ve kılıç da o ağaçta Underhill'in kapısını açmaya çalıştığımda yok olmuştu.

"Kalkanı çaldı. Ortak bir tanıdığımız, muhtemelen ihtiyacın olacağını bildiği için onu rehin tutuyordu. Ya kılıç? Bunun için Underhill'in cömertliğine teşekkür edebilirsin. Aldığı şeyi sadece geri vermeye karar verdi."

Çenem sıkıştı. "Anlıyorum." Yine Rubezahl, hiç şüphesiz. Kalkanı gemiden herhangi biri almış olabilir. Kimse onu bana geri vermediğinde, hediyein denizde kaybolduğunu düşünmüştüm.

"Ben gidiyorum," diye açıkladı kara kelpisi. "Devle halledilmemiş bir işim var. Diz kapaklarını parçalamaya niyetliyim."

Kahin'in yüzü sertleşti ve ona anlam veremediğim bir bakış gönderdi. Kara kelpine neden zincirlendiğini hiç sormamıştım. Bu noktada Rubezahl'ın, fae'nin kendi türünden Tepenin Altına erişebilen tek kişi olduğunu bildiğini varsayabilirdim. Beni kadim kara kelpinden bilerek uzak tutmuş ve Üçgen'in etrafında vahşi bir kızılkafe kovalamacasına göndermişti.

Ne pislik ama.

Rubezahl'a duyduğum güvenin son iplerinden biri de yıpranıp kopunca gözlerimi kapadım. Bunu memnuniyetle karşıladım.

Çünkü onunla savaşmak için Unimak'a gidiyordum. Öldürmek için.

Barışı geri getirecektim. Ya da kendim ölecektim.

Arkamdan gelen bir çiçek çıtırtısı başımı döndürdü. Devon hızlı adımlarla yaklaşıyor, adımlarının sesi dışında neredeyse süzülüyor gibi görünüyordu. "Şimdi yola çıkmazlarsa çok geç olacak."

"Bana zaman konusunda ders verme," diye karşılık verdi Kahin ama yine de yüzünü bana döndü. "Dandelion, dikkatini ver. Bu, Underhill'de geri alamayacağımız bir an."

Bakışlarımı tuttu, ben de bakışlarımı kısımtım. Bana bir şey söylemeye çalışıyordu. İlk geldiğim andaki konuşmamızdan beri aklımda sürekli Underhill'in niyetiyle ilgili bir soru vardı. Benden *ne* yapmamı istiyordu?

"Bir giriş yapmalısın," dedi sessizce. Bir giriş . .

Aptal aptal ona baktım. "Düşündüğüm şeyi söylüyor olamazsın."

"Dünya'ya bir giriş," dedi o sinir bozucu sakinliğiyle.

"Bu," diye kestirip attım, bunun çılgınlığını anlatacak kelimeler arıyordum. "*Çılgınlık*. Bu yüzden mi buradayım? Underhill benden bir giriş yapmamı mı istiyor? Bunu yapamaz mıyım? Özellikle de o lanet yerde!"

Kahin dudaklarını birbirine bastırdı.

Lanet olsun, yine mi *fazlası* vardı? Yani bu iş sadece benim giriş yapmamla bitmiyordu -ki bunu zaten yapamayacağımdan emindim- giriş yapmamın *ardında* bir neden vardı. Ama eğer her şey benimle ilgiliyse, Underhill neden geçmişte sadece *Lan*'a dokunduğumda benimle iletişim kurmaya çalışmıştı?

'Kulak vermeye' çalışırken kaşlarım birbirine çarptı. "Bu giriş için Lan'a ihtiyacım var."

Kahin başını sallamadı ama "Güç senin" dedi. "Bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok!" Panik boğazımda düğümlendi.

Devon omzumu kavradı, yeşil bakışları içime işledi. "İlk engeli geçtin, Küçük Şimşek, ama daha fazlası var. Henüz anlamamış olsan bile ruhlara güven. Etrafındakileri tehlikeye atarak görevlerini unut. Ve büyüden asla korkma. Asla."

Yutkundum. "Anladım. Bu işi batırmamın tek yolu kendi yoluma çıkmamdır."

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Kesinlikle."

Kendimi çelikleştirerek diğerlerinden birkaç adım uzaklaştım ve yüzümü karlı araziye döndüm. Mor çayırım uzaktan görünüyordu ve bana içimdeki vahşi, ilkel güce boyun eğerken soluduğum okyanus suyunu hatırlatmasına izin verdim.

"Bu gece yaz gündönümü. İki âlem arasındaki kumaş en ince halinde," diye seslendi Kahin'in sesi bana doğru süzülerek.

O bugün müydü?

"Sahip olduğunuz en güçlü anıyı gözünüzde canlandırın" diye devam etti.

Bir nefes aldım. Tamam. En azından bir şans vermeliydim.

Sahip olduğunuz en güçlü hafızayı gözünüzde canlandırın.

Aslında bu kolaydı. En güçlü anılarım biyolojik annem olmayan ama hatırlayabildiğim kadarıyla mutlu olan annemle ilgili olanlardı. Bir zamanlar paylaştığımız evin anısı.

Kızarmış ekmek ve kızarmış tavşan kokusu aldım.

Çiğ ravent çubuğunu gizlice almak için masanın üzerinden baktım, hızla şekere batırdım ve sonra annem beni görmeden kaçtım.

"Anladım," diye mırıldandım, imgelemi dağıtmamak için

yumuşak bir sesle. "Neredesin?" diye fısıldadı.

"Evdeyim, akşam yemeğini bekliyorum."

"Anının ilham verdiği duyguya sıkı sıkıya sarılın."

İçimde dönen özlem ve mutluluğa kilitlendim. "Bende var." "Bu senin çapan. Hafızayı şimdi uyarlamalısınız. Hareket etmelisin gitmek istediğimiz yere."

Hafızamdaki duygulara sıkıca tutunurken bunu özümsemeye çalıştım. "Hangisi?"

"Gündönümü köprüsü. Zihninizi şimdi oraya taşıyın. *Hissettiklerinizi serbest bırakmayın.*"

Zihinsel olarak, annemle paylaştığım evin girişinden fırladım ve mantıksız bir hızla nehri bölen yola doğru koştum, nehri takip ederek mahkemelere doğru ilerledim.

Sıralama köprüsüne. Gündönümü köprüsüne.

Seelie ve Unseelie, ı ışık ve karanlık arasındaki bağlantı. İçimdeki güç buna çekildi çünkü aynı anda bunların hepsiydi. Bölünme bilmediği bir şeydi.

Mor okyanusun içimi yıkamasına izin vererek Unimak'taki köprüye odaklandım.

"Şimdi her şeyi serbest bırakın," diye buyurdu Kahin.

Büyü arzumun farkındaydı ve beni tüketmesine izin verdim. Bu konuda hemfikirmişiz gibi görünüyordu. Güç, giderek daha da güçlenirken bile onu kontrol altına almama izin verdi.

Ve baskı beni Underhill'de milyonlarca yöne savurmakla tehdit ettiğinde .

..

Ancak o zaman çığlık attım ve iki elimi de bu alemi kurtarılmaya muhtaç başka bir alemden ayıran, her zaman var olan dokuya doğru uzattım.

OceanofPDF.com

M Ellerim titredi. Parmak uçlarımla Underhill ve insan dünyasını ayıran perde arasında şimşekler dans ederken avuçlarım birleşik büyümlle *yandı*.

İnceldi.

Uzaktan sessiz bir film izler gibi, az önce yarattığım girişin toprak tarafında hareket eden fae'leri görebiliyordum.

Nehrin karşısına bir sahne kurulmuştu, bu sadece ayıklama ve gündönümünde yapılan bir şeydi. Kraliçe Elisavana, kaltak Adair ve zayıf iradeli amcamın karşısında duruyordu. Her birinin arkasında kendi sarayları duruyordu.

Ama Rubezahl neredeydi? Eminim bir dev bu işe karışmazdı.

"Yaz gündönümü başladı," dedi Kahin yanımdan. "Şimdi harekete geçmeliyiz. Dandelion, biz geçene kadar açıklığı tut, yoksa sana sopamla vururum."

Garip bir şekilde, bu emir bana mantıklı geldi. Girişi açık tutarak ne demek istediğini *hissedebiliyordum*. İtaat ettim, fırtınadaki bir yaprak gibi titriyordum - ve titremenin yaklaşan tehditle hiçbir ilgisi yoktu.

Önce Kahin, ardından Cinth ve kara kelpisi içeri girdi. Devon karşıya geçmedi.

"Git," diye emrettim dişlerimi sıkarak.

"Yapamam. Buraya bağlıyım." Başını bana doğru eğdi. "Adamını al ve unutma ..." Lan'a baktı. "Kurallar çiğnenmek içindir, uymaya yemin ettiklerimiz bile."

Hiç irkilmedi, sadece başını salladı ve insan dünyasına doğru adım attı. Devon'a son bir kez baktım. "Teşekkür ederim." *Beni neredeyse öldürdüğün için.*

Bir el salladı. "Hiç kimsenin olmadığı kadar sınanacaksın. Şimdi git. Kurtarabilirsen hepimizi kurtar."

Son bir derin nefes ve ayak parmaklarımdan uçlarının çöken girişe süründüğünü hissederek açıklıktan içeri daldım.

Kraliyet mensuplarının ve saray mensuplarının sakin toplantısı çoktan bağırışmalara ve çarpışan silahların gürültüsüne dönüşmüştü. Savaşın çılgınca sancılarına anlam vermek imkânsızdı ama etrafımda alevlerin çitirtisi ve büyüünün uğultusu parlıyordu. Unseelie ve Seelie dalları havada yükseldi, derin bir bas ve yüksek bir tenor armonisi. Bunu daha önce nasıl duymamıştım?

İki ses birleşip sabit bir tınıya dönüşürken orada öylece kalakaldım. Etrafımdaki uyumsuzluğun ortasında bile, büyüünün müziği beni derinden etkiledi, beni olduğum yere kökledi, içimi doldurdu, böylece tek istediğim uysal bir şekilde durup dinlemektir.

Bir bıçak sanki ağır çekimdeymiş gibi bana doğru savruldu. Bir an için boynuma doğru gelişini izledim. Sonra geri adım atarak avucumu gökyüzüne kaldırdım ve parmaklarımı şıklattım. Yıldırım kolumdan aşağıya doğru kükredi, bedenimden geçerek saldırganın göğsüne saplandı. Seelie. Bir kral muhafızı.

Kalbi tekledikten sonra bilinçsiz durumuna uygun zayıf bir ritim aldığında etrafımdaki büyüü titreşimde bir bip sesi duyuldu.

"Enerjinizi boşa harcamayın. Silahlarınızı kullanın!" Kahin'in sesi çınlayan gürültüyü kesiyordu. Cinth'in yanında durmuş, ağaçların arasından onu izliyordu.

Ama ben *kiminle* savaşıyordum? Bu savaşın çılgınlığının hiçbir anlamı yoktu.

Lan'a ve iki yanımdaki kara kelpine bakacak zamanım olmuştu ki bir bıçak daha bana doğru geldi.

Kraliçenin kılıçlarını çekip X şeklinde bir araya getirdim, saldırganın saldırgan kılıcını yakaladım ve onu yakındaki bir dövüşün içine ittim.

Hayır.

Biriyle dövüşmeden önce, bu saçmalığa bir anlam vermeliydim.

Köprüyü ve nehrin her iki tarafındaki kıyıları hızlıca taradığımda Unseelie kraliçesi ve Adair'in nehrin ortasındaki sahnede kaldıklarını gördüm. Elisavana sanki bir dövüşün yaklaştığını biliyormuş gibi deri giymişti - ya da

Belki de her zaman o kadar kötü biriydi ve Adair sanki bir savaşta ne yapacağını bilmiyormuş gibi kendi bedenini kavradı.

Faolan şimdi arkamdaydı.

Koyu renk giysileriyle Unseelie'ler ve parlak giysileriyle Seelie'ler yan yana, birbirine karışmıştı ve dışlanmışlarla savaşmak için birleştiklerini tahmin edebiliyordum. İlkel kahverengi, yeşil ve gri kıyafetlerinden belli olan serseriler nehrin her iki yakasına akın etmiş ve mahkemelerle çatışmak için köprü'nün üzerine yayılmışlardı bile.

Ama bir şeyler yolunda gitmiyordu.

Ne olduğunu anlamam birkaç vuruş sürdü.

Unseelie ve Seelie'den bazıları kendi taraflarına dönüyordu. Delirmişler miydi?

"Ne oluyor be?" Uçan bir yumruktan kaçarken fısıldadım.

Bir yıldır yıkanmamış gibi görünen sakallı bir fae'yi gördüğümde cevap bana çarptı.

Vahşi bir fae.

Balor'un sağ fıstığı! Unseelie ve Seelie'den bazıları kılık değiştirmiş dışlanmışlardı. Mahkemeleri birbirine düşürmeye çalışıyorlardı. Seelie ya da Unseelie olarak geçit töreni yapmak zor değildi. Sadece doğru kıyafete ve doğru renkte büyüye sahip olmanız gerekiyordu.

Deve karşı hâlâ bir parça merhametim varsa bile o anda yok oldu.

Bunu başından beri planlamıştı.

"Nerede o?" Dışlanmışların beni duyacağını ve kimi aradığımı anlayacağını bilerek bağırdım.

Rubezahl'ı ararken, saf öfkemden dolayı etrafımda çılgınca şimşekler çakıyor, darbeleri savuşturuyor ve darbelerden kaçıyordum.

Zayıf ve açlıktan ölmek üzere olan bir adamın karnına bir ayağımla vurdum ve onu insanların arasına fırlattım.

Kortlar köprü'nün ortasında yavaş ama emin adımlarla bir çember oluşturmuştu.

Etrafımdaki iki büyü'nün akışı ve sesi heyecan vericiydi ve aynı zamanda zaman geçtikçe enerjimin azaldığını hissedebiliyordum; bedenimden yayılan vahşi şimşekleri kontrol edemiyordum. Bu beni elimdeki fiziksel savaştan çok daha fazla yoruyordu.

Giderek artan yorgunluğumu hafifletmek için sihrimi kullanırken, koyu mor çiçeklerden oluşan ani bir dalgalanma ayaklarımın dibine doğru yayıldı. Yine de ödünç

Bir sonraki saniyede beyaz büyü vücudumun etrafında çatırdarken enerji boşaldı.

Lan'a baktım, o da aynı çiçeklerden enerji çekiyordu ve bu çiçekler onu beslemek için ölmüştü.

"Bunu durdurmalıyız," diye bağırdım ona. Dışlanmışların bizi dinlemesini sağlamalıydık. Onlar da benim gibi engellenmişlerdi.

Geniş bir kılıcın ölümcül darbesinden kurtuldu. "Onlara bak, Kallik. Şu anda dinleyebilecek durumda olduklarını sanmıyorum."

Ne?

Bize en yakın olan dışlanmışlara iyice baktım ve bu sefer kendilerini rakiplerine fırlatırken boş ifadelerini gördüm.

Bu Rubezahl'ın işiydi.

Bu onun büyüğü ve Lugh'un arısıyla ürettiği delilikti. Lan'ın işaret ettiği dışlanmışlar artık gün gibi ortadaydı. Ama başka bir şey daha oluyordu.

Hecelenmiş serserilerin dokunduğu herkes aynı büyüünün etkisi altına girdi, gözleri saniyeler içinde karardı. Bu

hızla yayılan bir hastalık gibiydi.

Kahretsin.

Lan'a uzandım. "Rubezahl'ın büyüünü durdurmalıyız. Bunu yapabiliriz."

Daha birbirimize dokunamadık, ağır ayakların gürültüsü havayı doldurdu ve köprünün sarsıntısı bizi birbirimizden ayırdı.

İçimi dolduran korkuyla yerden kalktım ve kuzeye baktım.

Unimak'taki tek dev Rubezahl değildi.

Nehrin Unseelie tarafında, yedi dev sanki golf oynuyormuş gibi sopalarını sallayarak kitleler arasında ilerliyordu. Gündönümü için bir araya gelmiş olan fae gruplarını ardı ardına geçerken çılgınlık havayı kirletiyordu. Silahsız. Hazırlıksız.

Kadınlar, çocuklar ve yaşlılar. Savaşçılar değil, eğitimli bir ordu *değil*.

Vücudu imkansız açılarla bükülmüş küçük bir figür havada uçarken korku boğazımı tırmaladı. En yakın Unseelie muhafızları ilk devin üzerine çullandılar ama diğer altısı tarafından koparıldılar. Gömlekten fırlatılan böcekler gibi hiç düşünmeden uzağa fırlatıldılar, bedenleri nehri çevreleyen ormanın içinde kayboldu.

"Onları durdurmalıyız," diye bağırdım ve koşarak yedi devin karşısına dikildim.

Yedi.

Bunu yapabilir miyim? "Arkamı kolla, Lan!"

"Her zaman," diye homurdandı etrafımda dolanırken, beni arkamdan bıçaklayabilecek fae ve serserileri uzaklaştırırken bana alan açtı. Ben farkında olmasam bile o her zaman arkamı kolluyordu. Bu düşünce bilincime sızdı ama dikkatimi topladım.

O devleri bırakmak zorundaydım. Şimdi.

Ellerimi başımın üzerine kaldırarak içimdeki dengeli büyüün yükselmesine izin verdim. Beyaz ışığın patlamaya yakın olana kadar büyümesine izin verdim ve sonra Teslim oldum.

Şimşek, ilerleyen devlerin her birini delip geçen yedi pürüzlü parlaklık çizgisi halinde gökyüzünde yaylandı. Geriye doğru eğildiler, gümbürdeyen bir gürültüyle devrilmeden önce kısa bir saniyeliğine asılı kaldılar.

Yere düşen bedenlerinin etrafındaki kalabalıktan zayıf bir tezahürat yükseldi. "Kallik!"

Soluma döndüğümde Drake'in kalabalığı yararak ilerlediğini gördüm. Bir kral muhafızının yırtık pırtık kıyafetini giymişti, kenarları yırtılmış ve onarılamayacak haldeydi. Tıpkı diğer dışlanmışlar gibi.

"Drake, durmalısın. Bu tam anlamıyla delilik! Rubezahl bizi kullanıyor, hepimizi kullanıyor."

Beni içine çekerken yüzü sertleşti. Yavaşça başını salladı. "O haklıydı. Ruby bize sırt çevireceğini söyledi ama ona yanıldığını söyledim. Buraya kaçmana yardım etmek için geldim ama sen de tıpkı onlar gibisin."

Bana doğru geldi, kalkanı güdük koluna bağlıydı, kılıcı orta bölgeye doğru sallanıyordu. Ben de kendi kılıcımı savurdum. En azından bunu yapmayı umuyordum.

İki silahımı da kaldırmayı bırakın, zar zor adım atabiliyordum. Uzuvarım sanki iplerle yere bağlanmışım gibi ağır ve kalındı, ayaklarım çamura saplanmıştı.

Bir kerede bu kadar çok büyü kullanmanın bedeli.

Drake kılıcını savururken tek dizimin üzerine çöktüm ve yukarı baktım. Lan'ı çağırmadım. Sadece Drake'e baktım.

O bunu yapmazdı. Birbirimize bakarken o yeşil gözleri nemden parlıyordu.

Silahını indirdi. "I . . . Yapamam."

Küçük merhametler için Lugh'a şükürler olsun.

"Ben de bundan korkuyordum, genç Drake." Rubezahl'ın sesi etrafımızdan geliyor gibiydi. Bir an önce orada değildi ama elinde hançeriyle Drake'in tam arkasında belirdi. Unseelie saklanma numarası mı? Elbette devasa hançeri benim kılıçlarımdan birinin uzunluğundaydı.

Drake arkasını dönmeye bile fırsat bulamadı. Rubezahl hançeri Drake'in kalbine sapladı.

"Hayır!" Kelimeyi haykırdım, sendeleyerek ayağa kalktım ve ilerledim. Drake benim dengim değildi. O benim aşkım değildi. Ama kusurlarına rağmen benim arkadaşımdı. Kendisine değer verdiğini düşündüğü tek kişi tarafından ihanete uğramayı hak etmiyordu.

Bunun nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Drake hançerin ucundan kaydı ve ben onu yakaladım.

Rubezahl yumuşak bir sesle, "Kendine dikkat etmelisin, genç adam," dedi.

Bakışlarımı devden ayırmaya cesaret edemeyerek Drake'in ölü ağırlığının altına çöktüm.

Başından beri beni tamamen kandıran Fae.

Daha önce bir kez yaptığı gibi Rubezahl parmaklarını şıklattı ve etrafımızdaki dünya kayboldu. Çıtırdayan ateşin fon oluşturduğu çalışma odasıydık, diğer herkes gitmişti.

Drake hariç. Vücudunu serbest bıraktım ve geriye doğru tökezleyerek duvara çarptım.

"Çocuklarımı öldürürken gücünün çok fazlasını harcadın." Rubezahl iç çekti. "Tıpkı yapacağını bildiğim gibi. Gençlik tahmin edilebilir. O yüzden vakit kaybetmek yerine sana yolun bu olduğunu söyleyeceğim, Kraliyet Hanesi'nden Kallik. Senin yolun. Tek yol. Senin gibi güçlü biri asla tek bir taçla sınırlandırılmaz. Kaderinde ikisini de giymek var ve benim işim sana yardım etmek."

Aramıza masayı koymayı başardım. Hareket etmemiş olsa da, hançerini boğazıma dayamış gibi tehdidi hissedebiliyordum. "Ne olacaksın? Saray soytarım mı?"

Dudakları seğirdi. "İçinde öyle bir zehir var ki. Bunu destekleyecek çok az incelik. Şimdiye kadar binlerce kez öldürülmemiş olman bir mucize."

Kapıya doğru döndüm ve kolu oynattım. Hiçbir şey yoktu. Bu yerden nasıl çıkabilirdim ki? "Zehir değil, gerçek," dedim. "Elisavana seni sarayında istemedi, babam da öyle. Seni neden isteyeyim ki? İstesem bile, beni uyuşturarak, evime saldırarak ya da arkadaşlarımı öldürerek benimle iyi geçinemezsin!"

Yüzünü buruşturmadı bile. "Anlamadığın çok şey var. Lütfen oturun. Bırak da konuşalım."

"Konuşmam bitti."

Gür kaşları havaya kalktı. "Ama dövüşemezsin, genç adam. Yorgunluğunu hissedebiliyorsun. Büyünü bu şekilde kullanarak neredeyse tükeniyordun."

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, kemerinden arpını çözdü ve havada kalın, çam kokulu bir duman gibi asılı duran bir akor tıngırdattı.

Zar zor nefes alabiliyordum.

"Hayır." I fısıldadı ve kelime, hissetmek ve etki . onun hemen sihir.

Kılıcımı kaldırmaya çalıştım ama bileğim bana itaat etmedi. Öne doğru yığıldım ve Rubezahl bana doğru uzandı.

Eğer bana dokunursa, her şey biterdi. Tüm içgüdülerimle biliyordum.

Gönder.

Yere çöktüm ve sihrim alevlenerek etrafımda canlandı. Etrafımdaki üretilmiş dünyadan çıktım, sihirli bir şekilde dokunabildiğim her şeyden çıktım. Etrafımdaki çiçekler canlandı, ancak enerjilerini beni bir kanal olarak kullanan beyaz güce aktardığım için hemen öldüler.

Bir gümbürtü koptu ve Rubezahl'ın illüzyonu paramparça oldu.

Savaşçı kalabalığı ayaklarından fırladı, büyüm onları dümdüz etti, çevredeki tüm fae'leri dümdüz etti.

Savaş sesleri yavaşladı ve durdu.

Çok yoruludum.

Rubezahl üzerimde belirdi, hançerini kaldırdı. "Kendi yolunda yürümek için bir şansın vardı, Kraliyet Hanesi'nden Kallik. Sen yüz çevirmeyi seçtin. Büyünü kendi büyüm için kullanacağım genç adam, her ne kadar dilediğim yol bu olmasa da."

Evet, sadece perde arkasında liderlik rolünü tercih ettiği için.

Piç kurusu.

Kılıç alçaldı ve daha önce olduğu gibi, sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi hareket ettiğini, aşağı doğru indiğini görebiliyordum.

Sadece hareket edemiyordum. Ve beni kurtaracak kadar yakın, hızlı ya da güçlü kimse yoktu.

Cinth adımı haykırdı. Lan bana kalkmam için bağırdı.

İçimdeki vahşi büyüye tekrar boyun eğmeye çalıştım, ama bir kıvılcımına bile dokunamadım - tek bir onsuna bile.

Deri giysili bir kadın Rubezahl ile arama girdi ve düzgün kalçasıyla görüşümü engelledi.

"Ben ayaktaayken onu öldüremezsın Rubezahl," dedi Kraliçe Elisavana. "O benim korumam altında."

Hançerinin kılıcına çarpma sesi havada yankılandı ve ben geriye doğru sürüklendim, uzuvlarım hala gevşek ve enerjim tükenmişti.

Lan kollarını bana dolamış, Unseelie kraliçesinin en yakın sırdaşı olan devle savaşını izliyorduk. Etrafımızda fırtına bulutları karanlık ve uğursuz bir şekilde süzülürken hava çalkalanıyordu. Bir gök gürültüsü sesi duyuldu, uzaktan gelen şimşek kıvılcımları beni çağırıyordu. Ama gözlerim çiftin üzerindeydi.

Rubezahl ile
yüzleşemedim.

Yeterince güçlü değildim.

Ama kraliçe öyleydi. Bu felaketi kurtarmak için daha donanımlı birini tanıımıyordum.

Rubezahl alçak bir sesle, "Bunu yapma, Ellie," dedi. "Beni zorlama. Sana hâlâ değer veriyorum."

"O zaman git! Gidin. Dışlandın," dedi, sesi havada bir kırbaç gibi şaklıyordu.

Arpından bir nota kopardı. Havada asılı duran tek, dolambaçlı bir nota, keder kadar iğrenç ve ıslak, sıcak bir yün battaniye kadar kalın.

Ve kraliçe olduğu yerde dondu kaldı.

Onu kapıp kaçacağını düşündüm. Onu rehin alacak ve bir kez daha onun yanında, tahtta -ya da tahtın hemen arkasında, tercih ettiği yerde- olması gerektiğine ikna etmeye çalışacaktı.

Ama dev hançerini ileri sürdü. "Bu çılgınlığı sen yarattın ve buna sadece ben son verebilirim."

Hançeri kraliçenin karnına saplanırken, şimdi bile nasıl böyle bir yalan söyleyebilirdi? O anda bakışları benimkini buldu ve hançerin şok edici acısını sanki kendi vücudumdan geçiyormuş gibi hissettim.

Çünkü bana attığı o bakış... sanki konuşmuş gibiydi. Kelimeler sanki Kahin'in kanla kaplı kitabında ilk kez görüyormuşum gibi zihnimde parladı.

Royal Hanesi'nden Kallik.

Baba: Kraliyet Hanesi'nden Aleksandr. Seelie.

Anne: Bilinmiyor. Unseelie.

Anne: Bilinmiyor. Unseelie.

Hayır.

Hayır.

Kelimeyi tam olarak anlamadan önce çığlık attım.

Unseelie kraliçesi sessiz konuşmamızı kesti ve elini kaldırdı.

Her şeyden güç alırken etrafında büyü parlıyordu. Fae'lerden, bitkilerden, topraktan, havadan. Büyüsü neredeyse siyahtı, içinden kırmızı derin çizgiler geçiyordu.

Lan'ın yakut kırmızısı gibi değil. Büyümün Unseelie yarısının kızılıyla aynı.

"Belki de bizim için her zaman böyle olacaktı, eski dostum. Sürgün edildin." Büyüsü koruyucu bir tabaka halinde etrafını sararken sözleri buz gibiydi. Arkasında bir şey açılırken dev kükredi.

Tepenin Altına giden bir yol mu? Dünya aleminde bir geçit mi? Emin olamadım. Kaldırım taşlarındaki toynak sesleri Rubezahl'ın kükremesini bastırdı. Kana ve kana bulanmış kara kelpisi deve saldırdı, dizlerine çarpıyordu.

Açıklıktan geriye doğru devrildi.

Ve açıklık tamamen yok olana kadar küçüldükçe küçüldü.

Rubezahl gitmişti.

Kraliçe Elisavana da öyleydi.

I bıçaklanmış Unseelie kraliçesi ile Rubezahl'ın birkaç dakika önce dövuştüğü boş alana baktı. *Saniyeler* önce.

Ellerim titredi ve Lan bana daha sıkı sarıldı.

"Bitti mi?" Ondan çok kendime sordum.

Onun sesi de benimki gibi kararsızdı. "Senin tahminin de benimki kadar iyi, Yetim."

"Lan . . . " Sertçe yutkundum, yaptığım keşfi paylaşmak için kendimi güçlendirdim. Neredeyse gerçek olduğuna emin olduğum bir keşif. Kraliçe Elisavana benim annemdi, Unseelie gücümün vericisi ve beni bir insan taşıyıcı annenin içine yerleştiren kadındı.

Kılıçlar.

Kalkan.

Faolan'ı koruyucum olarak atıyorum.

Biliyordum. Seelie kralı ile Unseelie kraliçesinin çocuğuydum. Nefesim hızlandı ve Lan beni dikleştirdi, beni serbest bırakmak için yorgun bacaklarımı yerine kilitlememi bekledi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, savaşın şok edici sonrasında dikkatimi çeken noktaya baktığını gördüm. "Lan?"

Gözlerini kırıştırdı. "Senin için hayatını verdi."

Vardı. "Sanırım o benim annemdi." Kelimeler uyuşmuş dudaklarımdan kalın ve bulanık bir sesle döküldü.

Lan sert bir nefes çekti. "Senin-"

"Dandelion." Bir anda Kahin yanımda belirdi ve Cinth diğer tarafa geçerek kolunu omuzlarıma doladı.

Elini sıktım. "İyi misin?"

"Birini kazanımla dövmek zorunda kaldım ve bruadar döküldü," diye cevap verdi, küçümseyerek burnunu çekerek. "Ama ben iyiyim." Yüz ifadesi değişti. "Kallik, Ruby sana ne yaptı?"

Kahin benden önce davrandı. "Ana konserden önce sihrini fazla kullandı."

Duymuştum. Ve şimdi Elisavana'nın kırmızıya boyanmış dudaklarından gerçeği asla duyamayacakmışım gibi görünüyordu. "Bizi başka bir yere nakletti ve hiç çaba harcamadan beni hareketsiz hale getirdi. Depoda hiçbir şeyim kalmamıştı." Kelimeler yanaklarımı yaktığı kadar boğazımı da yaktı. Çoğum Rubezahl'ı yenmeyi beklemiyordu ama yine de Büyük bir hata yapmıştım.

Lan sesini alçalttı. "O devleri ortadan kaldırarak hayat kurtardınız."

"Ve bu yüzden daha fazla hayat kaybedilecek," diye tersledi Kahin.

Cinth'in gözleri o kadar kısıldı ki yarıklara dönüştü. "Ve sen de açıkça bilgi saklıyordun, yaşlı kadın. Ya yürekli ol ya da çeneni kapa."

Saygıdeğer Kahin'i okutan kankam beni daha sonra şok edebilirdi ama o anda şaşkınlıktan başka bir şey hissedemiyordum. Keder. Korku.

Kahin Cinth'i görmezden gelerek bana yaklaştı ve ön kolumu demir gibi kavradı. "Yapsaydım başımıza ne gelirdi?"

Dönen gözlerindeki gölgeleri ve hüznü gördüm.

Cinth tekrar ağzını açtı, ben de ona bir bakış attım. "Sorun yok. Ben iyiyim. Sanırım alternatifi daha korkunçtu."

Benden önceki kadim fae'den kaçan küçük nefesi hayal etmiş miydim? Geleceğin yollarını tutmak nimetten çok külfet olmalı.

Zihinsel olarak kendimi salladım. "Dışlanmışlar. Onları toplamalıyız ve . . . " Şakaklarımı ovuşturdum. İğrenç, kendimi yollarda ölmüş gibi hissediyordum.

"Büyünüzün yenilenmesi birkaç gün sürecek," dedi Kahin, ses tonuna her zamanki ısrırganlığı geri dönerek. "Ama yapılması gereken işler var."

Kendimi toparlayarak arkamızdaki savaştan geriye kalanlarla yüzleşmek için döndüm. Büyülü patlamamla dümdüz ettiğim fae'ler ayağa kalkıyordu. Dışlanmışlar için kitleleri taradım, daha önce yaptığım gibi onları seçmeye çalıştım. "Neredeler? Rubezahl'la birlikte mi gittiler?"

Kesinlikle olmaz.

Cevap bana geldi. "Onun elinden kurtuldular."

"Doğru, Kraliyet Hanesi'nden Kallik," dedi Kahin, genellikle Dandelion ya da Dandelion iken neden bugün bu unvanı kullanmaya başladığını merak etmeme neden oldu.

Tüm Fae'lerin Kallik'i. "Yeterli zaman olursa, burada bulunanlar gerçek düşüncelerinin kontrolünü yeniden kazanacaklardır. Aramıza yeni katılanlar için haftalar. Rubezahl'ı uzun süredir destekleyenler için aylar ya da yıllar."

Devin çayının etkilerini hissetmişim. Etkilerinden tamamen kurtulmam Underhill'de haftalarımı almıştı ve o da onarıcı *fae* alemindeydi. Bu âleme geldiğimde bile bir yanım hâlâ adamla konuşmak istiyordu. Geriye dönüp baktığımda bu çok saçmaydı.

Evet, beni gerçekten kandırmıştı. *Bizi*. "Onları toplamalıyız," dedim Lan'a. "Rubezahl'ın çayı sistemlerinden çıkana ve büyüdü deliliğinin etkisi geçene kadar tutulmaları ve barındırılmaları gerekiyor. Onları seçmekte zorlanabiliriz."

Hafifçe eğildi. "Dışlanmışlar pelerinlerine bir arp broşu takıyorlar. Savaşta birbirlerini böyle tanırılar."

Gözlemimi sorgulamadım, sadece başımı salladım. Yüzümü inceledi ve sonra kraliçenin muhafızlarına doğru yürüdü.

"Ben de onunla gideceğim," dedi Cinth. "Zaten adada bulunan casus serserilerin neredeyse tamamını tanıyorum."

Lan'ın peşinden koştu ve Kahin onun gidişini izledi. "Rubezahl'ın planının bu kısmı kesinlikle geri tepti. Onu götürerek seni zayıflatmayı amaçlamıştı. Ve Lugh'un torununu da. Ama bazı bağlar dışarıdan gelen her türlü ihanete direnir."

Devin her etkileşimimizde beni manipüle ettiğini söylemek doğrudu. Hepsi de kulağıma emirler fısıldarken beni çifte tahta oturtmak içindi. "Kraliçe Elisavana bir geçit yaptı. Nereye gitti?"

Kahin sakince, "Underhill'e," diye cevap verdi.

Kaşlarımı çattım. "Ama nasıl? Onun büyüğü de benimki gibi dengeli mi? Ve eğer öyleyse, neden bunu daha önce yapmadı ve tüm sorunlarımızı çözmedi?"

"Çünkü bazı şeyler en büyük fedakarlığı gerektirir - büyüğü kullanan fae'nin hayatı. O zaman bile, Elisavana sadece yaz gündönümü olduğu ve büyü böyle gecelerde ilginç şekillerde çalıştığı için başarılı oldu."

Boğazımda bir yumru oluştu. "O zaman öldü mü?"

Kahin'in değişmeyen bakışları üzerimde yoğunlaştı. "Evet, Dandelion. O artık yok. Ama kan yıkandıktan ve toz çöktükten sonra, olan ve olabilecek her şeyi anlayan için zamanın olacak. Gel, ilgilenmemiz gereken meseleler var."

Bir elini belime koyarak beni öne doğru itti.

Ölçülemeyecek kadar yorgun bir halde onun yanında tökezleyerek ilerledim; tüm dikkatim tükenmiş büyüün, taze pişmanlıkların ve çevredeki bakışların artan ağırlığı altında dik durmaya odaklanmıştı.

Hem Unseelie hem de Seelie duyularının çoğunu yeniden kazanmıştı. Silahlarını hazır tutuyorlardı, ancak bir savaştan çok daha büyük bir şey olduğunu açıkça fark etmişlerdi. Adımlarımı hızlandırdım. Rubezahl'ın Underhill'i kapatmasıyla ilgili gerçek Adair ve Josef Amca'ya bir an önce açıklanmazsa, savaş yeniden patlak verebilirdi.

Hâlâ sahnede duruyorlardı, etrafları babama hizmet eden muhafızlarla çevriliydi. Yaklaştığımda safları sıklaştırdılar - sevgili üvey annemin yokluğumda yoğun bir şekilde yaydığı dedikodular göz önüne alındığında buna şaşmamalı.

Onların koruyucu ortamında kraliçe eş, korkmuş bir çocuk gibi hıçkırarak ağladı. Yaşananlar karşısında sadece şaşkın görünen Josef'in en ufak bir korkusu yoktu. Belki de gerçekten o kadar zeki değildi. Boğazımı temizledim ama Kahin beni farklı bir yöne yönlendirdi. Onları geçtim. Sahnenin ortasına, yaşına yakışmayan bir hızla dönüp kalan fae'lere baktığı yere.

"Sessizlik." Sesi nehir kıyısında ve büyümlü ağaçların üzerinde derin, sarsıcı bir *gümbürtüyle* patladı.

Fae'lerin tanıtılmaya ihtiyacı yoktu. Kahin'in gücünü hepimiz biliyorduk.

Başlığı hala eğikti, tekrar konuşarak herkesin dikkatini çekmek istedi.

"Bu savaşı durdurun. Çünkü çok sağlam bir şekilde kandırıldınız, mahkemelerin fae'leri. Aranızda, sizin gibi giyinmiş, bugün buraya anarşiyi körüklemek, mahkemeleri birbirine düşürmek amacıyla gelenler var."

Lan, Cinth ve Unseelie muhafızlarının şaşkın ve kana bulanmış fae'leri kalabalığın arasından çekip çıkardıklarını gören masumların yüzlerindeki anlamayı izledim.

"Silahlarınızı kınına sokun," diye emretti Kahin.

Ve yaptılar da. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, çevredeki Fae'ler düşmanlıklarını bıraktılar. Adair'in yüzünü kurulaması ve muhafız çemberini terk edecek cesareti bulması için de yeterince uzun bir süreydi.

"Yakalayın onu," diye bağırды parmağıyla beni göstererek. "Sessizlik," diye tersledi Kahin onu.

Tamam, önemsiz olabilir ama bundan sonra resmen Kahin Takımı'ndaydım. Adair solgunlaşırken sırtışımlı gizleme zahmetine girmedim.

"Saygıdeğer Kahin." Taktik değiştirerek küçük bir reverans yaptı. "Bize yardım ettiğiniz için size teşekkür ederiz. " Az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark etmiş olacak ki yüzünü buruşturdu, ama muhtemelen babamın -ve şüphesiz Josef Amca'nın da- aklını başından alan ısıltılı bir gülümsemeyle toparlandı.

"Kötü adam Rubezahl'ı -kendine Dışlanmışların Koruyucusu unvanını takan Rubezahl'ı- yenen ben değilim," dedi Kahin, sesi hâlâ kitlelerin üzerinde yükselirken. "Minnettarlığınızı Kraliyet Hanesi'nden Kallik'e yöneltmeniz daha doğru olur; o sadece yedi devi yenmekle kalmadı, aynı zamanda düşmanımızı büyük ölçüde zayıflatarak Kraliçe Elisavana'nın işi bitirmesini sağladı."

Bunun üzerine kaşlarımı kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Çok zayıflamış, kırımın kenarı.

"Kraliçe öldü," diye duyurdu Kahin akıllara durgunluk veren bir açık sözlülükle.

Unseelie'den gelen tepkiler korkunçtu ve bu tepkiler haberleri özümstedikçe daha da arttı. Unseelie'ler birçok yönden benzerlerinden daha karanlık ve daha barbardılar ama herkes gibi onlar da acı hissediyorlardı.

Ve acıları açıkça görülüyordu.

"Ve işte bugün," diye tekrar konuştu Kahin onlar sustuktan ya da -bazı durumlarda- gözyaşlarına boğulduktan sonra, "takdiri ilahi beni eşsiz bir görevi yerine getirmeye yönlendirdi. Bu yaz gündönümünde, gömülü bir gerçeğin kökünden sökülmesine, geçmiş liderler tarafından yapılan bir yanlışın düzeltilmesine tanıklık edeceksiniz. Bu gece, bir fae sonunda çözüme kavuşacak."

Oh. Lanet olsun.

Kahin'e bakmaktan kendimi alamadım. "Ne yapıyorsun sen?" Tısladım, kalbim göğsümden çıkacakmış gibi çarpıyordu.

"On altı yaşındayken yapılması gereken şey," diye cevap verdi acımasızca.

Sırtımı mırıldanan dinleyicilere dönmek için yarı döndüm. "Gerçeği öğrenecekler."

"Evet, Dandelion. Yapacaklar."

İmkânı yok. Öğrenirlerse beni öldürürler ve ben de ölmek için çok uzaklardan gelmişim. Belki her zaman hayalini kurduğum Unimak'taki basit hayat artık geçerli bir gelecek değildi ama Faolan'la bir geleceğim vardı. İstedğim bir gelecek.

Lan'a doğru tek bir adım attım. Unseelie muhafızlarından ve onları ayırmaya yardım etmek için onlara katılan Seelie muhafızlarından ayrılmıştı.

dışlanmışları izlemek için. Koyu renk gözleri ondan hiç görmediğim bir ihtiyatla parlıyordu. Sadece Elisavana'nın annem olduğuna dair şüphelerimi itiraf ettiğimde onda beliren bir ihtiyat.

"Eğer buna izin vermezseniz, herkes yok olacak," diyen Kahin'in sesi önce kulaklarıma sonra da zihnime doldu.

Kalbim sıkışarak arkama baktım. "Başka yol yok mu?"

"Başka bir yol daha var ve sana bu yolu seçmenin sonucunu söyledim. o."

Herkes benim ne olduğumu bilirdi. Bu insanlara göre ben bir yetimdim, Sırayla it, elit yargılandı, suçlu, prenses ve katil. Suçluluğuma ikna olmuşlardı. Ve şimdi Kahin onlara başka bir gerçeği söylememi istiyordu.

Kendimle yüzleşmek için çok az zamanım oldu.

Birçoğunun kalbindeki suçluluğumu sağlamlaştıracak bir şey. Çünkü Fae'ler her zaman Seelie ya da Unseelie'ydi. Asla ikisi birden olmadılar.

Doğal olmayan bir Fae. Bir iğrençlik. Tuhaflikların her yerde olduğu Underhill'de bu gerçeği görmezden gelmek kolaydı.

Kalabalığa bakarken, kazanını bir şekilde felaket bölgesine yerleştirmiş olan Cinth'i buldum. Nedense bu görüntü bana güç verdi.

Çünkü günün sonunda aşçı arkadaşım hep yanımda olacaktı.

Ve her zaman koruyucum Lan'a sahip olacaktım. Onu tekrar ararken, saçının telini bile bulamayınca kaşlarımı çattım.

Ama etrafta olacaktı. Onu görebilsem de göremesem de hep buradaydı.

Ve böylece Kahin'le yüzleştim. "Bu konuda haklı olsan iyi edersin."

Adair bana geniş gözlerle baktı. "Kahin'le konuşuyorsun, it herif.

Ne cüretle-"

"Sen kardeşiyle yatağa girmeden önce babamın vücudu soğuk muydu?" Ona sordum.

Kahin kıkırdadı, sonra Adair'e el salladı. "Sizin yerinizde olsaydım, Kraliçe Eş, sıralama sonrasına kadar kendi tavsiyelerimi saklamayı düşünürdüm."

Adair kısa bir süre durdu ve sonra kurnazca tekrar bana baktı. Etkileyici bir hızla soğukkanlılığını yeniden kazanarak Kahin'e reverans yaptı ve küçük bir mesafe geri çekildi.

"Dizlerinin üstüne çök, Kraliyet Hanesi'nden Kallik," diye buyurdu yaşlı kadın, sesi bir kez daha herkesin duyabileceği şekilde gürleyerek.

İçimi çekerek emredileni yaptım ve başımı öne eğdim.

Kahin hançerini çekti - kısa bir süre önce dünyamı parçalayan aynı lanet hançer - ve arkamdan dolandı. Giysilerimi yırtıp parçalayarak sırtımı ortaya çıkarırken nefesim kesildi.

"Ne yapıyorsun?" Ona fısıldadım. Yıllar boyunca pek çok ayıklama görmüştüm. *Hiçbirinin* kıyafetleri yırtılmamıştı.

Adair'in yanında durmak için yürüdüğü yerden cevap veren yaşlı Josef Amca'ydı. "Kraliyet sıralamaları normalden farklıdır."

Ona meraklı bir bakış fırlattım. Çünkü babamın kardeşinin Adair'in komplosuna dahil olacak kadar cesur ya da kötü niyetli olduğuna hiç inanmamıştım.

Elbette, babamın ölümünün arkasında Rubezahl da olabilirdi - bu, o ana kadar hiç düşünmediğim bir şeydi.

Sonum gelmeden önce çözmeye kararlı olduğum bir başka gerçek.

Kahin tekrar önümde durmak için döndü ve elini uzattı. Öngördüğü kadere boyun eğerek elimi onunkine koydum ve hançeri avucumu kestiğinde gözümü kırpmadım.

Fake Underhill'de bana açtığı yaradan daha derin bir yaraydı ve kanın vahşi silahın tamamını kaplayana kadar toplanmasına izin verdi. Hançeri eğerek elini kavradı ve kanın içine dökülüp birikmesine izin verdi.

Tekrar etrafımda dolaşarak kanımı sırtıma sürdü, sonra geri çekildi, yine de yankılanan ve herkesin duyması için çınlayan sözler mırıldandı.

Tenimde bir yanma başladı ve ellerimin ve dizlerimin üzerine devrilme dürtüsüne karşı titredim. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yaktı ve beni izleyen fae'lerin haykırıışlarına kulak kabarttım.

Acı çekerken onların şaşkınlık ve şaşkınlıklarına sarıldım.

Ta ki, son bir yakıcı patlamayla, azap zonklayan bir ağrıya dönüşene kadar.

Gözlerimi kırıştırarak görüşümdeki lekeleri uzaklaştırdım, vücudumun titremesi durana kadar nefes nefese kaldım ve sonra başımı kaldırdım.

Kahin başını bana doğru eğdi, sonra arkamdakilere bir kez daha seslendi. "Kraliyet Hanesi'nden Kallik'in sıralama dövmesine bakın. Onu Kral Aleksandr'ın kızı, Seelie tahtının yasal varisi olarak işaretleyen beyaz gülü görün." Durakladı. "Ayrıca, Unimak'ın fae'leri, onu Kraliçe Elisavana'nın kızı ve Unseelie tahtının yasal varisi olarak işaretleyen hilale bakın ve tanık olun."

Mırıltılar giderek bir yaygaraya dönüştü, ancak gürültü yapanlar kısa süre sonra cevaplar için çaresiz kalanlar tarafından susturuldu.

Kahin, boynumu bir ilmik gibi sıkarak son lanetleyici sözlerini söyledi.

"Şimdi ayağa kalk, Kraliyet Hanesi'nden Kallik, Unseelie Kraliçesi Kallik ve Tüm Fae'lerin Seelie-Hükümdarı olarak. Şimdi ayağa kalk ve liderimiz olarak hak ettiğin yeri talep et."

Tüm Fae'lerin Kallik'i. Underhill'e adım attığım andan itibaren bana bu ismi vermemiş miydi? Ama ben bunu istemedim.

Josef ve Adair'in duyabileceğini umursamadan başımı ona doğru çevirdim. "Onların lideri olmama gerek yok. Tehlike geçti." Halefiyet ve tahttan çekilme için bir süreç olmalıydı. Yönetmek istemiyordum.

Kimse benim yönetmemi istemedi.

"Rubezahl henüz yaşıyor," diye cevap verdi Kahin, bana doğru bakmadan.

Dizlerimin altındaki sahne yok olmuş gibiydi. "Underhill'de kilitli kaldı," demek için acele ettim.

"Sorun kilitli olması değil," dedi dikkatle. "Sorun Underhill'in açılması gerektiği yoksa buradaki fae büyüünün öleceği. Sence Tepe Altı sonunda açıldığında ne olacak Dandelion?"

Rubezahl dışarı çıkacaktı.

Ve bir numaralı düşman için gelecekti, *yani benim için.*

Gözlerimi kapadım ve ellerimi sadece sırtımdaki zonklamayı artırmaya yarayan yumruklar haline getirdim. Enerjimin son kırıntısını da bacaklarıma aktararak dimdik durdum ve krallığım olacak olan çocukluk evimi ikiye bölen nehre baktım.

Kaderin beni iki mahkemenin tam ortasında sıralamak gibi çarpık, boktan bir mizah anlayışı vardı.

Ama gülmek beni bir yere götürmezdi.

Ağlamak, kavga etmek, öfkelenmek, reddetmek . . . Hayır.

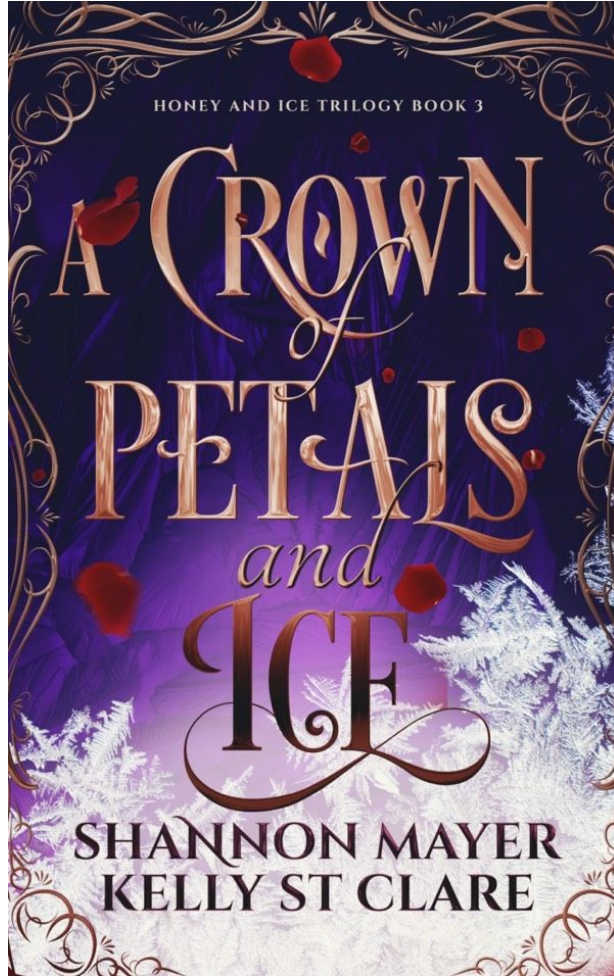
Bazen tek cevap boyun eğmektir. Henüz bilinmeyen bir şeyi kucaklamak çünkü anlamaya çalışmak imkansızdı.

Ve böylece.

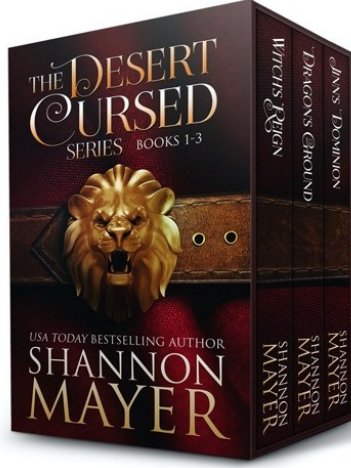
Derin bir nefes alıyorum.

Halkımla yüzleşmek için döndüm.

SIRADAKİ!

"Bal ve Buz" Üçlemesinin son kitabı! 2022 Ocak'ta yayınlanıyor
Sabırsızlanıyor ve daha fazla okumaya mı ihtiyacınız var?

Ejderhalar, tehlike ve sihir çarpışıyor... Ve bugün sadece Pazartesi.

Cadı'nın Hükümdarlığı... Buz Cadısı tarafından yönetilen, sonsuz ve doğal olmayan bir kış ülkesi. Bu cadı mı? Topraklarında dolaşarak dikkatsiz ruhları avlayan ve yollarına çıkan herkesi öldüren üç doğaüstü yaratık tarafından korunuyor.

Ona her dokunduğumda beni öldürmeye çalışan duyarlı bir büyülü silah ve Shakespeare'in hakaretlerine meraklı küçük bir ejderha ekleyin ve Yolculuğumu özetlemişsin.

Çölün kumları beni bütünüyle yutabilir çünkü bu lanet olası inişli çıkışlı bir yolculuk olacak.

Seri Neredeyse Tamamlandı ;)

Ve Kelly St Claire'den . . .

ZARLAR GECE YARISI ATILIR.

Le Spyre servetinin yirmi bir yaşındaki varisi olarak hayatım ilekli
mojitolar ve golf arabalarından ibaret olmalı, değil mi?

Ama benim şehrim dev bir masa oyunu. Oyuncular vampirler, aralarında
istenmeyen ilgisi sonumu getirebilecek zorba bir veliaht prens de var.

şimdi, onların ölümcöl oyununu oynamalıyım, yoksa büyükannem en
büyük bedeli ödeyecek.

Serinin tamamı. şu anda mevcut!

"Bal ve Buz" Serisinin bir sonraki kitabından haberdar olmak ister
misiniz? **ORTAK** bültenimize kaydolun. (Ve evet, bu dünyada olacak!
SHHH, bu lanet bir sır!)

İşte bu
kadar.
Son.
şimdilik.
Bir dahaki sefere kadar.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.